

Mødet 15. april 1999

Torsdag den 15. april 1999 kl. 17.30

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet. Jeg skal byde velkommen til Bente Frost, Karen Schmidt og Peter Skaarup, der alle er tilbage efter endt orlov. Velkommen til arbejdet igen.

(Forsamlingen rejste sig)

Der er til dette møde udsendt en dagsorden med i alt 27 punkter og 2 tillægsdagsordener med i alt 3 punkter. Der er endvidere modtaget 4 sager, som med forsamlingens godkendelse vil blive optaget på dagsordenen.

Det drejer sig om sag 166/99, godkendelse i henhold til styrelsesloven af forlængelse af Marlene Kroghs orlov fra 19. april 1999 og indtil videre. Else Iversen er indkaldt og fortsætter som stedfortræder under hele Marlene Kroghs orlov.

Så drejer det sig om sag 167/99, meddelelse fra SF's Gruppe om, at Else Iversen fortsætter som midlertidigt medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget, HS' bestyrelse, Klagerådet vedrørende Hjemmehjælp, Beredskabskommissionen for Københavns Kommune samt som medlem af bestyrelsen for Brønshøj Sogns Plejehjem under Marlene Kroghs orlov.

Så drejer det sig om sag 168/99, en anmodning fra Kaja Jacobsen om tilladelse til at udtræde som medlem af Miljø- og Forsyningsudvalget, og meddelelse fra SF's Gruppe om, at Charlotte Wieth-Klitgaard indtræder som nyt medlem af udvalget.

Endelig drejer det sig om den fjerde sag, 169/99, der er en anmodning fra Charlotte Wieth-Klitgaard om tilladelse til at udtræde af Folkeoplysningsudvalget, og meddelelse fra SF's Gruppe om, at Kaja Jacobsen indtræder som nyt medlem af udvalget.

Punkt 27 på den ordinære dagsorden, sag 139/99 om et magelæg, er i overensstemmelse med forretningsordenens § 1, stk. 2, nr. 2, optaget på dagsordenen til behandling for lukkede døre. Ved sagens behandling i Økonomiudvalget besluttede et flertal i udvalget at indstille til Borgerrepræsentationen, at sagen behandles for åbne døre.

Jeg kan oplyse, at Økonomiforvaltningen over for mig har oplyst, at der ikke i den konkrete sag er noget til hinder for, at sagen behandles for åbne døre. Det er derfor i overensstemmelse med ønsket om, at så mange sager som muligt behandles for åbne døre, at sagen om magelægget i givet fald overføres til behandling for åbne døre.

Jeg skal høre, om der er enighed om, at punkt 27 om magelægget overflyttes til behandling for åbne døre? (*Ophold*). Det er der. Det er hermed besluttet. Så skal jeg foreslå, at sagen behandles som et nyt punkt 19 a på dagsordenen, det vil sige umiddelbart efter behandlingen af sag 150/99. Er der bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Så skal jeg endvidere foreslå, at sag 99/99, punkt 15 på dagsordenen, redegørelse om midtvejsevaluering, flyttes og behandles under en »væltet tuborg« sammen med sag 149/99 som punkt 25 på dagsordenen. Er alle med? (*Ophold*). Der bliver i hvert fald nikket i vidt omfang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Så skal jeg foreslå, at sag 136/99, punkt 17 på dagsordenen, om organisering af Kødbyen, flyttes og behandles under en anden »væltet tuborg« sammen med sag 148/99 som punkt 24 på dagsordenen.

Endelig skal jeg foreslå, at sag 134/99, det er punkt 26 på dagsordenen, flyttes og behandles før punkt 1 som den første sag på mødet i aften. Det er forslaget om indkaldelse af en stedfortræder.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at sagerne 99/99, 149/99, 136/99, 148/99 og 134/99 behandles som foreslået. (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så er det godkendt.

Jeg skal så med hensyn til de sager, der er på de udsendte tillægsgagsordener, og de 4 nævnte sager uden for dagsordenen, foreslå, at sagen på tillægsgagsorden I, 151/99, behandles efter punkt 25 som et nyt punkt 25 a på dagsordenen.

Jeg medgiver, at det er komplekst, men der er jo kommet flere sager, og det er høringssager her, som indhenter hinanden.

Jeg skal foreslå, at sag 161/99, punkt 1 på tillægsgagsorden II, behandles under en »væltet tuborg« sammen med sag 150/99, punkt 19 på dagsordenen. Så skal jeg i øvrigt ... (*Afbrydelse af Grete Henius*). Det er det, der er lidt vanskeligt, fordi en række af de her sager er kommet meget sent, de her tillægsgagsorden II-sager. Jeg medgiver Grete Henius, at det er – selv om man ikke må tale direkte – denne aften yderst komplekst. Indtil nu tror jeg ikke, at vi har begået fejl.

Jeg skal foreslå, at sag 162/99, punkt 2 på tillægsgagsordenen II, og sagerne 166/99, 167/99, 168/99 og 169/99, der er uden for dagsordenen, behandles efter punkt 25 a som de sidste 5 punkter på dagsordenen. Jeg skal høre, om det sidste giver anledning til bemærkninger? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. De er optaget som foreslået.

Jeg går heller ikke ud fra, at der er bemærkninger til de forrige, jeg nævnte, 151/99, 161/99 osv.? (*Ophold*). Det er heller ikke tilfældet. Så er det godkendt.

Jeg skal høre, om der er andre bemærkninger til den dagsorden, som vi nu har skruet sammen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så er den godkendt.

Inden vi går over til behandling af sagerne på dagsordenen for mødet i aften, skal jeg for godes skyld sige, at det næste møde i forsamlingen, torsdag den 22. april, formentlig vil blive et kort møde. Der vil blive et møde, men formentlig vil det blive et kort møde, idet der på dagsordenen for den aften, som udsendes her på fredag, kun er 11 sager. Men der bliver møde og formentlig et kort møde.

Ikke yderligere i denne omgang.

26) 134/99

Godkendelse i henhold til Lov om Kommunernes Styrelse § 15, stk. 2, af formandens indkaldelse af en stedfortræder for Vagn Hindkjær Pedersen, O, der på grund af sygdom vil være forhindret i at deltage i forsamlingens møder fra den 8. april og til 8. maj 1999. 1. stedfortræder Gunhild Leegaard indkaldes.

Borgerrepræsentationen konstaterede, at betingelserne for indkaldelsen af stedfortræderen i henhold til Lov om Kommunernes Styrelse § 15, stk. 2 var opfyldt, og at Gunhild Leegaard var rette stedfortræder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Indkaldelsen blev godkendt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi beder Gunhild Legaard om at træde ind, og jeg byder på forsamlingens vegne Gunhild Legaard velkommen til arbejdet.

(Forsamlingen rejste sig)

1) 133/99 *km*

*Indstilling om tillægsbevilling til budget 1999 på 1.579.000 kr. til tidligere givne kapitalbevillinger vedrørende Lykkebovej 7 som følge af forurening.
(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)*

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal sige, det var der lidt diskussion om på gruppeformandsmødet, at det, der tages stilling til, er indstillingens 1. »at«, som udvalget tiltrådte. Resten tilbagesendtes til forvaltningen. Ønsker nogen ordet? (Ophold). Det er tilfældet, det gør Karin Storgaard.

Karin Storgaard (A): Det er ikke, fordi jeg har noget imod indstillingen, men jeg synes, det er på tide, vi må gøre opmærksom på et problem.

Det er, at vi nu begynder at se konsekvenserne af Miljø- og Forsyningsudvalgets beslutning vedrørende strategien for håndtering af forurenede jord.

Inden for en måned har vi nu haft, det er den anden tillægsbevilling, vi har som følge af forurening, og med bevillingen i dag kommer vi op på at have betalt ca. 2,5 mill. kr., penge, som vi kun har ét sted at tage fra: Inden for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets område. Det kan ikke undgås, at det i sidste ende kommer til at koste nogle pladser, og dem har vi jo ikke for mange af i forvejen i kommunen.

I øvrigt vil det på sigt, så vidt jeg kan se, få vidtrækkende økonomiske konsekvenser for vores institutioner, fordi det vil jo stadig væk være sådan, da vi mangler pladser, at vi skal etablere nye institutionspladser. Det vil være ved nybygning, eller det vil være ved udbygning, og der vil jorden højst sandsynligt være forurenede, fordi der er faktisk ikke ret meget jord i København, der ikke er forurenede.

Jeg er af den opfattelse, at det ikke er rimeligt, at vi fuldt ud skal bones for det hver gang. Jeg mener, det er et problem, vi må tage op og drøfte i Borgerrepræsentationen, eventuelt i forbindelse med Budget 2000, hvis det da ikke skulle være en statslig opgave.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Jeg synes jo, at den kritik af Miljø- og Forsyningsudvalget ikke er helt på sin plads, fordi vi har jo rent faktisk foreslået, at man skulle opprioritere dette område, og at man skulle sætte flere penge af til det.

Det er meget nødvendigt, det var et af vores ekstra ønsker i forbindelse med budgettet sidste år, og det vil formodentlig også være et af vores ønsker til budgettet næste år. Vi står med et meget alvorligt problem, som vi inden for denne valgperiode først for alvor rigtigt har fået kortlagt. Derfor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

synes jeg, det er vigtigt, at man også politisk prioriterer at sætte nogle penge af til det. Det er klart, at med de ressourcer, Miljøkontrollen har i dag, kan man ikke løse alle problemer.

Så jeg vil blot gøre opmærksom på, at en kritik af det, Miljø- og Forsyningsudvalget har gjort i denne forbindelse, mener jeg ikke er rimelig. Tværtimod burde man bakke politisk op om, at vi oprioriterer dette område.

Karin Storgaard (A): Det behøver ikke at opfattes som en kritik af Miljø- og Forsyningsforvaltningen, for jeg har set det notat, som man har lavet i forvaltningen, og der skriver man, at man har jo ingen penge. Miljøkontrollen har også peget på, at det var vigtigt, at der blev gjort noget inden for det område.

Så jeg kan da tilslutte mig, at vi må tage højde for det og snakke om det i forbindelse med budgettet. Jeg mener, det er vigtigt, at vi nu gør det, fordi det løber af sted med os. Inden der er gået et halvt års tid har vi brugt masser af millioner på oprensning af forurening, og det kan ikke være rigtigt.

Specielt inden for daginstitutionsområdet har vi virkelig behov for udbygning, og det vil sige, at det kommer til at ramme os ekstra hårdt.

Lars Hutters (L): Jamen jeg er da også enig med Karin Storgaard fra Socialdemokratiet i, at det er meget alvorlige problemer. Jeg håber, vi i Miljø- og Forsyningsudvalget frem til budgetdrøftelserne – egentlig så jeg gerne, at det skete her inden for den næste måned, så det indgik i forhandlingerne med regeringen om Københavns Kommunes økonomi til Budget 2000. Reelt er det jo dér, vi får muligheden for, hvis der skal ske forbedringer.

Så jeg håber og tror på, at vores formand, borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, er i stand til, når vi behandler selve det oplæg, der skal til, når vi skal forhandle med regeringen, at det meget klart indgår i det her.

Fordi det er fuldstændig rigtigt, at i sidste instans kommer det til at betyde, at de mange millioner, som skal anvendes til oprensningen efter forureningen, jo kommer til at gå fra det kæmpestore behov for anlæggelse af daginstitutioner.

Så jeg er meget enig med Karin Storgaard, og jeg tror fuldt og fast på, at vi i denne sag har Socialdemokratiets støtte.

Marie Jeppesen (Ø): I Enhedslisten har vi det sådan, at det her må vi jo betale for. Det kan jo ikke nytte noget. Vi håber da heller ikke, at Socialdemokratiet har et ønske om, at vi skal bygge daginstitutioner på forurenede jord. Jeg håber ikke, det var det, jeg hørte. Hvis vi bygger på forurenede jord, så mener jeg, det må være til fare for børnenes helbred og næsten deres liv.

Jeg håber også, at vi med det 2. »at« i udvalget kan komme til at tage stilling til, hvad vi gør ved dette problem, fordi vi har da selvfølgelig et problem i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Men jeg synes, der er lagt op til, at vi tager stilling til, hvad vi gør ved det.

Jens Johansen (F): Jeg er ikke helt klar over, hvad budskabet fra Karin Storgaard egentlig er. Er det, at vi slet ikke skal betale, og det vil sige ikke oprense jorden? Eller er det, at en anden forvaltning end Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, i nogle andre tilfælde vil det jo være Uddannelses- og Ungdomsudvalget, skal betale? Eller er det, at vi skal finde pengene i kommunens generelle økonomi? Og dermed er det et spørgsmål til Økonomiudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Der vil jeg gerne oplyse Karin Storgaard om, at det spørgsmål har været principielt behandlet på et tidspunkt i forbindelse med en forurening af en grund, som U og U skal bygge på ude på Nørrebro. Der har et flertal i Økonomiudvalget besluttet, at det er den pågældende fagforvaltning, der skal bære udgiften til oprensning af grunde, hvor der skal bygges.

Men hvis det her betyder, at Socialdemokratiet nu er enig i det, der var SF's medlemmers synspunkt i Økonomiudvalget, nemlig at der her skal afsættes midler til at sørge for oprensning, så hilser jeg da de nye signaler velkommen. Og så afventer vi bare et forslag fra Socialdemokratiet om, at økonomien skal indrettes sådan, at det bæres af kommunens kasse generelt. Det vil vi gerne bakke op om. Det har vi ment tidligere, og det vil vi da også fortsat mene.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Det er jo synd for Jens Johansen, at han har en så selektiv høreelse, for han hørte udmærket godt, hvad Karin Storgaard sagde.

Karin Storgaard gjorde principielt opmærksom på det, som Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen også har gjort opmærksom på, at det her bliver dyrere og dyrere, fordi vi er nede og skrabe bunden i forhold til de arealer, der er til rådighed, og de grunde, vi tidligere har valgt fra, f.eks. fordi der var forurening, bliver vi så nødt til at tage, og det koster penge, og hvad gør vi ved det.

Det er også det, Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen har lagt op til, som jeg også hørte Karin Storgaard sige, at vi bliver nødt til at tage højde for det her økonomisk set.

Jeg må sige, at principielt er jeg sådan set ligeglad, om det er den ene eller den anden eller den tredje kasse. Det er Københavns Kommune, uanset hvordan vi vender og drejer os, og der er ikke nogen i denne forsamling, som er i tvivl om, at uanset hvad det er for en slags byggeri, vi laver, så kan og vil vi ikke overhøre Miljøkontrollens meldinger om, at der er forurening, så skal den afskaffes.

Det koster penge, og jeg er principielt fuldstændig ligeglad med, om det er den ene eller den anden kasse. Det kan også godt ligge i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen eller i Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen. Det mener jeg sådan set ikke er det store problem.

Det koster penge, det gør det dyrere, og det må vi stå ved, og vi ønsker, at vores børn og unge mennesker og vores ældre i ældreboligerne og hvem vi ellers bygger for, skal bo på nogle grunde, hvor vi har renset op i det omfang, myndighederne beder om det. Og så er den ikke så meget længere.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Så går vi til næste runde.

Karin Storgaard (A): Hvis man gerne vil misforstå, så kan man jo sagtens det. Fordi selvfølgelig ligger der i min konstatering, at jorden skal renses op. Vi skal jo ikke bygge daginstitutioner et sted, hvor jorden er forurenede, og hvor børnene kan blive alvorligt syge ved at gå og røre ved jorden eller måske putte den i munden. Det burde være ganske klart.

Så vil jeg sige, når man som Marie Jeppesen siger, at det må vi betale for: Jamen der er jo heller ikke nogen, der har sagt, vi ikke skal betale for det, men vi skal jo gøre opmærksom på, hvor søren den betaling skal komme fra.

Som jeg også sagde i mit tidligere indlæg, er det jo ikke sikkert, at det hele skal bones ud på Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningens område. Jeg ved, at der er nogle områder, som vil have sværere ved at få bygget. Der vil da også være U- og U-området, fordi der bliver også bygget nogle institutioner. Godt nok er børnene ikke så små der, men alligevel.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Så jeg ved ikke, om det er korrekt, at det enkelte fagudvalg skal bære alle udgifterne. Jeg gør bare opmærksom på, at her har vi virkelig et problem, som i løbet af kort tid løber helt af sporet, hvis vi ikke passer på. Jeg er ikke interesseret i, at vi skal komme til at miste yderligere pladser. Vi mangler så mange pladser, og hvis vi stadig væk vil have pladsgaranti, som vi snakker om, så må vi altså gøre noget for at få de pladser.

Jeg synes, at så mange penge, der er brugt på 1 måned, 2,5 mill. kr., det er rigtig mange pladser, det kan løbe op i. Prøv bare at regne det ud i løbet af et år.

Så vil jeg sige, at jeg ved ikke, om man kan henvende sig til staten og få noget hjælp, men det må vi jo finde ud af. Jeg bringer det bare op for at gøre opmærksom på problematikken og for, at vi begynder at drøfte det, inden det bliver for sent.

Lars Hutters (L): Som jeg sagde i mit første indlæg, så er jeg utrolig glad for, at Karin Storgaard og Socialdemokratiet er meget opmærksom på den her problemstilling, hvor det, hvis vi skulle rense alle de grunde op, der egentlig havde behov for det, fuldstændig ville tømme vores kasse. Så jeg fastholder, at det er meget prisværdigt, at det bliver rejst.

København er en gammel industriby, der har medvirket til økonomien også i resten af Danmark på en eksemplarisk måde. Der er altså nogle synder i fortiden, der skal betales.

Lige så vel som man ovre langt vestpå i Jylland får bloktilskud for, at der er behov for at anlægge nye veje, så mener jeg, at man i selve diskussionerne om kommunernes økonomi, der skal bringes ind i forhandlingerne med regeringen, skal gøre opmærksom på, at der altså er miljømæssige problemer.

Det er helt klart, at de gamle industribyer, ikke mindst København, har et fantastisk efterslæb. Så hvis man vil tale om, at man i det nye årtusinde skal have rent miljø og rent vand og ren jord, ja, så skal det naturligvis indgå i beregningerne af bloktilskuddet som en ny udvikling såvel som så mange andre ting.

Så jeg vil i hvert fald i Økonomiudvalget, og jeg håber, at Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten og andre ansvarlige for Københavns udvikling medvirker dertil, og jeg forestiller mig, at det som resultat af forhandlingerne med regeringen her i maj-juni måned fremkommer som et nyt puljetillæg, at der skal gives pulje til at få oprenset jorden i de gamle, forurenede industribyer. Og her tror jeg helt bestemt, at København skal have en meget stor del af bloktilskuddet.

Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard: Jeg er meget glad for, at det nu, ca. et år efter, at jeg for første gang for alvor gjorde opmærksom på problemet, også er gået op for Socialdemokratiet, at vi står med et kæmpemæssigt problem her, og at der skal sættes penge af til det. Sådan positivt vil jeg gerne tolke det, der nu bliver sagt fra Socialdemokratiets side.

Det var rent faktisk sådan, at vi sidste år i forbindelse med budgettet – og det er her, jeg mener, at det må komme ind, fordi det koster penge det her – foreslog, at vi skulle gå i gang med den her oprensning på daginstitutioner og offentlige legepladser og sætte penge af til det simpelt hen.

Så gjorde man det fra forligspartiernes side, at man sagde: Vi har en pulje på 30 mill. kr. til svampeskader og andre ting i skolerne. Den var i forvejen for lille, fordi U og U havde på det tidspunkt beregnet, at lovpligtige krav ville udgøre ca. 31,7 mill. kr. Så den var i forvejen for lille, den pulje på 30 mill. kr.

Så gjorde man det, at man forhøjede den til 33 mill. kr. og sagde: Nu skal det også gå til oprensning af jordforurening; så har vi det da med i vores forlig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Faktum er nu, hvor vi kan gøre puljen op, at der er brugt 700.000 kr. til oprensning af jordforurening på daginstitutioner. Der er rensset op på 1 daginstitution, fordi Miljøkontrollen selvfølgelig ikke vil være med til at sætte en stor kampagne i gang på grundlag af et beløb på 1-2 mill. kr., som der allerhøjest kunne blive tale om, hvis man strammede den.

Hvad koster det her så? Det må være rart at vide, hvis man vil have det med i sin budgetstrategi. Miljøkontrollen har beregnet, at en oprensning på daginstitutioner vil koste ca. 160 mill. kr. Vi foreslog sidste år, at vi starter det første år med at sætte 13 mill. kr. af. Så gør vi os nogle erfaringer om samarbejdet mellem Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Miljø- og Forsyningsudvalget. Vi inddrager de pædagogiske fagforeninger og forældreorganisationerne i det, finder en model for, hvordan vi kan køre det her, så folk også er trygge ved det, der sker.

Det vil man altså ikke være med til, men det håber jeg så nu, at man vil ved næste års budget.

Med til det her hører også, at der lige er fremsat en ny jordforureningslov i Folketinget, som er en god lov, som vi har ventet på i 8 år, som gør, at vi kan få styr på forureningen, faktisk er forpligtet til at kortlægge den.

Nu vil jeg ikke gøre det længere, men jeg vil bare slutte med at sige, at jeg er fuldstændig enig med Lars Hutters i, at vi i forbindelse med de forhandlinger, vi skal have med regeringen om Københavns Kommunes økonomi, selvfølgelig skal stille krav om, at der også tilføres kommunerne penge i denne forbindelse. For det største problem ved det lovforslag, der er fremlagt, er, at der simpelt hen ikke er penge nok med.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Jeg ved ikke, hvem det er, der er vågnet op eller ikke vågnet op, Bo Asmus Kjeldgaard. Jeg synes, det er ansvarligt, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen gør opmærksom på, at det her betaler vi inden for egen ramme, fordi vi synes, det er vigtigt.

Det var også derfor, jeg i mit første indlæg sagde, at jeg er sådan set ligeglad med, hvem der skaffer pengene, for det er københavnerpenge under alle omstændigheder. Så om der skal ligge en pulje i Miljø- og Forsyningsudvalget, eller hvor det skal ligge, ved jeg ikke. Det er vores fælles ansvar lige nu og inden den 3. maj at meddele Økonomiudvalget, hvordan vi vil tilrettelægge vores budgetter. Og det er vores fælles ansvar at finde de penge i det her omfang.

Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen har betalt de her penge indtil nu, og det gør vi, og Karin Storgaard gør opmærksom på, at det går ud over pladserne. Sådan ser det ud. Så lad os tage den diskussion. Jeg synes ikke, det her er et spørgsmål om at finde helte. Det er et spørgsmål om at lave tingene ordentligt, og det er en situation, som vi forholder os til i fællesskab.

Kaja Jacobsen (F): Man kan hurtigt gøre sådan noget til et spørgsmål og et slagsmål mellem forvaltningerne om, hvem der er helten, og hvem der ikke er. Det er også flot, at man betaler det, osv., og at man får rensset op nu. Men det er jo stadig væk et problem, at pengene ikke er sat af, og det er jo det, vi har sagt hele tiden. Jeg synes, det bliver sådan noget underligt mudderkastning.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Ja, og da penge ikke er et frit gode, så bliver der jo tale om både op- og ned- og omprioriteringer, og det bliver der rig lejlighed til at gøre den resterende del af året.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Indstillingen blev godkendt.

2) 138/99

Indstilling om tillægsbevilling til budget 1999 Budgetansvarlig institution, Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, Budgetområde 5, Personlige tillæg og boligstøtte, konto 5 67.1 og 2, personlige tillæg m.v.

(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

3) 129/99

Indstilling om offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Fanøgade, Nygårdsvej, Romsøgade og Musholmgade, samt at der fastsættes en indsigelsesfrist på 8 uger.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

4) 130/99

Indstilling om offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Stefansgade, Borups Plads, Lundtoftegade og Humlebækgade, samt at der fastsættes en indsigelsesfrist på 8 uger.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

5) 131/99

Indstilling om offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Lundtoftegade, Høsterkøbgade, Sandbjerggade og Nærumgade, samt at der fastsættes en indsigelsesfrist på 8 uger.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

6) 143/99

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Indstilling om offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Zinnsgade, Øster Søgade og Øster Farimagsgade, samt at der fastsættes en indsigelsesfrist på 8 uger.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

7) 144/99

Indstilling om offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Lundtoftegade, Ørholmgade, Sandbjerggade og Høsterkøbgade, samt at der fastsættes en indsigelsesfrist på 8 uger.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal sige, at der er på vej til gruppeformændene en revideret dagsorden, så det bliver lidt nemmere at følge med i i lyset af de store ændringer, vi foretog i startern.

8) 145/99

Indstilling om endelig vedtagelse af tillæg til byfornyelsesbeslutning for "Viktoriagadekarreen" (karré nr. 9).

(Bygge- og Teknikudvalget)

Louise Frevert (O): Jeg har såmænd ikke så meget at sige til denne. Det er ikke, fordi vi i Dansk Folkeparti går imod indstillingen, men jeg vil nok lige kommentere det med, at det er en temmelig stor mundfuld, man har taget ved dette projekt, fordi man ikke har taget højde for trafikken i området.

Jeg har stillet et skriftligt spørgsmål til forvaltningen om at ensrette Gasværksvej, idet jeg må tage udgangspunkt i egne erfaringer, og trafikken er simpelt hen fuldstændig horribel dernede. Jeg har fået afslag, fordi det er en af de største gader med dobbeltrettet trafik, og man siger, der ikke er mulighed for at ensrette den. Jeg synes simpelt hen, det er for sløjt, og det er jeg nødt til at gå op og kommentere. Men det indicerer ikke, at vi stemmer imod indstillingen.

Mikkel Warming (Ø): Jeg vil bare sige, at vi er meget enige i det synspunkt, Louise Frevert kommer med, om trafikken på Gasværksvej.

Det hænger jo sammen med det efter vores opfattelse ikke alt for fornuftige overordnede vejsystem, der er på Vesterbro, hvor man bruger Gasværksvej til at sikre den gennemkørende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

trafik. Det vil vi meget gerne være med til at stoppe, og kan vi gå sammen om det med Louise Frevert, så gør vi det gerne ... (*Tilråb*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Søren Pind kan få ordet herfra, hvis flere end Morten Kabell skal høre, hvad der bliver sagt. Borgmester ... undskyld, Jens Johansen, jeg troede ...

Jens Johansen (F): Jeg vil først sige, at vi ikke kan stemme for det foreslåede tillæg til byfornyelsesbeslutning for Viktoriagadekarreen. Vi stemte for den samlede byfornyelsesbeslutning, som lå i sin tid på karreen, og det gjorde vi ud fra velbegrundede overvejelser.

Der er kommet indsigelser fra beboerne, som går på, at der sker en udvikling i området, nu efter at byfornyelsen er gennemført. Sidste nummer af Vesterbro Bladet indeholder nogle oplysninger om en anden karré, nemlig den omkring Lille Colbjørnsensgade, som peger i den samme retning: Der kommer flere børn i kvarteret.

Og da vi lige har hørt under diskussionen om det første punkt på dagsordenen, at der er problemer med at skaffe grunde og finde områder, hvor man kan placere daginstitutioner, så vil vi stille et *ændringsforslag* til dette forslag til tillæg, nemlig at:

»Bygningen Viktoriagade 16 D bevares og reserveres som daginstitution.«

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak. Det får vi på klart og tydeligt skrevet dansk.

Mikkel Warming (Ø): Det er vel nok i sidste øjeblik, at SF sætter sig grundigt ind i sagen og laver det her nummer. Hvis det er det behov, som vi ikke har kunnet læse ud af sagen, må vi nok erkende, nemlig det, der er sket her, hvor man på baggrund af nogle økonomiske overvejelser har foreslået nogle bygninger nedrevet. Før det har man tilbudt beboerne, at de 3 gårdlav kunne gå sammen om at afholde nogle fælles udgifter. Det har beboerne sagt nej til.

Derfor støtter vi den indstilling, der ligger. Men har SF nye oplysninger, så vil vi meget gerne have dem diskuteret i Bygge- og Teknikudvalget. Derfor skal jeg ved forhandlingernes afslutning foreslå sagen tilbagevist.

Borgmester **Søren Pind**: Jeg husker, at for ikke så lang tid siden stod der i et dagblad, som ynder at prale med, at det er kommet til København, at Bygge- og Teknikudvalgets fagområde var et balladeområde.

Sådan en gang imellem, når man følger de ting, der foregår, hvor i sidste øjeblik en ellers velbelyst sag bliver udsat for sådan fuldstændig outrerede angreb – nej, det vil jeg godt trække tilbage igen, men hvor i hvert fald der lige pludselig går kludder i sagerne, fordi der er kommet nye oplysninger.

Jeg vil godt sige, at jeg mener, at denne sag fagligt set er velbelyst. Der er ikke nogen grund til så megen dramatik. Jeg føler heller ikke, der er behov for, at sagen kommer tilbage igen i Bygge- og Teknikudvalget.

Jeg vil godt henstille, at hvis man har den slags problemer generelt, så skal man søreme prøve at fremkomme med dem under udvalgsbehandlingen. Det kan ikke nytte noget, at vi forsinker de her projekter til skade for de beboere, som nyder godt af vores beslutninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Så jeg skal opfordre Borgerrepræsentationen til at vedtage den indstilling, som her foreligger, på trods af de trafikale problemer, som ikke er berørt af det pågældende arbejde.

Jens Johansen (F): Jamen jeg skal til fulde tage det, som Søren Pind siger, til efterretning. Jeg er fuldstændig enig i, at diskussionen foregår i udvalget.

Når beboerne så henvender sig, efter at høringsfasen er overstået, efter at sagen har været i Bygge- og Teknikudvalget, så er der også en proces i fasen mellem udvalgsbehandling og BR-behandling. – Det nikker borgmesteren til, og det vil jeg simpelt hen også tro, at Enhedslistens ordfører nikker til.

Derfor stiller vi dette ændringsforslag. Vi vil stemme for udvalgshenvisningen, da det forslag nu er stillet. Så kan vi også få sagen ordentligt belyst. Vi kan bl.a. se på prognoserne for tilvæksten af børn i kvarteret. De tyder nemlig på, at der vil være brug for områder, arealer, bygninger, hvor der kan laves daginstitutioner.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke flere, der har begæret ordet for en hel bemærkning. En kort bemærkning til Mikkel Warming.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Jeg vil bare give lidt stemmeforklaring til Jens Johansen.

Med sådan et forslag, hvor man ikke kender de konsekvenser, der er, kan vi, hvor meget sympati vi end kan have for det, hvis det skulle ske, at Borgerrepræsentationen ikke følger det fornuftige råd og sender sagen tilbage, ikke stemme for det, men vil undlade, fordi det er altså uden oplysninger, uden baggrund, uden nogen form for konsekvenser af, hvad det betyder. Så vi kan ikke stemme for det, som det ligger.

Men vi håber, at sagen kommer tilbage, så vi dér kan diskutere det grundigt.

Jens Johansen (F): Jamen det er da beklageligt at høre, at Enhedslisten, som ellers har så god kontakt med beboerne på Vesterbro i forbindelse med byfornyelsen, i denne sag ikke kan følge beboernes ønske og anbefaling.

Mikkel Warming (Ø) stillede forslag om, at sagen blev tilbagevist til Bygge- og Teknikudvalget.

Forslaget blev forkastet med 35 stemmer imod 16.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, O, V, C, B, P og D.

Et ændringsforslag fra Jens Johansen (F) om, at bygningen Viktoriagade 16D bevares og reserveres som daginstitution, blev trukket tilbage af forslagsstilleren. Ingen ønskede at opretholde ændringsforslaget.

Indstillingen blev herefter godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

9) 146/99

Indstilling om kapitalbevilling på 1,0 mill. kr. til videre udbygning og forbedring af trafiksignalsystemet (konto 2.22.3)
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

10) 147/99

Indstilling om kapitalbevilling på 1,0 mill. kr. til gennemførelse af renovering af Gefionspringvandets øverste bassin (konto 0.21.3)
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

11) 140/99

Indstilling om forslag til lokalplan for "Sundby Station Øst" med tilhørende tillæg til kommuneplan 1997, med henblik på offentliggørelse, samt at der i forbindelse hermed fastsættes en indsigelsesfrist på 2 måneder.
(Bygge- og Teknikudvalget og Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Ø tog forbehold og ønskede i henhold til planlovens § 24, stk. 2 en kort begrundelse herfor optrykt i forbindelse med offentliggørelsen.

12) 117/99

Indstilling om, at orienteringen om bortfald af lokalplanforslaget "Ved Hørgården" tages til efterretning.
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

13) 132/99

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

*Indstilling om godkendelse af skitseforslag til renovering af Skydebanegade (sydlige del) mellem Sønder Boulevard og Istedgade, at der gives en udgiftsbevilling på 5,0 mio. kr. fra Vejafdelingens anlægsramme i år 2000 til etablering af projektet, og at der gives en indtægtsbevilling på 4,0 mio. kr. som medfinansiering af projektet fra AB Skydebanen.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

14) 135/99

*Indstilling om godkendelse af ændringer i Vedtægt for Københavns Kommunes tjenestemænd, Pensionsvedtægten og Vedtægten for budgetmæssigt lønnede personer i Københavns Kommunes tjeneste (tjenestemandslignende ansatte).
(Økonomiudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

16) 118/99

*Indstilling om, at beretningen for 1998 om Københavns Kommunes tilbagekøbsrettigheder tages til efterretning.
(Økonomiudvalget)*

Beretningen blev taget til efterretning.

18) 137/99

*Indstilling om, at Inkassoplan for København for perioden 1. januar - 31. december 1999 tages til efterretning.
(Økonomiudvalget)*

Inkassoplanen blev taget til efterretning.

19) 150/99

*Indstilling om Københavns Kommunes høringssvar vedrørende forslag til lov om Hovedstadens Udviklingsråd.
(Økonomiudvalget)*

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Tillægsdagsorden II

1) 161/99

*Indstilling om Københavns Kommunes hørings svar vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige love som følge af oprettelsen af Hovedstadens Udviklingsråd.
(Økonomiudvalget)*

Sagerne blev behandlet under eet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Sagen blev behandlet af Økonomiudvalget på dets møde den 6. april. Efter en god og grundig diskussion, også i lyset af de mange forudgående diskussioner om strukturelle forhold i hovedstadsområdet, synes jeg, det er lykkedes fint at komme frem til en bred enighed og i hvert fald et bredt flertal bag denne udtalelse.

Høringsfristen udløb den 9. april, hvorfor det forslag, som udvalget tiltrådte, blev vedlagt dels beslutningsprotokol fra udvalget, dels den mindretalsudtalelse, som SF ønskede medsendt til ministeriet. Det er sket, idet det dog naturligvis blev understreget, at udtalelsen beroede på Borgerrepræsentationens endelige udtalelse.

Jeg vil godt fremhæve 3 forhold, som Økonomiudvalget i sin udtalelse har peget på og lagt vægt på i udtalelsen.

Vi lægger i indstillingen vægt på, at enhederne sikres en bredere repræsentation, og det forudsætter så et større udvalg, ikke for at Københavns Kommune i sig selv skal repræsenteres stærkere, men rådet bør udvides for, at enhederne får den bredere repræsentation. På den måde vil også flere partier opnå repræsentation.

Jeg tror også, det er vigtigt, at den balance, der ligger i selve forslaget, det er i hvert fald min personlige opfattelse, bør fastholdes.

Så peger vi yderligere på, at Udviklingsrådet får et redskab, som det er nævnt og understreget, i ganske særlige tilfælde blot at sikre, at beslutninger af Udviklingsrådet kan følges op finansielt, som det er beskrevet i udtalelsen.

Så vil jeg også godt sige, at også i lyset af den potentielle kritik, man kunne forestille sig, der har været og allerede har været tilkendegivet omkring etableringen af rådet, vil jeg pege på det element, at der er bred enighed om at pege på, at Udviklingsrådet på sigt bør vælges ved direkte valg. Jeg tror, det vil bidrage til at styrke mulighederne, styrke gennemslagskraften og styrke legitimiteten for Udviklingsrådet.

Jeg er lidt ærgerlig over, at det ikke er lykkedes at skabe fuld enighed, men vil alligevel kvittere for, at det fra et så bredt flertal har været et ønske. På trods af de forskelle, der naturligvis har været og er i synet på hovedstadens strukturelle fremtid, er det lykkedes trods alt at skabe så bred enighed, og det synes jeg er ganske væsentligt i forhold til den opfattelse, der måtte være på Christiansborg af dette. Så jeg håber meget, at den udtalelse fra os vil indgå med vægt i Folketingets behandling.

Jeg skal derfor anbefale, at forsamlingen tilslutter sig de udtalelser, der ligger fra Økonomiudvalget.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Som det lige er sagt, så er det ikke lykkedes at skabe fuld enighed. SF går imod Hovedstadens Udviklingsråd, HUR, fordi det er en udemokratisk borgmesterklub, som slet ikke løser de problemer, hovedstaden står med. Vi har lavet en mindretalsudtalelse, som er medsendt Københavns Kommunes hørings svar, og den vil jeg godt uddybe.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Vi ser sådan på det, at historisk set bevæger vi os mod en mere og mere udemokratisk struktur i hovedstaden, hvor det eneste lyspunkt indtil videre er bydelsforsøgene, som vi jo også skal diskutere senere i aften.

Sidste gang Folketinget blandede sig, fik vi Tor og HS med et stort demokratisk underskud. Hvis tingene går skidt, og det gør de især i HS, så kan der ikke placeres et klart ansvar med en bestyrelse, hvor København har 7 medlemmer, staten 6 medlemmer og Frederiksberg 2.

Denne udemokratiske bestyrelse har truffet nogle helt forkerte beslutninger, og det har vi været inde på mange gange her, bl.a. lukningen af Kommunehospitalet, til trods for at København, som ejer hospitalet, var imod.

For SF er det helt åbenlyst, at hovedstaden har brug for en ny politisk struktur, hvor styringen af hospitalerne og andre spørgsmål igen bliver demokratisk. Det arbejder vi i SF på, men desværre ser det ud til, at vi nu bevæger os endnu længere væk fra demokratiet, fordi der nu er ved at danne sig et snævert politisk flertal for HUR i Folketinget, hvor et af vores største problemer, hospitalsområdet, slet ikke er med.

Efter SF's mening er HUR af flere grunde et skridt i den forkerte retning. For det første er der tale om en borgmesterklub med indirekte valg. Borgmesterklubber har vi nok af i forvejen. Det var dem, vi skulle til livs med en ny demokratisk struktur.

I praksis betyder konstruktionen, at en hel række synspunkter aldrig vil blive fremført i HUR, og det er alle mindretalssynspunkterne. For når det kun er borgmestrene, der sidder der, så er det kun amternes helt store partier, der kommer med, nemlig det parti, der har fået borgmesterposten. Med andre ord er det i de fleste tilfælde kun ét parti, der bliver repræsenteret for hvert amt, og det betyder, at der vil være et stort flertal af partier, som aldrig får muligheden for at kaste deres synspunkter ind i debatten, endsige præge debatten.

Det er i sandhed udemokratisk. Repræsentationen i HUR bliver på den måde meget skæv i forhold til de synspunkter, der er i befolkningen.

Jeg tror ikke, at det HUR, som Folketinget nu danner, bliver mere demokratisk af, at Københavns Kommune i sit høringssvar siger, at vi »på sigt« går ind for direkte valg. Det er jo fuldstændig omkostningsfrit at komme med en sådan udtalelse, for der er ikke meget, der tyder på, at det bliver gennemført.

I øvrigt kan man diskutere, om direkte valg uden nedlæggelse af amterne gør hele strukturen mere demokratisk. Det gør måske bare kompetencestridighederne mellem amterne og HUR endnu større.

En anden vigtig grund til, at SF går imod oprettelsen af HUR, er, at vi nu får 4 niveauer i hovedstaden. Kommunerne og bydelsrådene er det ene niveau, amterne og Københavns Kommune det andet niveau, HUR som det tredje indirekte valgte niveau, og så endelig staten.

Med så mange niveauer vil der opstå masser af kompetencestridigheder og tvivl om, hvem der egentlig beslutter hvad. Det bliver svært at gennemskue for befolkningen, svært at forstå, svært at se, hvordan man som almindelig borger kan øve sin direkte politiske indflydelse på det, der sker.

I øvrigt passer det slet ikke, at vi med HUR får noget, som kan matche Skånerregionen, for det, der skete i Sverige med oprettelse af Skånerregionen, var konsekvent, på samme måde som SF ønsker, her er nemlig tale om, at Skånerregionen er en regulær erstatning for amterne.

Det eneste positive, jeg kan sige om HUR, er, at møderne er fuldt offentlige, og at instruktionsbeføjelsen gælder, fordi begge dele følger af styrelsesloven, hvilket jeg i øvrigt fik bekræftet på økonomiudvalgsrådet i tirsdags.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Men som det fremgår, så mener vi, at oprettelsen af HUR er et skridt i den forkerte retning, fordi det bevirker et langt større bureaukrati, det er mindre demokratisk, og det forringer borgernes mulighed for at få indflydelse på tingene.

For SF er det vigtigt, at vi får en enkel, klar, demokratisk og let gennemskuelig struktur i hovedstaden, hvor borgerne kan øve direkte indflydelse på det, der sker, og hvor ingen politiker kan gemme sig bag indviklede konstruktioner, fordi det er klart for enhver, hvem der har det politiske ansvar, også klart for enhver i befolkningen, hvordan man ved næste valg kan skifte politikerne ud, hvis man er utilfreds.

SF ønsker kun direkte valgte organer, og vi foreslår en struktur med kun 2 niveauer i hovedstaden: Det lille storamt, som skal træffe beslutning i alle de spørgsmål, der vedrører byen som helhed, og herudover kommuner og bydelsråd på det lokale niveau.

Hvorfor pokker tager vi ikke udgangspunkt i de opgaver, der skal løses, når vi sammenstrikker vores struktur? Storbyen København er sammenhængende økonomisk, socialt, planmæssigt, trafikalt, miljø- og forsyningsmæssigt. Alle de spørgsmål, der vedrører byen som helhed, skal selvfølgelig også besluttes af et direkte valgt hovedstadsamt, som dækker hele byen.

Efter SF's mening er det hospitalsspørgsmål, overordnede trafik- og planspørgsmål, gymnasie- og ungdomsuddannelserne og en række miljø- og forsyningsopgaver og overordnede kulturopgaver. Og så skal alle beslutninger, der kan træffes lokalt, skal træffes lokalt. Det er efter vores mening daginstitutioner, skoler, ældre, bistand og en række kultur- og miljøopgaver.

Begge niveauer skal efter vores mening have selvstændig skatteudskrivning, så der bliver sammenhæng mellem kompetence og økonomisk ansvar. Men det er også vigtigt, at der laves en solidarisk økonomisk udligningsordning inden for amtet, så socialt og økonomisk svage bydele ikke kommer til at stå alene med de sociale problemer, som jo meget ofte er eksporteret, om man så må sige, fra andre rigere bydele.

En sådan enkel struktur vil sikre borgernes politiske indflydelse både på det lokale niveau og i de spørgsmål, der gælder hele byen. Så får vi muligheden for igen at gøre hospitalerne politisk og demokratisk styrede, og vi kan få ryddet op i alle de andre borgmesterklubber, som i dag eksisterer. – Må jeg godt få lidt af 2. runde? ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det trækker vi så fra.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: O.k. Jeg forstår ikke, hvorfor Venstre og Enhedslisten er sprunget fra de synspunkter, partierne repræsenterer på Christiansborg. Er det ønsket om at bevare Københavns Kommune, som nu også har ramt Venstre og Enhedslisten?

Det er ikke længe siden, jeg på vores store hovedstadskonference i Øksnehallen hørte en både Morten Kabell og en Mikkel Warming i meget skarpe vendinger beskyldte Kramer for, at han arbejdede for en hovedstadsløsning udelukkende med det motiv at ville bevare socialdemokratiske borgmesterposter i Københavns Kommune.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at en hensigtserklæring om direkte valg, som er fuldstændig omkostningsfri, direkte valg engang ud i fremtiden og et ønske om flere medlemmer i det indirekte valgte HUR er nok til, at I hopper med på vognen.

Jo større modstand, vi kan mobilisere mod Hovedstadens Udviklingsråd, jo større muligheder har vi for at få skabt et flertal for en demokratisk løsning i hovedstaden. Det ønsker SF, vi ønsker en demokratisk løsning, hvor folk har lokalt selvstyre i bydele, kommuner, og hvor folk også har indflydelse på det, der sker i byen som helhed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Morten Kabell, som naturligvis får samme vilkår som Bo Asmus Kjeldgaard.

Morten Kabell (Ø): Guderne skal da vide, at dette forslag er et af de forslag, som har givet os i Enhedslisten noget at arbejde med. Fordi der er da ikke noget her, som siger, at det her er et, som Enhedslisten ville have skrevet, hvis vi skulle have startet fra bar bund og dikteret, hvordan en hovedstadsløsning skulle have set ud.

Men vi bakker den udtalelse op, der blev foreslået afsendt fra Københavns Kommune, af flere grunde. En af de vigtigste er, at der rent faktisk er tale om et fremskridt i forhold til i dag, et fremskridt på de områder, som omfattes af Hovedstadens Udviklingsråd.

Det er en kendsgerning, at samarbejdet i hovedstadsregionen i dag faktisk styres af borgmesterklubber, af fællesskaber og af selskaber, hvor det med åbenhed og demokratisk kontrol er noget, man nogle gange kan kigge i vejviseren efter. Det drejer sig om trafikplanlægning, HT, vandforsyning m.m., erhvervsfremme, teater, anden kultur via fritidsvirksomhed, turisme, indflydelse på den statslige planlægning.

Det kan godt være, det er et begrænset fremskridt at synliggøre, hvem det er der fremover kommer til at træffe de politiske beslutninger, men det er et fremskridt. Derfor kan vi bakke op om det på de her områder.

Det er også en fordel, at i forhold til offentlig adgang til møder og offentlighed i forvaltningen osv. får Udviklingsrådet samme status som kommuner og amter, hvilket gør, at der er en bedre mulighed for fremover at følge med i forhold til det mismask, som er tilfældet i dag.

Vi er heller ikke hundrede procent tilfredse, derom skal der heller ikke være nogen tvivl. Hovedstadens Udviklingsråd er på mange måder, som lovforslaget ligger, en demokratisk bastard. Det skal dannes gennem et indirekte valg. For med det samme at imødegå SF's ordfører, så kan jeg da godt sige, at der heller ikke er nogen tvivl om, at det er vi også imod. Vi ser også helst, at ethvert besluttende organ er direkte valgt af de mennesker, det vedrører.

Derfor var vi glade for, at vores forslag om, at vi skulle – det blev så på sigt – have direkte valg til Hovedstadens Udviklingsråd, var noget, som et meget bredt flertal af partier kunne tilslutte sig. Det vil vi godt kvittere for.

En anden ting, som vi har været skeptiske over for, er antallet af medlemmer. Der bliver foreslået 11, hvilket på mange måder gør, at det også bliver et meget lille forum, og vi har også stillet krav om og foreslået, at det skulle omfatte langt flere. Det vandt også flertal, og det var også noget, som vi kunne kvittere for på økonomiudvalgsmødet og også i offentligheden.

Vi har ikke nævnt noget tal i den udtalelse. Der kan nævnes mange tal, tror jeg, for de forskellige politiske partier. 25 vil for os at se være en rimelig mindstestørrelse. Det vil give mulighed for en bred politisk repræsentation. Det vil give mulighed for, at også de partier, som ikke alt for ofte lige er dem, der har borgmesterposterne her i hovedstadsområdet, SF, De Radikale, Enhedslisten f.eks., også bliver repræsenteret, og dermed at Hovedstadens Udviklingsråd kan få en større grad af folkelig legitimitet og kompetence.

Det er ikke sådan, at vi er tilfredse med opgaveløsningen inden for hovedstadsområdet. Der mangler en strategi for sygehusene, der mangler en strategi for ungdomsuddannelserne, for at nævne 2 af de største områder. Men vi valgte at gå ind i arbejdet med høringsvaret for at få indflydelse på denne lov, for at kunne gå ind og være med til at præge nogle ting.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Vi har også set, at den udtalelse, som Københavns Kommune har fremsendt, er blevet kopieret af andre aktører i hovedstadsområdet, således at vi dermed står stærkere, når Folketinget skal til at vedtage forslaget om Hovedstadens Udviklingsråd.

SF valgte, så vidt vi kan se, at lukke øjnene for, at forslaget om Hovedstadens Udviklingsråd er et lille demokratisk fremskridt, der kan gøres større. Vi vil ikke lukke øjnene. Vi har også et princip om, at vi stemmer for den mindste forbedring og mod den mindste forringelse. Det her var en lille forbedring, og derfor må vi stemme for.

Man skal selvfølgelig ikke være blind for, at det frygtede lille storamt, som nogle har det i den sal, vil kunne slås fuldstændig ihjel på længere sigt ved at kunne løfte andre opgaver over i Hovedstadens Udviklingsråd.

I Enhedslisten er der forskellige vurderinger af, om den lille eller store løsning er bedst. Det er ikke et spørgsmål, vi som parti skal hævde, at vi er fuldstændig afklaret på, enige med hinanden i, osv. Det er vi ikke, og vi har aldrig lagt skjul på, at også der har vi forskellige vurderinger, ikke så meget om målet, ikke så meget om mange af de elementer, vi godt vil have med ind i det, men hvilke af de 2 strukturer, der vil vise sig at være den bedste på længere sigt.

Som sådan står vi, ligesom jeg har oplevet flere andre partier, i et dilemma. Vores hovedpointe har været, at vi skal have luget ud blandt de lukkede borgmesterklubber, tværkommunale fællesskaber og diverse selskaber. Det får vi med forslaget.

SF's kritik af Enhedslisten vil jeg tage lige fra op og ned. SF gør opmærksom på, at sidst Folketinget blandede sig i Hovedstadens struktur, fik vi HS og Tor. Jeg er meget enig i SF's kritik af de to foretagender.

Jeg tror dog ikke, at vi på nogen måde kan forestille os, at Folketinget og staten bare vil være fuldstændig ligeglade med, hvordan udviklingen former sig i hovedstadsområdet. Jeg tror for den sags skyld heller ikke, at det vil være en udvikling, vi vil være særlig glade for i Københavns Kommune.

Jeg tror måske meget hurtigt, vi vil stå over for meget store problemer, lad os bare tage investeringerne i nye S-tog som et eksempel på, at det ikke ville være særlig heldigt, hvis staten besluttede sig til at lade København fuldstændig selv passe forholdene i København.

Jeg forstår heller ikke SF's kritik af, at Hovedstadens Udviklingsråd overhovedet ikke har noget med sygehusene at gøre. Der må SF så vidt jeg kan se bestemme sig. Enten ønsker man et storamt, der også omfatter sygehusene, eller også ønsker man et lille storamt, og så må det være naturligt, at Hovedstadens Udviklingsråd intet har at gøre.

Som sådan synes jeg, at SF lukker øjnene for de demokratiske fremskridt, der er at hente. Det har Enhedslisten valgt ikke at gøre.

Lars Engberg (A): Jeg vil godt sige til SF, at vi er da i Socialdemokratiet enige i, at københavnere kun skal have 2 niveauer, nemlig Københavns Kommune og det store storamt. Det er der ingen problemer i, det kan vi da sagtens skrive under på. Jeg går ud fra, at de to niveauer, I vil have, er kommunen og det lille storamt.

Det er lige præcis det, der er problemet. Den problemstilling har vi diskuteret i årevis, og vi er ikke kommet ud af stedet, og det realistiske er, at vi kommer heller ikke ud af stedet. Det kan ikke lade sig gøre at løse problemerne i hovedstadsområdet på den måde.

Nu bliver vi så præsenteret for et udtryk for det muliges kunst, nemlig Hovedstadens Udviklingsråd, og det bliver vi bedt om at forholde os til, og det ønsker SF ikke at forholde sig til. SF øn-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

sker at forholde sig til den diskussion, der har stået på i årevis, forinden dette forslag blev fremsat, men ønsker ikke at forholde sig til dette forslag.

Jeg vil godt sige til SF, at alternativet til Hovedstadens Udviklingsråd er jo ikke, at man får den ideelle løsning, uanset om det er den ene eller den anden. Alternativet til at man får Hovedstadens Udviklingsråd, er, at man får ingenting. Det valg synes jeg faktisk er det, man skal forholde sig til, i stedet for at slænge sig i hængekøjen. SF har ganske enkelt sat sig uden for indflydelse i denne sag.

Jeg tror, det hedder, at det bedste er det godes værste fjende, hvis ikke jeg husker meget galt, og det er i hvert fald det, der er tilfældet for SF. Der er ikke nogen, der er tilfredse med dette forslag. Der er ikke nogen, der synes, det er bragende godt, men det er bedre end det, vi har.

Jeg vil da godt kvittere over for Enhedslisten for, at man er gået ind i arbejdet og har søgt indflydelse og fået indflydelse. Det synes jeg er flot, fordi netop Enhedslisten måske kunne være fristet til at indtage det samme standpunkt som SF. Men det har man ikke gjort, og det vil jeg gerne kvittere for.

Så bliver det kaldt borgmesterklubber. Jamen det er jo ikke for sjov eller for ingenting – men jeg erkender selvfølgelig, at SF's udtalelse er lavet inden Økonomiudvalgets behandling og dermed inden ændringsforslagene kom ind – at vi faktisk har foreslået medlemstallet udvidet, sådan at de fødte medlemmers, borgmestrenes relative andel af det samlede råd jo bliver væsentligt mindre.

I øvrigt vil jeg da gerne spørge SF, hvis man synes, at det, der foregår for øjeblikket, er så evig dejligt, at det vel i virkeligheden er sådan, at netop de mange bestyrelser, som i dag prøver at løse de regionale problemer, og som skal afløses af HUR, er borgmesterklubber, om nogen er.

Så siger man, at det her giver 4 niveauer, og det fjerde niveau, eller det første, alt efter hvor man tager det fra, skulle så være Hovedstadens Udviklingsråd. Den skov af bestyrelser, selskaber, som vi har været nødt til at etablere for at løse de problemer, der har været af regional karakter – og de har løst dem godt, det er ikke nogen kritik af dem – har da været nødløsninger i forhold til noget, der er bedre. Med den skov af bestyrelser og selskaber, som vi har måttet etablere, har vi i virkeligheden en slags fjerde niveau, det er bare uigennemsigtigt, hvorimod Hovedstadens Udviklingsråd jo på alle måder som en offentlig myndighed bliver betydeligt mere gennemsigtig.

Det samme gælder i virkeligheden bureaukratiet. Jeg synes bestemt, man kan stille spørgsmålet, om ikke det her er bureaukratiformindskende sammenlignet med de forhold, vi har i dag.

Borgmester Søren Pind: Det er jo en interessant debat. Man føler næsten, den udspiller sig i Folketingssalen, så meget indflydelse alle partierne her har fået på arbejdet. Det vil jeg da godt ønske til lykke med.

Jeg vil godt sige, at Venstres borgerrepræsentationsgruppe har ikke haft helt den samme indflydelse, der åbenbart har gjort sig gældende her rundt omkring. Det vil jeg da godt ønske til lykke med, det synes jeg er godt gået, hr. Lars Engberg og hr. Kabell.

Jeg vil godt sige, at i Venstre er det her ikke noget, vi hilser med overstrømmende begejstring. Det var jo et velkendt synspunkt fra vores side, at det store hovedstadsamt ikke var vores kop te af en hel række årsager: Udtryk for centralisme, udtryk for en høj grad af manglende demokrati osv., osv.

Ligeså så man jo, at Venstre tilsluttede sig Borgerrepræsentationens udtalelse om en forkastelse af det lille storamt, som så vidt jeg erindrer blev vedtaget med alle partiers stemmer på nær SF's.

Det giver selvfølgelig lidt et problem, fordi nu står vi så her over for en helt ny struktur, som for så vidt griber ind i begge disse ideers omfang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Vi er enige i den erkendelse, som i hvert fald dele af forslaget er udtryk for, nemlig at der er behov for en bedre og mere samlet koordination af de politiske strukturer i hovedstadsområdet. Samtidig er der, og her vil jeg godt helt særligt pege på planområdet, risiko for en centralisering, som vi ikke sætter pris på.

Spørgsmålet om direkte valg har jo været berørt. Det ligger i udtalelsen fra Københavns Borgerrepræsentation, i hvert fald i det flertal, som står bag den udtalelse, som er vedtaget i Økonomiudvalget, at man på sigt ønsker direkte valg.

Jeg har vanskeligt ved at se, hvis dette bliver tilfældet, hvorved Udviklingsrådet så vil adskille sig fra det storamt, som mange jo har været enige om at kalde udemokratisk. Et storamt eller et direkte valgt udviklingsråd, hvor hvert mandat vil repræsentere ca. 165.000 personer, vil være nogle af de dyreste mandater overhovedet i Danmark, dyrere end selv det dyreste folketingsmandat.

Jeg har vanskeligt ved at se, at det skulle være argumenterbart, at man indførte et sådant valg, i hvert fald inden for danske grænser. Jeg ved godt, at et europaparlamentsmandat selvfølgelig koster mere.

For os i Venstre er det vigtigt, at de nye strukturer, vi laver, ikke står i vejen for fremtidens udvikling på alle de offentlige tilbud, som vi nu ser sprede sig mere og mere, være en del af folks hverdag.

Her taler jeg selvfølgelig om folks muligheder for personlige valg, om det kan være hjemmehjælp eller alle de rækker af andre offentlige ydelser, hvor vi flytter indflydelsen fra politikere og helt ud til den enkelte person.

Her synes jeg for så vidt, at forslaget er positivt. Det skader ikke, og det kan faktisk på sigt fremme den pågældende proces. Så her er en positiv side.

I forhold til erhvervsudviklingen, det synes jeg også skal have et ord med på vejen, ja, der har vi altså som anført før en frygt på plan- og regionområdet. Vi mener, at udviklingen her i hovedstadsområdet skal ske på basis af den frie konkurrence. Den skal ikke ske på planlægning, på styring og kontrol.

De, som har fulgt debatten her i Københavns Kommune nøje, vil vide, at der har været udveksling af synspunkter om særlig planlægningsinstrumentet. Diskussionen, om udviklingen skulle ske i Ørestaden udelukkende eller havnen eller andre steder, Holmen og lignende, skulle have samme chance.

Der er det meget centralt for os, at dette udviklingsråd ikke bliver et centralistisk organ, der kun har interesse i at udvikle dele af hele det område, som det får ansvaret for. Det er vigtigt, at det er på basis af erhvervslivets ønsker, man giver mulighed for udfoldelse.

På trafikside kan jeg ikke skjule min glæde. Jeg tror, at mange borgere ser frem til, at der kommer en øget koordinering her. Uanset hvad SF måtte mene om flere strukturer, så tror jeg, at netop på trafikområdet vil det her hjælpe til, at der kommer et bedre, mere samlet overblik, at der kommer en bedre koordination.

– Må jeg få taget det fra næste rundes taletid? Ja.

Kulturen har ligeledes en chance for at udvikle sig positivt. Det skal vi være opmærksomme på og glæde os over, men vi skal samtidig have øjnene åbne for, at staten nu får en undskyldning for i højere grad end før at trække sig ud af hovedstadsområdet med støtte og med det kulturelle medansvar, man altid har bekendt sig til i hovedstaden.

Det skal ikke være nogen hemmelighed på baggrund af det her, at der er mange holdninger i Venstre. Hvis man kigger ud over landet, kan man finde utroligt mange holdninger. Det er der også her. Men jeg vil godt fastslå – det har jeg sagt før, og jeg vil sige det igen, for jeg synes, det er cen-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

tralt at slå fast – at det er Amtsrådsforeningen, der er ansvarlig for, at vi står i den situation, vi står i i dag.

Amtsrådsforeningen, som jo protesterer vildt og voldsomt mod dette forslag, ligger, som den har redt. Det var Amtsrådsforeningen, der i en sen natte-time i forhandlinger med regeringen om økonomien krævede, at der skulle en reform til af hovedstadsområdet. Det var Amtsrådsforeningen, der gik ind og fordrede, at det lille storamt skulle skabes. Dette er så resultatet.

Jeg synes, Amtsrådsforeningen kan drage den lære af det, at man ikke skal gå ind og blande sig i interesser, der faktisk ikke vedkommer en. Det synes jeg skal være hilsenen fra talerstolen i dag.

Ellers skal jeg på baggrund af de her ord meddele, at Venstres indstilling til forslaget, som jeg har prøvet på at skitsere, er, at det har både positive og negative sider for sig. Derfor vil vi, når vi kommer til afstemning om forslaget, undlade at stemme.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, Søren Pind, det var en overskridelse på 2 minutter, der bliver trukket fra i næste runde.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Mit parti er enig med overborgmesteren i, at det var rart med den brede tilslutning i Økonomiudvalget, som dette høringssvar vedrørende Hovedstadens Udviklingsråd fik. Vi er også enige i, at dette nok var det bedste, der kunne opnås.

Jeg hæfter mig ved de to afsnit, der under udvalgsbehandlingen blev sat ind, nemlig de to afsnit, som i indstillingen står nederst på side 4, dette med, at Københavns Kommune foreslår, »at der sigt indføres direkte valg til rådet«. Vi hæfter os også ved, at hospitalerne ikke i denne omgang er kommet ind i et forpligtende samarbejde, hvad vi synes kunne være en god ting.

Der er et afsnit faktisk i indledningen af høringssvaret, i 4. afsnit, der taler om et større medlemstal i HUR. Også det er vi enige i. Frederiksberg får et meget billigt mandat, Københavns Amt og Københavns Kommunes mandater bliver ganske dyre, så et antal på 17, 19 eller 21 medlemmer ville nok være mere rimeligt.

Der flyttes opgaver fra København i forbindelse med gennemførelsen af Hovedstadens Udviklingsråd. Det gælder særlig på idræts- og kulturområdet. Dette er vigtigt at være sig bevidst, fordi København yderligere vil miste over halvdelen af sine opgaver, hvis der etableres bydækkende bydelsråd.

I Amtsrådsforeningens blads sidste nummer vurderes 90 pct. af Københavns opgaver med Hovedstadens Udviklingsråd, bydelsråd, HT og HS, at være fjernet fra Borgerrepræsentationens direkte indflydelse. Jeg har ikke prøvet at regne efter, men det skal nok passe, at det ligger på det lag, 90 pct.

Dette perspektiv er værd at holde sig for øje. Det kan jo ikke undgå at få indflydelse på den styreform og den organisation, vi har herinde, at så mange opgaver efter planen skal flytte nedad og skal flytte opad. Vi tror i mit parti først og fremmest, at det må få konsekvenser for, hvor mange opgaver der flyttes så at sige nedad i forbindelse med bydelsrådene, men det skal vi jo diskutere senere i dag.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det har længe været Det Radikale Venstres ønske at få en reform af samarbejdet i hovedstadsområdet, især med hensyn til samordning af sygehuse, regionplanlægning, erhvervsudvikling og transport.

Det har også været et ønske i Det Radikale Venstre at bevare og styrke lokale og overskuelige demokratiske enheder. Vi går ind for nærhedsprincippet. Derfor vil vi også i konsekvens heraf ar-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

bejde for videreudvikling af de københavnske forsøg med bydelsråd. Vi har oven i købet en tanke om, at nogle af de store kommuner skal gå samme vej.

På den baggrund har det faktisk været meget tilfredsstillende, at vi nu får dette lovforslag. Det har i hvert fald været Den Radikale Gruppe i Borgerrepræsentationens opfattelse, at hverken et lille storamt eller et stort storamt løser de problemer, som hovedstadsområdet står over for.

Der har hele tiden været en tilbageskuende debat omkring en reform af hovedstadsområdet, der tog sit udgangspunkt i tilstandene i 1970. Det var også vores indvending, dengang vi havde Hovedstadskommisionens betænkning til høring, at det var en bagudskuende betænkning, der prøvede at samle op på noget, som aldrig var blevet lavet færdig i 1970. Men man havde overhovedet ikke tænkt på, at nu skal vi begynde at tænke Øresundsregion. Man havde heller ikke indtænkt bydelsforsøg. Man havde ikke tænkt på, at sygehuse skulle samles i nogle helt andre enheder, hvis man skal lave en hensigtsmæssig sygehusdrift, osv., osv.

På det tidspunkt udarbejdede Det Radikale Venstre et 7-punkts-program, hvor vi kom med dels nogle indvendinger, dels nogle fremadrettede synspunkter.

Det, der ligger her, er meget i forlængelse af de synspunkter, vi gjorde gældende på det tidspunkt. Derfor er det klart, at vi hilser med tilfredshed, at der nu ligger sådan et lovforslag.

Jeg kan kun tilslutte mig de talere, der har sagt, at det lovforslag, der ligger nu, er et skridt i den rigtige retning. Med Hovedstadens Udviklingsråd vil der blive skabt et forum for et forpligtende og beslutningsdygtigt samarbejde på nogle områder, som der er et vitalt behov for, at der bliver skabt et samarbejde om.

Samtidig har vi ikke stoppet for den videre udvikling af hovedstadsregionen. Vi har ikke sat nogen snævre grænser omkring nogle regioner, som vil hindre, at vi indtænker de problemer, der skal løses i det 21. århundrede.

Så alt i alt hilser vi dette lovforslag velkommen, og vi vil arbejde meget konstruktivt på, at vi kommer videre i forlængelse af det fundament, der nu er lagt. Og det fundament, der nu er lagt, handler om den overordnede planlægning, herunder fysisk planlægning, trafik og miljø. Det handler om erhvervs politik, det handler om markedsføring af regionen som helhed og om turisme og om kultur og fritid.

Der kan man ikke, når det er sådan nogle problemer, være bundet af hverken, som jeg sagde, et lille storamts grænser eller et stort storamts grænser. Der må man tage udgangspunkt i de problemer, der skal løses, og så tænke nogle besluttende organer ind, der kan løse de problemer. Og det kan Hovedstadens Udviklingsråd godt gøre på det korte sigt.

Selvfølgelig er vi imod, at det er udemokratisk, som det jo også er blevet nævnt, altså der er et demokratisk underskud i det her udviklingsråd. Derfor er det klart, at det udviklingsråd skal vælges ved direkte valg.

Når vi har syntes, vi godt kunne leve med formuleringen »på sigt«, så er det fordi det nok er urealistisk at tro, at vi allerede kan få det igennem i år 2002, og det ville jo være noget ærgerligt, hvis man i øvrigt spænder ben for sådan et godt lovforslag ved at stå meget stejlt på, at det skal være i år 2002.

Ligeledes mener vi, at medlemstallet skal udvides. Jeg kan jo hurtigt tælle mig frem til, at det i hvert fald skal udvides temmelig meget, for at man kan få radikal indflydelse i det udviklingsråd. Vi kan da i hvert fald konstatere i alle mulige andre sammenhænge, at det er nyttigt i sig selv, at råd og organer er så store, at der også kan være plads til Radikale.

Så vil vi også arbejde ihærdigt for, at man får samtænkt den kollektive trafik, sådan at det også bliver en del af Udviklingsrådets ressort. Når jeg siger »den kollektive trafik«, så er det både HT, S-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

togsdrift og metro. Det vil i den grad være af betydning for, at folk vil have lyst til at benytte kollektiv trafik, at man har den overordnede planlægning, og at man har bestillerrollen.

Men som sagt mener vi, at det her peger ind i det 20. århundrede. Der er lagt et fundament. Der er ikke gjort vold på den fremtidige struktur. Vi vil nu, tror jeg, se, at vi vil få regioner af forskellig størrelse, alt afhængigt af, hvad det er for nogle opgaver.

Næste skridt bliver at få lavet et folkevalgt organ, der kan styre sygehusdriften. Hvilke enheder der skal indgå her, vil jeg ikke på nuværende tidspunkt give et bud på, men det er jo nærliggende at tage sygehusene i Københavns Amt ind som det første skridt, når det handler om at få lavet en struktur omkring sygehusene i hovedstadsområdet.

Lars Hutters (L): Når man iagttager tilslutningen her i Borgerrepræsentationen under denne sag, så er det ligesom om fraværet af de mange medlemmer, inklusive de mange socialdemokrater, ikke ligefrem er en illustration af nogle af de store ord, som er blevet brugt heroppe på talerstolen, nu sidst ved Inger Marie Bruun-Vierø fra Det Radikale Venstre, som sagde: Det her er noget, der peger ind i fremtiden, ind i det 21. århundrede.

Jeg mærker ingen lidenskab for fremtidens folkestyre og demokrati under denne sag. Jeg siger ikke dermed, at det er urigtigt, det der bliver sagt, fordi jeg mener faktisk, det er rigtigt. Men det er ligesom om medlemmerne af Borgerrepræsentationen slet ikke er klar over, at denne sag på sin vis kan blive en skæbnesag for Borgerrepræsentationen.

Søren Pind fra Venstre sagde i sit indlæg, at det var Søren Pinds partifælle, Amtsrådsforeningens formand, med opbakning i Amtsrådsforeningen, som også er stærkt domineret af partiet Venstre, som under de meget dramatiske forhandlinger om amtskommunernes og kommunernes økonomi med regeringen – efter min opfattelse er de pågældende forhandlinger, og det er endnu en gang en illustration, vi vender lidt senere tilbage på dagsordenen her i Borgerrepræsentationen til det, en af de allervæsentligste forhandlinger for Borgerrepræsentationen, endnu mere vigtige end finanslovsforhandlingerne – rent faktisk fik ind et oplæg til, at Københavns Kommune skulle sammenlægges med Københavns Amtskommune. Det var det, der var den politiske dagsorden, og det var det, Amtsrådsforeningen og partiet Venstre pressede på for.

Det er ikke det resultat, der foreligger i aften, og jeg vil godt sige, at det er jeg glad for. Jeg er glad for, at vi får bevaret Københavns Kommune.

Jeg vil også godt i denne forbindelse sige – det er sjældent, jeg gør det, men jeg gør det her under dette punkt, fordi det er berettiget – at det skyldes eminent dygtighed hos vores overborgmester, Jens Kramer ... (*Overborgmesteren: Er du presset til ...*). Nej, det er jeg ikke. Det er noget, jeg simpelt hen siger af et ærligt hjerte.

Overborgmesteren har i denne sag formået at få viklet sig ud af denne aftale, der næsten lå på bordet for knap et år siden, har fået bevaret Københavns Kommune, hvad jeg synes er rigtigt. Jeg ser ingen som helst fordel i, at vi skulle sammenlægges, hverken med Københavns Amt eller med den øvrige del af hovedstadsregionen som et kæmpestort amt.

Jeg betragter det som en kæmpestor fordel, at københavnerne, selv om der er minusser i det, har et selvstyre, har en mulighed for selv at præge deres fremtid. Det er det, der efter min opfattelse peger ind i det 21. århundrede.

Det, der i aften forhåbentlig bliver resultatet, er, at regeringen lytter efter, at Københavns Kommune skal bestå som en selvstændig kommune, at vi får koordineret planlægningsopgaverne og ikke mindst den kollektive trafik, der er jeg helt enig med Inger Marie Bruun-Vierø, og også

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

gerne i spørgsmålet om sygehusdriften – jeg sagde »koordineret« – men hvor vi har vores selvstyre til at øve indflydelse på det. Det er det, der ligger i Hovedstadens Udviklingsråd.

Jeg er utrolig glad for, at vi i det her spørgsmål om magt og demokrati, magt, som Johannes Nymark, gruppeformanden for Socialdemokratiet, jo kender ret meget til, meget rigtigt siger, magt, demokrati og folkestyre, får bevaret Københavns Kommune.

Når jeg har sagt det her og med en fuldgod, ærlig, 100 pct.s opbakning til vores overborgmester i denne sag, så siger jeg det altså også ud fra, at så skal man også forstå, hvad den moderne virkelighed er i det 21. århundrede. Københavns Kommune samlet, korrekt, men der er en demokratisk dimension, hvor vores borgere, de moderne mennesker, der er, med den viden, de har, med det krav på indflydelse, de skal have, at den demokratiske dimension også skal være til stede. Det vender vi tilbage til lidt senere på dagsordenen, for det er nemlig bydelsstyret.

Jeg håber og tror på, at med den sejr, som vores overborgmester helt berettiget kan notere sig her, den sejr, som Socialdemokratiet har fået, er der også overskud og en forståelse for, at magten skal deles med københavnerne, og indflydelsen og borgerinddragelsen falder smukt i samklang, ikke ved, at man opdeler bydelene i selvstændige kommuner, men ved, at man har et bydelsstyre.

Til lykke, Jens Kramer.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Tak for det.

A. Benhaddou (D): CD støtter det her råd. Men jeg må da indrømme, at vi ikke helhjertet går ind for forslaget, for det bedste ville selvfølgelig have været en storamtsløsning.

Der har jo været slåskampe mellem de to fløje, så det her må siges at være det bedst opnåelige på det her tidspunkt. Og så må vi håbe, at balladen mellem de 2 fløje kan stoppe nu, i hvert fald inden for den nærmeste årrække.

Det er positivt, at der med dette forslag vil kunne blive ført bedre regional erhvervs politik omkring København og hovedstadsområdet. Det vil i hvert fald være til stor gavn for vores turisme, som også blev nævnt.

Inden for kultur- og fritidsområdet vil, som kulturborgmesteren også nævnte, idrætsområdet blive berørt med omkring de 90 pct. Men jeg ser det som noget positivt, at vi for en gangs skyld, især inden for idrætsområdet, kan begynde at tænke stort her i hovedstadsområdet, i København.

Desuden vil vi så også, som det blev nævnt, kunne opnå en bedre koordinering inden for by- og trafikplanlægning for området. Det er også noget, vi har haft meget stor mangel på inden for området, fordi man især ikke har kunnet samarbejde mellem Københavns Amt og andre amter og Københavns Kommune. Man kan tage eksemplet metrobygningen, hvor både Københavns Amt og Københavns Kommune nærmest har modarbejdet hinanden. Det kan forhåbentlig ikke ske igen.

Så vil jeg sige, at jeg selvfølgelig er lidt negativ over for, at de demokratiske spilleregler ikke lever op til det, som man forventer, men som Venstre også nævnte, så vil et direkte valg koste omkring 50.000 stemmer ... (*Afbrydelse*). Ja, 150.000 stemmer, og så vil man måske også på det område sætte spørgsmålstejn ved, hvor meget demokrati man får ud af det.

Til SF, som også står og udtaler sig om, at der er mangel på demokrati, vil jeg sige, når vi nu senere skal diskutere bydelene, at der jo ikke ligefrem har været demokratistemming blandt borgerne i København. I hvert fald har de ikke mødt så meget op til stemmeurnerne for at vælge politikerne til bydelene.

Den sidste mangel, som jeg også synes har været i dette forslag, er selvfølgelig sygehussamarbejdet. Det ville have været en fordel, hvis det også kunne være kommet med ind her. Men vi må så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

bare tage det, der er lagt frem, og som sagt få lidt ro omkring det, fordi vi skal forberede os til, at denne bro snart bliver færdig, og så skal vi ikke bare sidde her og blive ved med at have denne slås-kamp i hovedstadsområdet om, om vi skal have en lille- eller storamtsløsning.

Så CD støtter dette forslag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg har tilladt mig selv at tage ordet her ved starten til 2. runde.

Jeg vil godt kvittere for den brede opbakning til udtalelsen over forslaget her. Jeg påtager mig gerne en del af fadderskabet til, at landingen fra Slotsholmen er blevet som dette udspil, ikke nødvendigvis fordi det er den ideelle løsning, men et skridt i den rigtige retning, hvad mange af os taler om.

Jeg vil godt sige til borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, at når Bo Asmus Kjeldgaard taler om et skridt i den forkerte retning, så er det jo rigtigt set med SF-øjne, fordi SF vil noget helt andet. SF vil jo det lille storamt med en, som jeg hører det, regulær opdeling af København i selvstændige kommuner, uanset man kalder det noget andet. Det synes jeg, man skal markedsføre sig lidt mere på.

Jeg er meget enig med borgmester Bo Asmus Kjeldgaard i, at vi skal tage udgangspunkt i opgaverne. Men så vil jeg gerne spørge borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, om Øresundsopgaven, Øresundsperspektivet, om den kollektive trafik i HT, om den regionale trafik- og miljøplanlægning, om den regionale erhvervs politik, om det bindende regionplansamarbejde, om de store regionale kulturinstitutioners finansiering, f.eks. Zoologisk Have og Louisiana, om den regionale erhvervs politik kan håndteres af det lille storamt med bydelskommuner med selvstændig skatteudskrivningsret.

Jeg tror nok, jeg vil sige, at det, der jo sker, er, at SF forholder sig til sig selv og ikke til virkeligheden, fordi virkeligheden er en anden.

Med den løsning, som borgmester Bo Asmus Kjeldgaard og SF skitserer, bliver der behov for mindst lige så mange selskaber, fællesskaber og borgmesterklubber. Jeg ved, at Bo Asmus Kjeldgaard sidder i en del af dem, men på miljøområdet, på energiområdet vil jeg være meget, meget overbevist om, at borgmester Bo Asmus Kjeldgaard vil være enig i, at der mange år endnu vil være behov for udemokratisk sammensatte bestyrelser og fællesskaber på miljø- og energiområdet. Det forrige naturligtvis sagt i citationstegn.

Jeg tror, det er afgørende, at vi ser i øjnene, at i de her år forudsætter udfordringen til velfærdssamfundet, udfordringen til dynamikken i vores region, at vi finder andre og vi finder fleksible løsninger såvel på det overordnede plan som på det helt lokale plan, hvor det handler om at få givet borgerne direkte indflydelse på den service, som fællesskabet skal stille til rådighed.

Jeg vil også godt spørge borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, jeg er en af dem, der var med og en af de få sammen med Lars Hutters og borgmester Thustrup Hansen, der har prøvet at sidde i det dengangne Hovedstadsråd, som ved gud ikke – det ved jeg ikke, om man må sige, det må man nok ikke – var lykken. Da var der 2 partier i Folketinget, der stemte imod. Der var 2 partier, der sagde, at nu ville man søge at gøre skaden god igen, når man fik mulighed for det. Det var Socialdemokratiet, og det var SF. Ikke fordi det var lykken, men fordi man savnede og kom til at savne en fælles samlet regional planlægning for det sammenhængende byområde, som hovedstadsregionen jo i realiteten udgør.

Jeg kunne godt tænke mig at få svar fra Bo Asmus Kjeldgaard og SF på, hvordan man vil håndtere den kollektive trafik. Skal vi lave et selskab, der består af det der lille storamt med den hyggelige forsamling på 1,2 mill. mennesker, eller skal de lave et selskab sammen med nogle andre,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

nemlig Roskilde Amt og Frederiksborg Amt eller andre igen? Hvordan skal vi lave forpligtende trafik- og miljøhandlingsplaner i dette område?

Jeg synes, at det fortjener et par svar, som borgmester Bo Asmus Kjeldgaard får mulighed for at kommentere på nu, værsgo.

Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard: Jeg blev spurgt om Øresundsperspektivet, den kollektive trafik, bindende regionalplaner osv. Jeg mener helt klart, at selvfølgelig skal vi have en koordinering, selvfølgelig skal vi have en samordning af den kollektive trafik, det har jeg været fortaler for, lige siden jeg trådte ind i Borgerrepræsentationen. Der er behov for en samlet planlægning af trafikken.

Men det, jeg protesterer mod i den struktur, der nu lægges op til, er, at det bliver et indirekte valgt organ, som skal træffe de beslutninger, at det bliver borgmestre, som i virkeligheden kun repræsenterer et mindretal af partierne, som skal træffe de beslutninger, at vi nu får et ekstra niveau ind i vores region. Det er det, jeg protesterer mod.

Jeg mener, vi har chancen for nu at lave en demokratisk opbygning af hovedstaden. Det er fuldstændig rigtigt, at SF går ind for det lille storamt. Vi vil selvfølgelig gerne forhandle, også i Folketinget, for at nå en løsning. Men vi går ikke med til at cementere en løsning, som er direkte udemokratisk, og det mener vi, den her løsning er.

Det er også svaret på historien om Hovedstadsrådet. Jeg mener, at nu har vi rent faktisk chancen for at indføre demokrati i hovedstadsregionen.

Den kollektive trafik mener jeg skal styres politisk for det lille storamt, af det her direkte valgte organ, og så skal der laves associeringsaftaler med de omkringliggende amter. Det er vores holdning til det.

Så vil jeg også sige til liste Ø, som siger, at det er et lille skridt i den rigtige retning, at vi mener, det er et skridt i den forkerte retning, og vi mener ikke, at en udemokratisk struktur bliver mere demokratisk af, at man cementerer og formaliserer strukturen. Det må da være klart, at en formalisering af noget, der i sig selv er udemokratisk, gør det meget sværere fremover at få indført en demokratisk struktur.

Sygehusproblemerne er slet ikke med i det her. Vi får slet ikke ryddet op i alle de borgmesterklubber, som Lars Engberg nævnte vi jo også har i dag. Det, vi siger, er, lad os da benytte chancen til at få ryddet op i alle de borgmesterklubber, for det er da rigtigt, at det kunne jo så være det 5. niveau, nogle af dem bliver her jo stadig væk, selv om vi får HUR.

Nu vil folk komme og sige i fremtiden, at der ikke er nogen grund til et direkte valgt organ. Jeg tror faktisk, at hvis man får det her vedtaget, så ødelægger man muligheden for at få demokratiseringen af hovedstaden. Folk vil sige, HUR er godt nok, og det er efter min mening forkert, at man på den måde effektivt får forhindret, at der sker denne her gennemgribende reorganisering, som vi har brug for.

Så mener jeg også, at det direkte valg kan problematiseres, som Københavns Kommune skriver i sit høringssvar. For hvis vi får et direkte valgt organ uden nedlæggelser af amterne, så er der meget stor fare for, at det bliver enkelte kommuners borgmestre, der så kommer til at spille op. Mange vil givetvis have en chance for at blive valgt, og så får vi i praksis Gentofte og Søllerød repræsenteret, mens en hel række andre kommuner ikke kommer til at sidde der.

Det er ikke nødvendigvis et bedre alternativ end det forslag, der ligger nu, fordi resultatet i praksis meget let kan blive, at vi stadig væk har en borgmesterklub, nu bare med kommuneborgmestre i stedet for amtsborgmestre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Alt i alt vil jeg sige, at vi mener, det er et skridt i den forkerte retning. Det formaliserer en udemokratisk struktur med indirekte valg, man cementerer en struktur med 4 niveauer, man får ikke løst hospitalsproblemerne. Men det væsentligste er, at hvis man vedtager det her nu, så tror jeg, der går lang tid, før vi får demokratiseret hovedstaden.

Louise Frevert (O): Nu er ordføreren på området ikke til stede, men jeg skal kort tilkendegive, at Dansk Folkeparti selvfølgelig støtter forslaget. Men vi havde jo gerne set i demokratiets ånd, at forslaget var kommet ud til en folkeafstemning. Derfor er vi glade for, at vi har kunnet få tilført det sammen med Lars Hutters' forslag i beslutningsprotokollen. Men ellers er det helt klart, at Dansk Folkeparti støtter forslaget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg kunne godt forlænge debatten, men det vil jeg ikke gøre. Jeg fornemmer, at Bo Asmus Kjeldgaard er overbevist, eller skal vi have en afstemning om udtalelsen? Jeg kan sige, at der vil ske det, at når vi fremsender resultatet af dette møde, så vil protokollen og herunder endnu en gang SF's udtalelse blive medsendt, så den behøver vi ikke at tage stilling til, medmindre SF vil have, at forsamlingen tager stilling til den. (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Høringssvarene blev godkendt med 36 stemmer imod 8.

For stemte: A, Ø, O, C, B, P, L og D.

Imod stemte: F.

Undlod at stemme: V.

F ønskede i henhold til forretningsordenens § 14, stk. 2 ved sagernes fremsendelse til Indenrigsministeriet at få medsendt følgende begrundelse for sit standpunkt: "SF i København kan ikke tilslutte sig forslaget om oprettelse af et udviklingsråd. SF er imod indirekte valgte organer, der indebærer et demokratisk underskud. Udviklingsrådet bliver en borgmesterklub uden politisk kontrol og demokratisk offentlighed.

Vi har noteret os, at udviklingsrådet hverken demokratisk, opgavemæssigt eller geografisk matcher Skåneregionens parlamentariske forsamling.

SF anser det for et problem, at udviklingsrådet tilsyneladende kun kan samle et meget snævert flertal i Folketinget.

Gennemgribende strukturændringer bør basere sig på et bredere flertal.

SF har foreslået en hovedstadsreform med et lille storamt og direkte valgte politikere, så borgerne sikres direkte indflydelse på de styrende organer.

Efter SF's mening er der stort behov for en reform i hovedstaden, som forholder sig til de problemer, vi slås med, bl. a. organiseringen af hospitalerne.

Det sker ikke med det fremlagte forslag, som vi derfor ikke kan tilslutte os."

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

*Indstilling om, at der indgås aftale om et mageskifte med TK Projektudvikling A/S, der ejer ejendommene matr.nr.ne 74, 75, 76 a Udenbys Vester Kvarter, København, Vesterbrogade 23-29 (Sagakarreen, Vesterbrogade og Maria Kirkeplads).
(Økonomiudvalget)*

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Den tekst, der jo ikke fremgår af dagsordenen for det lukkede møde, kommer til at fremgå af det, jeg siger nu, nemlig et mageskifte i Sagakarreen, Vesterbrogade og Maria Kirkeplads.

Jens Johansen (F): Jeg skal for det første kvittere for, at overborgmesteren i overensstemmelse med et flertal i Økonomiudvalget også ved dette mødes begyndelse foreslog sagen sat på den åbne dagsorden.

Jeg skal dog beklage, at det sker på et så sent tidspunkt, så de berørte beboere og andre interesserede ikke på forhånd har kunnet være orienteret om det. Hvis de var det, så ville vi andre have brudt vores tavshedspligt om sager på lukket dagsorden.

Når det er sagt, så vil jeg sige, at det her er en besynderlig sag, og det ser ud som en banalitet, at man laver mageskifte på nogle jordarealer omkring Maria Kirkeplads Skole, der nu administreres og drives af Arbejdssekretariatet ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Må jeg bede såvel medlemmerne af forsamlingen som tilhørerne om at påhøre talen i ro. Det kan være ganske vanskeligt at høre, hvad Jens Johansen, der har ordet, har at sige.

Jens Johansen (F): Det fremgår af indstillingen og bilag 1 til indstillingen, at område D, som ligger nede ved stiftelsen i Abel Cathrines Gade, skal udgøre tilkørslen, adgangsvejen til Maria Kirkeplads Skole, eftersom der, når Maria Kirkeplads skal overgå fra at være et offentligt pladsareal og et byrum til at indgå i en gårdrydning og derfor skal lukkes og hegnes, ikke vil være mulighed for med biler at få adgang til Maria Kirkeplads Skole.

Det skaber, det kan man se i de udkast til gårdrydning og indretning af gårdarealet, som er til debat nu i karrérådet og blandt beboerne, nogle problemer for gårdarealet, for den rekreative værdi af gårdarealet.

Det er et banalt trekantet stykke jord hernede, der herved udgår af gårdarealet og overgår til transport og som transport- og tilkørselsvej for en del tung trafik, idet Arbejdssekretariatet jo tilsyneladende har en produktion på Maria Kirkeplads Skole, og der hermed altså skal være en del erhvervskørsel og varekørsel over et gårdareal, som indrettes i forbindelse med en byfornyelse.

Det er en særdeles usædvanlig beslutning at træffe. Det gør vi ikke normalt, når vi træffer beslutning om byfornyelse, og når vi laver gårdrydninger, sådan laver adgang for erhverv hen over det, der skulle være beboernes rekreative areal.

Jeg mener, at denne sag i sammenhæng med spørgsmålet om indretning af gårdarealet, som Borgerrepræsentationens medlemmer ikke har nogen som helst forudsætning for at tage stilling til, fordi det ikke har været belyst og drøftet, fordi skitserne, udkastene endnu ikke er færdigbearbejdede, skaber en række store problemer og forudsætninger for gårdrydningen.

Et af de store problemer, som skabes med dette mageskifte, det største problem, det er ikke en beslutning om lukning af Maria Kirkeplads, nej, det er en beslutning om, at der skal være erhverv-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

skørsel i et gårdrum, som egentlig skulle være et rekreativt areal for beboerne, en beslutning, som er i stærk modstrid med, hvad vi ellers beslutter, når vi laver gårdrydninger.

Vi har jo haft de her diskussioner før omkring parkeringspladser, omkring tilkørsel til og fra. Jeg mener, at man burde drøfte en række alternativer, som ikke for så vidt behøver at øve indflydelse på selve byggeriet og på selve forholdene i gården, men som handler om, hvad kommunen kan gøre for at bidrage til at skabe værdifulde rekreative arealer i dette område for beboerne.

Derfor mener jeg, at sagen bør tages af dagsordenen og henvises til et udvalg, enten Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget eller Bygge- og Teknikudvalget, med henblik på en drøftelse af konsekvenserne af en anderledes tilrettelæggelse af gårdrummet og af Arbejdssekretariatets placering af de forskellige opgaver.

Det er af den grund, jeg vil foreslå sagen henvist til Bygge- og Teknikudvalget, gårdrydning er jo stadig væk Bygge- og Teknikudvalget, men så kan man jo også henvise med udtalelse af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Vi vil stemme imod denne indstilling om mageskifte, fordi det vil ødelægge beboernes rekreative arealer, at man herved giver adgang til erhvervskørsel i karreens gårdareal.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal bare for god ordens skyld sige, at når denne sag var optaget på lukket møde, så er det fuldt ud i overensstemmelse med forretningsordenen for Borgerrepræsentationen, § 1, stk. 2, hvor der står:

»Følgende sager skal – medmindre Borgerrepræsentationen i det enkelte tilfælde træffer anden bestemmelse – behandles for lukkede døre:«

En af de 4 sagstyper, der er tale om, er sager om køb og salg af faste ejendomme, det er det, vi taler om her. Og Borgerrepræsentationen traf i det enkelte tilfælde ved mødets begyndelse beslutning om, at denne sag – og derfor blev det nævnt ved mødets begyndelse – optages på mødet for åbne døre.

Mikkel Warming (Ø): Historien om Sagakarreen er vel grundlæggende en historie om en bygherre, der har fået lov til alting, en historie om en bygherre, hvis ønsker, hvis håb, hvis projekter er blevet godkendt, og hvor beboernes ideer er blevet nedstemt af et flertal herinde.

Vi har her så endnu et eksempel på det, nemlig at bygherren bygger for stort, derfor skal han have nogle grunde af kommunen, så han ikke bygger for stort længere. Det burde i sig selv være grund nok til at overveje, om det var fornuftigt, specielt med de konsekvenser, som Jens Johansen så glimrende og detaljeret har gjort rede for, det vil have for gårdanlægget i Sagakarreen, at man laver dette mageskifte.

Det er et gårdanlæg, som i forvejen må siges at have nogle problemer. Som det fremgår af indstillingen, så er det jo således, at man har givet byggetilladelse til at udvide parkeringskælderens i Sagakarreen, men de anlæg, ekstra opkørsler og alt muligt, skal indpasses i haveprojektet. Vi ville egentlig gerne se, hvordan man havde tænkt sig at indpasse en udvidelse af parkeringskælderens i haveprojektet.

Derfor synes vi, det er meget fornuftigt at tage sagen til drøftelse i udvalget som foreslået af SF. Men skulle dette ikke ønskes, vil vi selvfølgelig stemme imod dette mageskifte i aften.

Sagen var ved mødets begyndelse overført fra behandling for lukkede døre til behandling for åbne døre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Jens Johansen (F) stillede forslag om, at sagen blev henvist til Bygge- og Teknikudvalget med høring af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Forslaget blev forkastet med 33 stemmer imod 18.

For stemte: F, Ø, B og L.

Imod stemte: A, O, V, C, P og D.

Indstillingen blev herefter godkendt med 34 stemmer imod 16.

For stemte: A, O, V, C, P og D.

Imod stemte: F, Ø og L.

Undlod at stemme: B.

20) 141/99

Indstilling om, at det anbefales Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, at der meddeles Københavns City Center dispensation fra Lov om butikstid til at holde butikkerne åbne Grundlovsdag 1999.

(Kultur- og Fritidsudvalget - standsningsret)

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er i sådan en situation, man kunne savne et tidligere medlem af denne forsamling, der heder Aase Olsen, fordi hun er medlem af HK, og hun er socialdemokrat. Hvis der var én ting, der var sikker, hver gang det handlede om dispensationer fra et eller andet med åbningstider i Indre By, så ville hun imod partidisciplinen i Socialdemokratiet gå på talerstolen og varmt tale de ansattes sag.

Se, nu er der ikke nogen Aase Olsen til stede i dag i Socialdemokratiet, som jo i øvrigt er kendt for at have varme forbindelser til fagbevægelsen – nogle gange vel at mærke. Så jeg er lidt interesseret og meget spændt på at se, hvordan Socialdemokratiet vil reagere på denne sag.

Det er spørgsmålet om lov om lukketid, og der er sikkert nogle, der erindrer, at denne lovgivning kom igennem under meget vanskelige omstændigheder, og at der var vældige diskussioner.

Men loven blev vedtaget, der blev givet og taget. En af de ting, man kan sige til ansatte i almindelighed, var, at der blev indført nogle faste lukkedage, Lubna Elahi, og en af disse var grundlovsdag, specielt for butikker, der havde en omsætning på over 14 mill. kr. om året.

Så søger Københavns City Centerforening – ikke overraskende, for det var dem, der altid tidligere søgte i sommerperioden – om udvidede åbningstider. De vil meget gerne have, at København den 5. juni i år bliver en åben og levende by, og de vil gerne være med i et korsangprojekt på Amagerstov. Det er jo meget overbevisende, så skal de selvfølgelig have ret.

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at de sandsynligvis godt kan være med i et korsangprojekt under alle omstændigheder, og alle de forretninger, der er medlem af City Centerforeningen, som har en omsætning på under 14 mill. kr., kan i øvrigt også holde åbent.

Men sagen er den, at City Centerforeningen selvfølgelig driver sin lobbyvirksomhed på baggrund af de store forretnings, det vil med andre ord sige primært også stormagasinerne ve og vel.

Det er så interessant, det er de store forretninger. På bordene hos alle medlemmerne ligger der en udtalelse fra Storkøbenhavns Samvirkende Handelsforeninger, som i øvrigt repræsenterer de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

mindre handlende, som folk herinde ofte er meget interesseret i at fastholde i bybilledet, især ude i brokvartererne.

Som man kan se af denne udtalelse, jeg vil godt have lov at læse op af den ... (*Afbrydelse*). Det vil man ikke, I har læst den alle sammen. Jeg tvivler. Jeg vil tillade mig alligevel at læse op, især for Lubna Elahi ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er Jens Kjærs ret at læse næsten hvad som helst op.

Jens Kjær Christensen (Ø): Især når overborgmesteren giver mig tilladelse ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det var mere for at hjælpe Jens Kjær med at få lydhørhed. Det gælder mere os andre.

Jens Kjær Christensen (Ø): Ifølge Butiksstrukturkommissionens – det er et frygteligt ord – anbefalinger, ja vorherre bevar mig vel, siger man klart: Lad nu denne lukkelov virke og undgå at lave dispensationer. Det medfører, og det vil jeg sige til Venstre og Konservative specielt, konkurrenceforvridning. Nå, og sådan fortsætter det. I kan læse resten selv. Så derfor er det jo klart, at de borgerlige ikke vil støtte denne dispensation.

Hvad er så årsagen til, at man måske i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kunne få dispensation? Ja, det er jo, at der er jubilæum for grundloven. Det lyder jo meget ædelt. Stavnsbåndets ophævelse osv. i 1788 skal nu fejres ved, at Frihedsstøtten genindvies. Det lyder jo glimrende, og i den udstrækning man synes godt om grundloven, så burde man vel give alle mennesker i dette land mulighed for at fejre det på behørig vis.

Det betyder selvfølgelig, at vi som politisk myndighed jo ikke skal lægge op til, at folk skal gå på arbejde denne dag, hvor de i øvrigt ifølge lovgivningen har ret til at holde fri. Selvfølgelig skal de ansatte have lov til at deltage i festlighederne, hvor end de vil, også ved Frihedsstøtten.

Derfor opfordrer Enhedslisten selvfølgelig Borgerrepræsentationen til at stemme imod den anbefaling, som ligger fra et flertal i Kultur- og Fritidsudvalget.

Hamid El Mousti (A): Både som socialdemokrat og som lønmodtager vil jeg under ingen omstændigheder støtte den dispensation. Jeg synes, det er forstemmende, at vi i 150-året for demokratiets indførelse i Danmark og friheden skal forhindre nogle lønmodtagere i at være med til at fejre, at vi har haft demokrati i 150 år.

Man begrunder det med, at folk kommer for at købe et sæt tøj. Vorherre bevares. Folk kan komme når som helst og købe hvad som helst de vil. Men ikke engang, når det er 150 år siden, skal folk have fri for at fejre vores demokrati. Ja, jeg er virkelig dybt rystet over, at nogen vil stemme for den dispensation. Jeg vil under ingen omstændigheder støtte den.

Bo Hindkjær Pedersen (O): Vi vil under alle omstændigheder godt støtte dispensationen. Det gør vi selvfølgelig ud fra, som det bliver sagt, valgfrihed er jo en dejlig ting. Selvfølgelig skal vi da have lov til at holde åbent, når vi har lyst til at have åbent. Der er da ikke nogen, der skal diktere en forretning at have lukket en eller anden dag.

Hvis indehaveren og medarbejderne har lyst til at have åbent, og hvis der er nogle medarbejdere, der godt kan arbejde om søndagen og hellere vil have fri en anden dag, hvorfor skal de så ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

have lov til det, hvorfor skal vi tvinge dem til at lukke, før de egentlig har lyst til det? Lad dem da have åbent, når de har lyst.

Så derfor skal de selvfølgelig også have en dispensation. Det viser sig jo også, at der bliver indført nogle orlovsdage, som folk hellere benytter til at gå på arbejde frem for at blive hjemme. Det var slet ikke det, der var meningen, men folk vil faktisk hellere have pengene, end de vil blive hjemme.

Så selvfølgelig skal vi da have en dispensation igennem også her på grundlovsdagen. Det er nemlig demokrati, at folk selv får lov til at vælge, om de vil arbejde, eller om de vil have fri.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Man kan nok lave definitionen lidt bredere.

Helle Sjelle (C): »Festligt, folkeligt og fornøjeligt« skulle gerne alle være nogle af de ord, der kommer til at karakterisere vores grundlovsdag i år, hvor vi jo skal fejre grundlovens 150-års-jubilæum.

Der er da mange ting at fejre i forbindelse med den dag. Jeg kan da også godt forstå, at man i Københavns City Center ønsker at få dispensation fra lov om butikstid til at holde butikkerne åbne på grundlovsdagen, så man kan få del i den handel, der eventuelt vil være.

Men i det hele taget er det egentlig ganske absurd, at vi har så stiv en lovgivning, så vi politikere skal ind og give en dispensation til det her. I det hele taget så vi i Det Konservative Folkeparti gerne, at vi havde et mere fleksibelt arbejdsmarked, et mere fleksibelt samfund, et samfund, hvor lønmodtagere og arbejdsgivere i langt højere grad har mulighed for at vælge en arbejdsdag, der er i overensstemmelse med den enkelte lønmodtagers og arbejdsgivers behov og ønsker, et samfund, der ikke styres af socialistiske ideer, men af, at den verden, vi lever i, hverken kan eller skal ensrettes.

De her ting skal vi altså også have med i vores overvejelser, når vi taler om denne sag. Vi skal her i Borgerrepræsentationen gøre op med os selv, om vi ønsker et København, der er en erhvervsvenlig by. For mig at se er der ingen tvivl om, at vi skal have en by, hvor erhvervslivet har nogle ordentlige vilkår.

Derfor stemmer vi også fra konservativ side for denne indstilling.

Kaja Jacobsen (F): Der skal være fest for 150 års demokrati, og så er der kloge mænd, der har sat sig og tænkt: Hvordan fejrer vi sådan en dag? Jo, siger de, skal der være fest, så skal der købes ind.

Skulle man i løbet af denne festdag komme til at snakke om demokrati, eller skulle der blive tændt blus under grundlovsdebatten og hvordan man får loven til at svare til nutidsforhold, så er det i hvert fald et klart bud fra København: Retten til at købe ind når som helst og hvor som helst bør sikres, for skal der være fest, så skal der købes ind.

Det er virkelig kedeligt, at vi reducerer os selv og hinanden på sådan en festdag til at være små, ivrige købedyr. Det kan vi ikke støtte i SF. Slut herfra.

A. Benhaddou (D): Jeg synes, der er mange beboere på Nørrebro, som er blevet meget, meget glade for de nye åbningstider og den nye åbningstidslov, der trådte i kraft. Der er mange, der er vilde og glade efter at de kan handle frit, som det passer dem, så de ikke behøver at hundse rundt vildt forvirret efter at have hentet børnene i daginstitution og lige skal nå at handle her til sidst.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Jeg ved ikke, det er ikke rigtig gået op for Enhedslisten endnu, at klassekampen er død. Der er også noget, der hedder lønmodtagernes rettigheder. Der er ikke noget, der hedder, at lønmodtagere bliver tvunget i arbejde her i Danmark.

Så for mig at se drejer det sig om, at vi her dispenserer for enkelte erhvervsdrivende i Københavns City, for at de kan holde åbent ved en sådan festlighed, og det tror jeg vil være med til at skabe endnu mere festivitas den dag. Det er en dag, der skal markeres, og ved at åbne forretningerne kan jeg love dig for, at der kommer flere mennesker ud i byen, og så er der også flere mennesker, der vil deltage i denne festlighed. Det kan CD selvfølgelig være varm tilhænger af, idet vi har kæmpet hårdt for den nye lukkelov.

Lubna Elahi (A): Der skal festes, og når der skal festes, så skal vi have festlig stemning. Jeg har lidt svært ved at se, at nu når vi får – undskyld mit udtryk – jyder og bornholmere og hvad ved jeg, alle mulige folkeslag fra resten af Danmark, så skal de til Storkøbenhavn, og så skal butikkerne jo ikke være lukket. Altså det hører jo med.

Så enten kan vi sige, jamen vi vil slet ikke have nogen festligheder inde i centrum, fordi så kan folk bare gå rundt og lalle, og hvis vi så har besluttet os til, at der skal være fest, så hører det med, at butikkerne er åbne.

Til skeptikerne vil jeg sige, at da vi et par år tilbage besluttede det med længere åbningstider, så tror jeg, at undertegnede var meget skeptisk over for det. Men efterhånden har jeg været så nysgerrig at gå rundt og spørge de ansatte, og der er faktisk ikke mange, som er skeptiske over for de der mærkelige åbningstider, fordi det sikrer dem nogle andre valgmuligheder, bl.a. at have en hel dag fri, hvor de kan være sammen med deres børn eller lave nogle andre ting, frem for at de altid får fri, når andre butikker er lukket og de ikke kan lave forskellige aktiviteter med familien.

Så jeg kan kun anbefale på det varmeste, selv om jeg også er socialdemokrat.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Men nu får den fjerde socialdemokrat mulighed for at få ordet i denne sag.

Mona Heiberg (A): Som repræsentant for størstedelen af Den Socialdemokratiske Gruppe, ikke navngivet Aase Olsen, så vil jeg sige, at jeg synes, det er meget, meget fornuftigt. Altså prøv lige at høre, hvad der står under »Baggrund«:

»I anledning af 150-års-dagen for Danmarks Riges Grundlov søger Københavns City Center om dispensation ...«

Altså for det første, Helle Sjelle, drejer det sig ikke om socialisme. Det handler om én dag, en lørdag, hvor vi jo tidligere herinde har givet lange åbningslørdage i julemåneden osv. Det er ikke sådan et revolutionært stort forslag det her, så man kan begynde at gå på barrikaderne, Jens Kjær, for at det overhovedet ikke skal kunne ske, og det ødelægger personalepolitikken, og hvad ved jeg, Kaja Jacobsen. Det er da helt utroligt, hvordan man kan hidse sig op over en enkelt dag på grund af et jubilæum, som vi et utal af gange før har givet dispensation for, idet det jo stadig væk er en lørdag.

Så jeg vil tro, at størstedelen af Den Socialdemokratiske Gruppe, eller det ved jeg, selvfølgelig vil gå ind for at give denne dispensation, uden at de går på barrikaderne af den grund.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu får vi se. Ikke flere i 1. runde, vi går til 2. runde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Jens Kjær Christensen (Ø): Socialdemokratiet er et pudseløjerligt parti efterhånden. Det er meget vanskeligt at genfinde nogen som helst holdninger til noget som helst, når det handler om fagbevægelse og lovgivning, som eksisterer, som kom til veje vel i et konfliktspil også imellem de ansattes organisationer og alle mulige andre interessegrupper i dette samfund.

Derfor er det selvfølgelig underholdende at høre Bo Hindkjær fra Dansk Folkeparti mene, at der skal være total valgfrihed, og alle skal kunne gå på arbejde hele tiden, hvis de vil, hvis ikke ligefrem arbejdsgiveren kommer til at diktere det.

Det interessante i denne situation er jo, at vi ikke er lovgivende, vi er altså ikke Folketinget. Dette handler om en dispensation, og udgangspunktet i de her dispensationssager er, at det kun er ved ganske bestemte lejligheder, man kan forvente, at Selskabs- og Erhvervsstyrelsen vil give tilsgavn. Så lad være med at lave det mere dramatisk. Det er sagt, det handler om én dag.

Selvfølgelig mener Helle Sjelle, at det skal være festligt, folkeligt og fornøjeligt. Men så må folket vel også have lov til at feste. Så skal Borgerrepræsentationen vel ikke komme her og give arbejdsgiverne den ret at tvinge folk til at gå på arbejde den dag, hvis folk gerne vil feste.

Hvis virkelig Henius har den sikre oplevelse og har dokumentation for, at alle de ansatte simpelt hen skrider rundt omkring i hjemmene her i København og uden for København, at de vil på arbejde lørdag den 5. juni, så vil jeg gerne have dokumentationen her i dag. Den har vi taget før, og den foreligger selvfølgelig ikke.

Hvad angår Benhaddou, så er det jo noget mere principielt, Benhaddou kommer ind på. Det har vi næppe tid til med de andre store og vigtige sager, vi har i dag.

Men Benhaddou er så venlig at belære os om, at klassekampen er død. Når jeg hører Benhaddous og de andres oplæg, så bliver jeg helt overbevist om, at det er den bestemt ikke. Den er levende som aldrig før. Her er der tale om folks rettigheder sikret igennem faglig kamp indirekte og igennem lovgivning direkte, og der kommer Benhaddou så som den, ja kapitalens mand og håndlanger for stormagasinerne og siger: Bare lad dem få lov til at holde åbent.

Det mærkelige er, at Benhaddou i mange andre situationer jo repræsenterer den lille mand, den lille købmand, den lille slagter osv. Det glemmer han helt. Altså der ligger en indstilling fra De Samvirkende Handelsforeninger, som repræsenterer alle de små forretningsdrivende. Prøv at forholde dig til det, Benhaddou, det er meget mere interessant end det mere teoretiske.

Så er der noget med, at Lubna Elahi skuffede mig dybt, det blev noget rigtigt pløre, undskyld jeg siger det ligeud. Det var igen et eller andet med at gå på arbejde. Ja herregud, det gør vi hele tiden. Det er denne grundlovsdag, vi snakker om.

Jeg skal kreditere Mousti og sige tak. Der er kommet en socialdemokratisk arvtager for Aase Olsen i denne forsamling, en ærlig socialdemokratisk sjæl, der dog holder lidt fast ved de gamle værdinormer.

Så vil jeg sige til sidst, at det er en pudsig detalje, at Borgerrepræsentationen, hvis man anbefaler denne dispensation, jo laver et underligt bytte. Som jeg nævnte tidligere, så er det sådan, at det er forretninger med en omsætning på over 14 mill. kr., der kan få lov, det er dem, der dispenseres for, det er ikke de mindre forretninger. Det er så københavnernes gave til stormagasinerne.

Det pudsige er så, at det, Københavns Borgerrepræsentation modsat giver, sammen med andre, er Frihedsstøtten, og hvad har den kostet? Lige præcis 14 mill. kr.

Men det er altså en mærkelig måde at fejre en grundlov på, som vi jo lægger forskellige ting ind i. Alle er enige om, at det i hvert fald er noget med demokrati. Så lad dog folk få lov at deltage i det. Lad være med at tvinge dem til at gå på arbejde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

(Kort bemærkning).

A. Benhaddou (D): Kære Jens Kjær. Så vidt jeg ved, har den lille mand Ahmed og Mohammed med grøntforretningen på Nørrebro åbent om søndagen, og han har faktisk været med til, at vi nu i dag kan købe varer om søndagen. Så kom ikke og fortæl mig, at man her skal føre klassekamp for lille Ahmed og Mohammed, det har ikke noget med det her at gøre.

Faktisk mener jeg, det er noget sludder, det, man gør grundlovsfesten til. Det er jo netop, fordi vi mangler folk, folk har ikke været så engagerede ved grundlovsfesterne. Ved at åbne, give en dispensation her, kan det være, at samtidig med at københavnernes går ind og handler, ja, så tager de lige et smut forbi og deltager i vores nationale helligdag. Det kunne da være festligt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Helle Sjelle for en almindelig bemærkning ... (*Munterhed*). I modsætning til den korte, undskyld.

Helle Sjelle (C): Jeg tror nu egentlig, jeg lige så godt kunne have bedt om en kort bemærkning, da jeg hørte Benhaddous oplæg, men lad det nu være.

Jeg bliver nødt til at sige til Mona Heiberg, at selv om det her åbenbart efter hendes opfattelse er en lille sag, så vil jeg da håbe, at man fører politik ud fra en ideologi eller ud fra en grundholdning, som man har, uanset hvad det så end er for en grundholdning eller ideologi, man bekender sig til. Det gør jeg i hvert fald. Uanset om det er en stor eller en lille sag, så er det det, jeg tager udgangspunkt i.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det Radikale Venstre sidder ikke i Kultur- og Fritidsudvalget. Nu er vi så begyndt at få øjnene op for, hvorfor det måske nogle gange tager temmelig lang tid at afholde møderne i Kultur- og Fritidsudvalget.

Det Radikale Venstre ønsker også, at grundlovsdagen bliver en festdag, en demokratiets festdag. Vi synes ikke, at der er nogen, der skal tvinges til noget. Det tror vi heller ikke på, at der bliver i dette tilfælde. Så derfor, at arbejderne, som SF og Enhedslisten mener, bliver tvunget til at gå på arbejde denne dag, har vi nok lidt svært ved at forestille os.

Så vil jeg spørge SF og Enhedslisten, når nu man bruger så voldsom meget krudt på denne dag, som er en enkelt dag, der ønskes dispensation for, hvorfor man ikke gør noget ved Kulturnatdagen. Der lader man uden videre være åbent til langt ud på natten, så alle vores butiksansatte i København ikke kan få lov til at deltage i vores Kulturnat. Hvornår oplever vi, at SF og Enhedslisten skal til at kæmpe for den dag?

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så kan den vist ikke trække ret meget mere – ud over Leslie Arentoft.

Leslie Arentoft (V): Jeg havde egentlig besluttet mig for ikke at udtale mig i denne sag, fordi jeg synes, den var rimelig oplagt.

Men jeg vil da sige: Kammerater, arbejdere, bønder og soldater! I er voldsomt truet atter en gang. Nu er det altså også samtidig halvandet hundrede år siden, vi fik det kommunistiske manifest, som Marx og Engels stod bag. Om ikke andet, hvis vi ikke kan fejre vores egen grundlov, så kan vi da fejre, at det kommunistiske manifest er gået nedenom og hjem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Derfor skal man også som en beskeden straf, synes jeg, for de individer, der har støttet den horrible ideologi, der lå bag det kommunistiske manifest, hvis det er sådan, at det er dem, der arbejder i butikkerne, så synes jeg, det er rimeligt, at de bidrager med at gå på arbejde den dag, hvor vi andre så kan fornøje os.

Venstre stemmer selvfølgelig for dette forslag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg går ikke ud fra, at det sidste skulle opfattes som et ændringsforslag.

Indstillingen blev godkendt med 32 stemmer imod 17.

For stemte: A med undtagelse af Hamid El Mousti, O, V, C, B, P og D.

Imod stemte: Hamid El Mousti (A), F, Ø og L.

21) 119/99

Indstilling om, at der gives kapitalbevilling på i alt 27.0 mill. kr. til projektering og byggeri af 1. etape af en ny specialskole på Øresundshospitalet inkl. indretning af midlertidige lokaler, udgifterne fordeles med 20.000.000 kr. i år 1999 og 7.000.000 kr. i år 2000, at der gives en tillægsbevilling på i alt 8,0 mill. kr. til Uddannelses- og Ungdomsudvalgets bevilling Folkeskoler funktion 3.07.3. Der anvises kassemæssig dækning for merudgiften på 8,0 mill. kr. i 1999 under Økonomiudvalget konto 8.03. 5 (kassen). Lånet tilbagebetales med en rentetilskrivning på 6,5 pct. i 2000-2002 ved en rammereduktion på Uddannelses- og Ungdomsudvalgets ramme på 3.020.606 kr. i hvert af årene 2000, 2001 og 2002, samt endelig at den i forbindelse med budgetvedtagelsen pålagte tilbageførsel af 1.090.000 kr. fra anlægsbudgettet for vidtgående specialundervisning til folkeskoleområdet ikke gennemføres. (Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg vil gerne bemærke, at det er en lykkelig dag, hvor vi kan vedtage denne kapitalbevilling, således at vi kan få lavet en skole til de handicappede elever. Hvis vi ikke havde fået det her igennem, så havde vi stået i en meget vanskelig situation med at skaffe plads til dem. Så det er jeg meget lykkelig over.

Til gengæld må jeg så beklage det der nummer med, at man skal til at betale renter af tillægsbevillingen. Det synes jeg ikke er rimeligt, fair eller en god idé.

Indstillingen blev godkendt.

22) 120/99

Indstilling om kapitalbevilling på i alt 15,0 mill. kr. til indretning m.v. af 4. og 7. sal i ejendommen Artillerivej 126 til brug for Center for Informatik og Voksen Pædagogisk Center, samt en tillægsbevilling på i alt 15,0 mill. kr. til Folkeskoleområdet, funktion 03.06, på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

*Uddannelses- og Ungdomsforvaltningens budget for 1999 til dækning af indretningsudgifterne på Artillerivej. Kassemæssig dækning anvises på Økonomiudvalgets funktion 8.03.5 (kassen). Ejendommen Ravnsborggade 11/Fælledvej 12 skal efterfølgende sælges eller anvendes til andet kommunalt formål på markedslignende vilkår.
(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

23) 142/99

Forslag til beslutning (stillet af Lars Hutters, L):

"Forhandlingerne med regeringen om Københavns Kommunes økonomi, herunder størrelsen af udligningsbeløbet og statstilskud til Københavns Kommune, er afgørende for budget 2000. Borgerrepræsentationen træffer beslutning om:

- 1. Formålet med forhandlingerne med regeringen er at sikre, at den københavnske befolknings behov for en god social velfærd kan realiseres.*
- 2. Økonomiudvalget vedtager et forhandlingsmandat, der sikrer, at formålet jf. 1 kan opfyldes.*
- 3. Forhandlingsmandatet skal bl.a.
skabe grundlag for en ny sygehusplan,
sikre omsorgen for de ældre,
nybygning af skoler m.v.*

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Hertil kommer de pinde, som er mere end de 3, der umiddelbart er angivet på dagsordenen, men jeg er overbevist om, at Lars Hutters selv vil redegøre for sammenhængen, værsgo.

Lars Hutters (L): Denne sag omhandler oplæg, mandatgivning til de vigtigste forhandlinger, Københavns Kommune har årligt med regeringen om, hvordan økonomien kommer til at ligge for Københavns Kommunes budget. Som jeg tidligere i aften har sagt, så er disse årlige forhandlinger for kommunerne endnu vigtigere end de forhandlinger om finansloven, der foregår i Folketinget.

Jeg har jo i det forløbne år oplevet, hvordan forhandlingerne sidste år fandt sted med Finansministeriet, hvor vi drøftede det i Økonomiudvalget, men ikke drøftede det i Borgerrepræsentationen.

Ved afslutningen af forhandlingerne mellem Københavns Kommune, som blev ført af overborgmester Jens Kramer, og Finansministeriet, kunne jeg ikke få mulighed for at få taget stilling i Økonomiudvalget til forhandlingsresultatet, og ej heller kunne jeg få mulighed for, at Borgerrepræsentationen tog stilling til det.

Det har afstedkommet, at jeg forud for denne drøftelse har indbragt hele proceduren for indenrigsminister Thorkild Simonsen. I skrivelse af 7. april 1999, som er sendt i kopi til overborgmester Jens Kramer, svarer indenrigsminister Thorkild Simonsen desangående, hvordan man skal forholde sig i denne sag. Jeg vil godt have lov til at citere fra det, som jeg mener er det afgørende i spørgsmålet. Det er følgende:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

»Overborgmesteren kan således ikke ved forhandlingerne med regeringen om Københavns Kommunes økonomi binde Borgerrepræsentationen til beslutninger, der ikke er flertal for.

De årlige økonomiforhandlinger mellem regeringen og Københavns Kommune resulterer derfor ikke i en aftale, men i et forhandlingsresultat, som kun kan gennemføres, hvis der er det nødvendige flertal i Borgerrepræsentationen.«

Indenrigsministeriet giver mig med andre ord fuldstændig medhold i, at det er Borgerrepræsentationen som sådan, som er det afgørende i, hvordan og hvorledes, både med hensyn til mandatgivningen og med hensyn til stillingtagen til resultatet.

Jeg har som beslutningsforslag indleveret et meget langt dagsordenspunkt, som netop præcis omhandler en lang række af de afgørende punkter, som efter min opfattelse ligger, hvis vi skal have mulighed for at give et velfærdsloft til københavnere.

Jeg skal ganske kort opsummere, idet det jo ikke står på dagsordenen, at det, jeg mener, vores forhandlingsmandat skal gå på, er at skabe grundlag for en ny sygehusplan, hvor ventelisterne afskaffes, hvor man sikrer omsorgen for de ældre, herunder opfylder de ældres behov for en god hjemmehjælp.

Må jeg i forbindelse med det gøre opmærksom på, at der jo har manifesteret sig et ældreoprør i Københavns Kommune, og hvor Ældre Sagen har været meget utilfreds med, at der ikke har været tilstrækkelig økonomi, og nu har indledt en retssag imod en del af Københavns Kommune, nemlig Bydelsrådet på Østerbro, som har frataget ca. 600 ældre hjemmehjælpen.

Endvidere at der sikres omsorg for de socialt udstødte og hjemløse. Det er ikke mange møder siden, jeg kom til at opleve her i Borgerrepræsentationen, at et flertal i Borgerrepræsentationen med henvisning til den dårlige økonomi faktisk ville lukke sygeafdelingen på Sundholm.

Endvidere at der sikres en reel pasningsgaranti for pasning af børn i vuggestuer og daginstitutioner, at der sikres nybygning af skoler og en modernisering af de københavnske skoler.

Jeg erindrer f.eks. en socialdemokratisk borgerrepræsentant, Finn Rudaizky, kæmpe benhårdt og meget fornuftigt og reelt, og jeg støttede, for, at der blev skaffet økonomi til en ny skole på Christianshavn. Heller ikke det var der penge til.

At sikre oprettelse af en pulje, så Københavns Kommune kan tilbyde alle arbejdsløse og bistandsmodtagere beskæftigelse og uddannelse, sikre oprettelse af en pulje til at fremme den kollektive trafik i hovedstadsregionen og sikre oprettelse af en pulje, som kan forstærke Københavns Kommunes indsats for Agenda 21 og sikre miljøforbedringer i København.

Jeg håber, at borgmester Winnie Larsen-Jensen noterer det sidste. En reel miljøforbedring er jo også oprensning af jord.

Det er altså en stor sag, som jeg har taget initiativet til her i Borgerrepræsentationen, fordi det er en sag, som Borgerrepræsentationen naturligvis skal forholde sig til.

Men jeg er også udmærket godt klar over, at naturligvis kan vi ikke i aften gennemføre en detaljeret drøftelse om de her ting. Jeg skal derfor foreslå ved forhandlingernes afslutning, at denne sag henvises til Økonomiudvalget med den klare klausul, at det er en sag, der har sit udgangspunkt i Borgerrepræsentationen, og som der også efterfølgende, som der også står i mit beslutningsforslag, efter forhandlingerne med regeringen skal tages stilling til her i Borgerrepræsentationen.

Et godt forhandlingsresultat vil give et godt budget. Hvis vi får et dårligt resultat, så har vi allerede afgjort en stor del af Budget 2000. Så jeg håber, at Borgerrepræsentationen tager velvilligt imod det og følger min opfordring til, at vi behandler det seriøst og får det henvist til Økonomiudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil sige til Lars Hutters, at jeg er fuldstændig enig med indenrigsministeren i det svar, som Lars Hutters har fået i forbindelse med klagen eller spørgsmålet til ministeren om, hvorvidt der var tale om private forhandlinger mellem de to venner Jens Kramer Mikkelsen og Mogens Lykketoft, eller der var tale om et forhandlingsforløb mellem Københavns Kommune og den danske regering.

Der siger indenrigsministeren jo ganske klart til Lars Hutters, at der ikke er tale om, godt nok med andre ord, private venskabelige forhandlinger, og at overborgmesteren ikke kan binde Københavns Kommune ud over, hvad der måtte være flertal for. Netop derfor er det ikke en aftale, men et forhandlingsresultat, hvis forudsætninger og hvis udmøntning vil være opfyldt eller ikke vil være opfyldt i forbindelse med det budget, der måtte blive vedtaget.

Så jeg er helt overbevist om, at min anden ven, Lars Hutters, når vi i Økonomiudvalget i år, hvor vi i slutningen af maj eller i begyndelsen af juni måned fra forvaltningen vil få en redegørelse om den aktuelle vurdering af kommunens økonomi i år 2000 for på den baggrund at træffe beslutning på samme måde som sidste år om, hvilke emner jeg skal tage op i forhandlingerne med regeringen, ved de politiske forhandlinger, der jo foregår sideordnet med Frederiksberg, hvor der også er tale om et forhandlingsresultat, eller med Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening, hvor der er tale om egentlige aftaler, hvor vi jo godt ved, at meget, meget store dele af det, der indgår i de 2 organisationers aftaler, vil blive kalkuleret over på København og Frederiksberg.

Men vi vil komme til at drøfte de særlige krav, de særlige forhold, vi skal rejse i forhold til regeringen. Deri vil naturligvis på samme måde som andre partiers ønsker og synspunkter også indgå Lars Hutters' ønsker og synspunkter i den debat i Økonomiudvalget.

Lars Engberg (A): Vi tror ikke på det her koncept, Lars Hutters. Vi tror ikke på ideen med i god tid, inden en forhandlingsrække starter, at vedtage i en stor forsamling og i fuld offentlighed – det gør ikke noget, det er offentligt, men altså i hvert fald en stor forsamling – en meget lang række af krav, som man stiller til de kommende forhandlinger.

Vi tror mere på det koncept, der hedder, at man formulerer sine krav, når forhandlingerne skal til at starte, at man har et organ – og dertil er Økonomiudvalget ganske velegnet, og der sidder Lars Hutters selv – der løbende følger forhandlingerne, får meldinger om, hvordan de går, kan reformulere nogle af kravene, altså enten styrke dem eller svække dem, hvordan situationen nu er, i forhold til, hvordan forhandlingerne løber. Altså i det hele taget et organ, der løbende følger og er i stand til at formulere de krav, der er nødvendige i situationen.

Det er faktisk en fremgangsmåde, vi tror på er bedre, og det er også, som overborgmesteren netop har sagt, tanken, at man i maj måned i Økonomiudvalget, umiddelbart før forhandlingerne starter for alvor, skal drøfte kommunens krav til de kommende forhandlinger om kommunens økonomi med regeringen.

Så konsekvensen af det her er, må jeg beklage og sige, at vi synes ikke, det er et godt forslag, vi kan ikke stemme for det. Og vi kan faktisk heller ikke se nogen grund til at sende det i udvalg, så det vil vi også stemme imod.

Peter Skaarup (O): Det ærgrer mig jo lidt, at vi ikke kan støtte det forslag fra Lars Hutters. Lars kommer med mange gode og inspirerende forslag, og det her er også et af dem, vil jeg sige. Men der er altså nogle ting i det, nogle af punkterne, som vi ikke kan støtte rent politisk.

Vi mener også, at vi måske med den fremgangsmåde, som Lars lægger op til her, i høj grad er med til at binde os måske lidt for meget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Men vi vil sige, at vi er meget sympatisk indstillet over for spørgsmålet om at få en ny sygehusplan, hvor vi får afskaffet ventelisterne eller i hvert fald nedbragt dem væsentligt. At vi får målrettet pengene til det område, vil være utrolig vigtigt i de forhandlinger, der skal være.

Vi er også meget enige i, at man meget bedre skal sikre omsorgen for de ældre, opfylde de ældres behov for mere hjemmehjælp. Vi skal sikre omsorgen for de socialt udstødte og hjemløse. Alttså der er utroligt mange gode punkter med i det, som Solidarisk Alternativ har fundet frem til her.

Forslaget rejser jo også hele det spørgsmål, som vi desværre har haft problemer med sidste år, at i de forhandlinger, der skal foregå med regeringen, skal vi være gode til hele tiden at følge op og sørge for, at der også er penge til de områder, vi gerne vil have, at vi får penge til, og at vi får forhandlet os frem til noget fornuftigt.

Der må vi nok sige, at sidste år fik vi måske nogle gode ting, men der var også nogle tidsler iblandt. Bl.a. var det sådan, at statens repræsentanter var med til at sørge for, at vi ikke fik lov til at bevare Københavns Kommunehospital, som var et stort ønske herfra. Det lå ganske vist ikke direkte i forhandlingsoplægget omkring kommunernes økonomi og Københavns Kommunes økonomi med staten, men det var klart, at det var et ønske i Økonomiudvalget, og det var et ønske, som også blev viderebragt over for staten, at vi altså gerne ville have bevaret Kommunehospitalet. Men det lyttede man ikke til.

Så forslaget rejser det afgørende spørgsmål, om vi ikke bedre endnu fra Københavns Kommune er i stand til at få opfyldt de ønsker, vi har, når vi laver forhandlinger med staten.

Det, der er centralt for os i forslaget her, er sådan noget som at få nedbragt eller helst afskaffet ventelisterne til sygehusene.

Noget andet godt, som vi har nævnt, er den alternative behandling. Mange steder inden for det etablerede sundhedsvæsen er man i dag modstander af alternativ behandling. Uanset om det etablerede sundhedsvæsen kan lide det eller ej, så er der altså mange mennesker, der kan rapportere, at de får utroligt gode resultater ud af at bruge alternativ behandling.

Så derfor er det nogle gode punkter, der kommer op her, som vi kan bruge i de forhandlinger, der skal være. Men som sagt er der også ting, specielt hen mod slutningen af punkterne, hvor vi mener, at man vil binde sig i alt for høj grad i forhold til, hvad vi kan stå inde for.

Jeg skal bare nævne sådan noget som at vi skal indføre bompenge. Det er klart, at når man laver et forslag som det her, så er man vidende om, at der er partier herinde, der ikke vil kunne tilslutte sig det og ikke vil binde sig til det i nogle forhandlinger.

På samme måde nævnes det også, at vi skal tilbyde de faglige organisationer en forhandling om justeringen af overenskomsten ud fra de krav, de faglige organisationer har rejst. Altså det kan godt være meget uoverskueligt at bringe sådan et krav frem.

Så grundlæggende er vi altså meget sympatisk indstillet over for, at der er nogle herinde, der tænker på, hvad der egentlig skal ske i forbindelse med de forhandlinger. Jeg synes helt klart, at mange af de punkter her, specielt det med ventelisterne, skal indgå i kommunens oplæg over for regeringen. Men vi kan desværre ikke støtte det, fordi der altså er punkter i det, som vi ikke er enige i. Men vi er glade for debatten.

Jens Johansen (F): For det første: Jeg synes, det er fint, at Lars Hutters stiller et forslag som det her. Jeg synes nok, at det er et forsøg på som parti at prøve at gå enegang, idet der jo er nogle strategiske drøftelser i Økonomiudvalget, som det også fremhæves her, at det er Økonomiudvalget, der drøfter forhandlingsindholdet og krav og ønsker og synspunkter fra København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Derfor ja til en udvalgshenvisning, fordi vi mener, at Lars Hutters' synspunkter på lige fod med andre partiers i Økonomiudvalget skal indgå i drøftelsen der. Derfor ja til udvalgshenvisning.

Men jeg vil så sige, at vi kan ikke bare stemme for forslaget, sådan som det ligger, fordi vi har jo også andre synspunkter. Deri adskiller vi os faktisk ikke fra Dansk Folkeparti. Vi har vores egne synspunkter, vi har vores egne accentueringer, og det ville nok være meget forlangt, at 2 partier som Solidarisk Alternativ og SF skulle være så identiske, at vi ligesom havde de samme krav, som det her lægges frem af Lars Hutters.

Så hvis ikke en udvalgshenvisning lykkes, hvad der er meget, der tyder på, at den ikke gør, så vil jeg egentlig foreslå Lars Hutters, at han trækker sit forslag, så det ikke bliver stemt ned, og at han så rejser de her ideer og overvejelser, krav, ønsker igen i den debat, der skal være i Økonomiudvalget i maj. Det er en lidt sur måde at starte budgetforhandlingerne på, at alle ens gode forslag og intentioner bliver stemt ned.

Så en opfordring til Lars Hutters om at trække forslaget, hvis ikke det bliver udvalgshenvist. Vi vil stemme for en udvalgshenvisning, men vi kan ikke stemme for forslaget som sådan.

Morten Kabell (Ø): Når man læser Lars Hutters' forslag, så har jeg det som Enhedslistemedlem sådan, at jeg jo egentlig læser store dele af Enhedslistens kommunalpolitiske program, og derfor vil Enhedslisten da også stemme for forslaget, som det ligger.

Jeg synes dog, man skal være opmærksom på, at overborgmesteren jo som sådan ikke indgår en aftale med regeringen, det kan han ikke. Han kan indgå et forhandlingsresultat, men ikke som sådan en aftale. Der adskiller Københavns Kommune sig fra Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen. Det er en væsentlig skillelinje.

Men når vi taler om de politiske ting, som ligger i de forhandlinger, der foregår med Finansministeriet, så er det klart, at de politiske emner, der ligger i Lars Hutters' forslag, er ting, som vi næsten over én kam naturligvis kan støtte. Derfor vil vi også gøre det både i salen her og hvis forslaget bliver udvalgshenvist, hvilket vi godt vil støtte.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi går til 2. runde.

Lars Hutters (L): Jeg siger tak for de venlige bemærkninger, der trods alt er faldet i denne sag.

Jeg er enig i, jeg tror, det var Jens Johansen fra SF, der formulerede, at det var strategiske forhandlinger, det her drejede sig om og tog sigte på. Ja, det tør svagt antydes.

Jeg er efter i mange år at have været medlem af Borgerrepræsentationen egentlig overrasket over, at når stort set resultatet er afgjort om rammerne og forudsætningerne for det kommende budget, så bruger vi adskillige timer og debatter, hvor der stort set ikke kan flyttes noget som helst, mens der i mange år overhovedet ikke har været nogen som helst reelle drøftelser i Københavns Borgerrepræsentation om det, der muligvis kunne være med til at skaffe nogle helt andre rammer for et kommende budget.

Borgerrepræsentationen ved jo ganske udmærket, at når resultatet af forhandlingerne med regeringen om de forskellige former for økonomi, tilskud, bloktilskud m.m., er overstået, så er stort set de 99,9999 pct. af det kommende års budget færdige, og så har man nogle små beløb, man efterfølgende kan markere sig på i de forskellige partier i Københavns Borgerrepræsentation. Sådan er det jo, det ved alle i Borgerrepræsentationen.

Jeg havde da naturligvis helst set, at Økonomiudvalget med den nye åbenhed og demokratiske indstilling til folkestyret, der er kommet efter den nye styrelseslov, havde formuleret et oplæg med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

rammer, der kunne have været forelagt til en intens politisk debat mellem partierne i Københavns Borgerrepræsentation.

Det er endnu ikke sket, så derfor er jeg kommet med denne proces med opstilling af et forhandlingsmandat, som ganske klart fra min side naturligvis ligger i, at der skal – der skal – et velfærdsloft til københavnerne, i daginstitutioner, i skoler, ordentlig ældrepleje, en ordentlig sygehusplan, at der også bliver taget hensyn til de svage og hjemløse osv.

Men det ligger naturligvis ikke deri, og det ved alle jo, at mit ene mandat naturligvis ikke kan bestemme hvordan og hvorledes. Jeg ser da meget gerne, at der kommer tilskud fra de andre partier, men jeg vil da godt have lov til at understrege, at denne debat, hvis det skal være en reel debat om fremtidens økonomi i København, skal foregå åbent, og den skal foregå i Borgerrepræsentationen, og det er klart, at der skal pudses af på det i Økonomiudvalget.

Så jeg må altså beklage over for Jens Johansen fra SF, at jeg har aldeles ikke tænkt mig at trække dette forslag. Hvis man vil stemme et velfærdsloft ned allerede ved indledningen af forhandlingerne, uden at det har været behandlet i Økonomiudvalget, så er det ikke mit politiske ansvar, så er det hver enkelt borgerrepræsentants ansvar, og det skal jeg da nøje iagttage, at man ikke engang kan få behandlet spørgsmål om krav til en sygehusplan, spørgsmål om krav til daginstitutionerne, spørgsmål om krav til nye skoler, spørgsmål om krav til hjemløse og bistandsmodtagere osv.

Så skal man ikke komme efterfølgende i budgetdebatten, der kommer senere hen, om et par måneder, og sige nogle ting, fordi så får man lige i hovedet fra undertegnede, at man selv bærer centnærtungt det politiske ansvar. Det være sagt ikke mindst til Socialdemokratiet og Lars Engberg.

Jeg forstår ikke, at man ikke tør udvalgshenvise det her og lægge op til en seriøs overvejelse, hvor hele Økonomiudvalget med opbakning fra hele Borgerrepræsentationen drøfter det igennem.

Jeg siger ikke, det skal være det her, det er heller ikke det, der står i det. Det er mine forslag, og hvis de kan forbedres igennem en proces i Økonomiudvalget, det er det, der er meningen, så håber jeg under alle omstændigheder, at proceduren bliver anderledes fremover, at Økonomiudvalget allerede i marts måned begynder at drøfte det forhandlingsmandat og sender det over i Borgerrepræsentationen og siger: Det er Økonomiudvalget. Hvad har I af indvendinger, kan I forbedre dem?

Så det her glæder jeg mig meget til, fordi jeg kæmper for, at københavnerne skal få et velfærdsloft. Jeg gør det altså på denne måde, og hvis andre kan gøre det bedre, så siger jeg ja tak til det.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak, men det vil vi prøve på.

Må jeg sige til Lars Hutters, at jeg er meget enig i flere af de temaer, som Lars Hutters rejser, i forhold til skoler og daginstitutioner og ventelister til sygehusene og miljøindsatsen og tilskud til trafikinvesteringer i hovedstadsområdet, byfornyelse tror jeg også er taget med som et tema. Jeg tror, at flere af de temaer på samme måde som sidste år vil være en del af de krav, som vi vil rejse i forhandlingerne med finansministeren.

Jeg synes også, det ville være rart og at den her forsamling – jeg tror også de, der sidder som tilhørere her fra bydelsrådene, jeg kan se, at Ejner Jensen nikker – ville være glad for selv fuldt og helt uden skelen til eksterne forhold at kunne tilvejebringe det økonomiske grundlag.

Jeg håber meget, at når vi får den gode diskussion i Økonomiudvalget, på samme måde som vi gjorde det sidste gang, sidste år, og hvor jeg også naturligvis undervejs vil melde tilbage, hvis der bliver lejlighed til det, hvad der givet bliver, hvad er status på forhandlingerne med regeringen, så vil jeg gøre mig fortjent til en ros fra Lars Hutters, som står mål med den, Lars Hutters gav mig i forbindelse med debatten her om Hovedstadens Udviklingsråd. Det håber jeg meget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Jeg er helt overbevist om, Lars Hutters, at hvis denne sag ikke måtte blive henvist, så vil realiteten blive den samme, fordi de samme temaer vil blive debatteret i Økonomiudvalget.

Det var sådan set det sidste indlæg.

Lars Hutters (L) stillede forslag om, at beslutningsforslaget blev henvist til Økonomiudvalget.

Forslaget blev forkastet med 27 stemmer imod 23.

For stemte: F, Ø, O, P og L.

Imod stemte: A, V, C og B.

Undlod at stemme: D.

Beslutningsforslaget blev herefter forkastet med 34 stemmer imod 9.

For stemte: Ø, P og L.

Imod stemte: A, O, V, C, B og D.

Undlod at stemme: F

17) 136/99

Indstilling om organisering af Den Brune Kødby, herunder at Øksnehallen forbliver under Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget indtil renoveringen er tilendebragt, og der er taget stilling til nedennævnte arbejdsgruppes forslag til fremtidig organisering af Den Brune Kødby, at styregruppen for Den Brune Kødby afløses af en arbejdsgruppe på 3 personer på forvaltningschefniveau, repræsenterende Kultur- og Fritidsforvaltningen, Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen og Økonomiforvaltningen. Kultur- og Fritidsforvaltningen vil varetage formandsskabet. Arbejdsgruppen skal senest 1. april 2000 fremlægge forslag til fremtidig organisering af Den Brune Kødby til ikrafttrædelse når renoveringen af Den Brune Kødby er tilendebragt, samt at Økonomiforvaltningen bemyndiges til i overensstemmelse med ovenstående "at" at foretage nødvendige korrektioner i bemærkningerne til Københavns Kommunes styrelsesvedtægt.

(Økonomiudvalget)

24) 148/99

Forslag til beslutning (stillet af Martin Günter, F):

"Der bevilges kr. 600.000 til drift af beboerhuset "Folkeparken" i Den Brune Kødby i resten af 1999. Driftsbevillingen for "Folkeparken" i de kommende år indarbejdes i de enkelte års budgetter."

Sagerne blev behandlet under eet. ÷ *Ja*

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil sige, inden jeg naturligvis i forhold til forslaget til beslutning giver en repræsentant for forslagsstillerne ordet, at Den Brune Kødby efter min opfattelse er et af de mest spændende elementer ved siden af den egentlige bolig-mæssige fornyelse på Vesterbro, et af de mest spændende områder i København og vil være det de nærmeste år og udtryk for den indsats og prioritering, der foregår i forhold til Vesterbro i årene.

Derfor har der i flere år i kommunen været ofret meget tid, ofret stor indsats og ofret mange penge på at renovere bygninger, så området ikke forfaldt, og på at sikre, at det skete i en sammenhæng.

På den måde synes jeg, man kan sige, at området på mange måder er blevet særdeles attraktivt. Der vil gå endnu nogle år, endnu nogen tid, før Brune Kødby er endelig færdigrenoveret. Det vil koste ca. 80 mill. kr., er det anslået, at færdiggøre renoeringen af Brune Kødby.

Så der er både mange interesser, og der er mange penge på spil i denne sag. Derfor tror jeg også, det er vigtigt, at vi tænker os om, og at vi tænker os grundigt om, hvad det er vi ønsker ud af den debat, som vi skal have her i aften. Det handler efter min opfattelse om de store linjer i Brune Kødby og hvad vi får ud af de pågældende bygninger.

Jeg tror, det er helt afgørende, at vi tænker på helheden i projektet. Jeg synes, det er helt afgørende, at vi får kortlagt potentialet, får vurderet potentialet i Kødbyen. Kun på den måde får vi det bedste samlede beslutningsgrundlag, når vi skal beslutte om et års tid, hvor og hvordan Den Brune Kødby skal administreres. Derfor er jeg glad for det kompromisforslag, som er kommet ud af udvalgsbehandlingerne.

Brune Kødby er af stor interesse for byen, af stor interesse for Vesterbro. Derfor vil jeg også godt sige her for at undgå misforståelser, at det fortsat er min opfattelse og min holdning, at vurderingen og kortlægningen af mulighederne i Den Brune Kødby skal ske i samarbejde med lokale kræfter i området. Det siger jeg for at undgå misforståelser. Der er ikke tale om, at indstillingen, som behandles her, er udtryk for at ville give mindre indflydelse til vesterbroerne, tværtimod. Der er tale om at åbne muligheder for en bred deltagelse.

Den indstilling, som ligger nu, giver altså mulighed for den nødvendige arbejdsro, den nødvendige sammenhæng til at overveje den fremtidige organisering, og samtidig giver den mulighed for også fortsat inddragelse af vesterbroerne i debatten om Kødbyens fremtid.

Jeg giver nu en repræsentant for forslagsstillerne til det andet forslag ordet.

Martin Günter (F): Det, vi fra SF's side er mest kede af i denne sag, er, at beslutningen fra sidste valgperiode, hvor vi aftalte, at Øksnehallen fra 1. januar 1999 skulle ligge i Kultur- og Fritidsudvalget, fordi Øksnehallen først og fremmest er en kulturinstitution, nu skal gøres om.

Øksnehallen er en kulturinstitution, og det samme gælder efter vores mening andre færdige bygninger i Den Brune Kødby. Vi vil sige det sådan, at hvis bygningerne ikke skal opfattes som kulturinstitutioner af en eller anden art, så bør de under alle omstændigheder henhøre under kommunens ejendomsforvaltning, og den ligger som bekendt også i Kultur- og Fritidsudvalget.

Den placering, man nu foreslår, en placering under Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, begrundes med, at hele Den Brune Kødby er ét samlet beskæftigelsesprojekt. Det er selvfølgelig rigtigt nok, men unægtelig er der nogle af tingene, der er færdiggjort, men, har jeg forstået, af hensyn til stats- og EU-penge får vi at vide, at tingene skal forblive sammen.

Til det siger vi i SF: Nej tværtimod. Hensynet til klarheden i, hvad pengene fra staten og EU går til, tilgodeses i langt, langt højere grad ved at føre de færdige bygninger over i Kultur- og Fritidsudvalget. Her skal man så også tænke på: Hvad nu hvis driften af de færdige bygninger giver

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

underskud? Skal pengene så, fordi bygningerne ligger i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, gå fra børneområdet, de psykisk syge, hjemløse, hvor skal de egentlig gå fra?

Det er selvfølgelig en konstruktion, som ikke duer, og vi bør have en langt mere gennemsigtig konstruktion. Derfor vil jeg også her på SF's vegne genfremsætte det forslag, der blev stillet i Økonomiudvalget. Forslaget står på side 1 i indstillingen, der kan man læse det, men jeg skal alligevel læse det op her også:

»For at sikre en klar politisk styring af kulturinstitutionernes drift fra Kultur- og Fritidsudvalgets side og for ikke at sammenblende de tilskudsmidler, der gives fra bl.a. staten og EU til beskæftigelsesarbejder i forbindelse med renovering af bygningerne i Den Brune Kødby, med driftstilskud til de færdigrenoverede bygninger, overføres færdigrenoverede bygninger til Kultur- og Fritidsudvalget. Udgifterne til driften og aktiviteterne i bygningerne dækkes af et tilsvarende rammeløft. Overflytningen af allerede færdiggjorte bygninger sker pr. 1. juli 1999.«

Men derudover, for at vende mig til det forslag, som SF og jeg på SF's vegne har stillet vedrørende selve Folkeparken, skal jeg sige, at en af de væsentligste grunde til, at de færdigrenoverede bygninger i Den Brune Kødby bør ligge i Kultur- og Fritidsudvalget, er Folkeparken. Folkeparken, det nye beboerhus på Vesterbro, kommer i klemme i forvaltningen af bygningerne, så længe det alene betragtes som et beskæftigelsesprojekt og det ikke kommer ind under et egentligt kulturområde.

Der er i tidens løb, også de senere år, afgivet så mange klare løfter til vesterbroerne om dette hus, at det er helt uanstændigt, hvis disse planer nu skal falde på gulvet. Det har ikke været muligt på noget tidspunkt at få de politiske partier herinde ud af busken. Det er derfor, vi fra SF's side har valgt nu at stille et helt konkret forslag om, at der for 1999's vedkommende bevilges 600.000 kr. til driften af Folkeparken i 1999.

Jeg skal så sige, at det var det tal, der var mig bekendt, da forslaget blev stillet for 10 dage siden. Jeg ved, at repræsentanter for Folkeparken efterfølgende i et brev til Socialdemokratiets gruppeformand har nævnt et beløb på 718.000 kr. Det er selvfølgelig det beløb, det bør være, men jeg er også bekendt med, at Enhedslisten vil stille det ændringsforslag, og der er ingen grund til, at vi her går hinanden i bedene.

Jeg skal meget opfordre til, at man ikke lader den gode idé omkring Folkeparken drukne i en almindelig administrativ sumpovre i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Folkeparken bør være et beboerhus, det bør ligge under KUC, og KUC er under Kultur- og Fritidsforvaltningen.

Nu får vi så i dag en klar tilkendegivelse fra medlemmerne herinde om, hvem der ønsker at leve op til de løfter, som Folkeparken og vesterbroerne med god grund mener, de har fået i hele den fase, der har været omkring Den Brune Kødby. Det er det, vi meget gerne vil have en afklaring på i dag, og vi håber, at der kan findes opbakning til, at denne del af Vesterbro får sit økologiske beboerhus.

Johannes Nymark (A): Det er meget glædeligt, at det nu endelig er lykkedes at få skabt klarhed om forholdene omkring Brune Kødby. Jeg må indrømme, at vi her har et eksempel på, at Københavns nye struktur har skabt problemer og usikkerhed. Der har været en del pingpong, men nu er der skabt en fælles ramme for den periode, der går, indtil hele Brune Kødby er færdiggjort. Samtidig får vi god tid til den meget vigtige debat om den fremtidige styring af den færdige samlede Brune Kødby.

Der har været en del usikkerhed, også for stor usikkerhed, for alle med tilknytning til det store område. Nu ligger tingene endelig klar, og så er der brug for en ny start. Derfor vil jeg opfordre Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen til meget hurtigt efter i aften at indbyde interesserede for-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

eninger og enkeltpersoner på Vesterbro til at diskutere den videre udvikling i Brune Kødby-området og herunder naturligvis også beboerhuset.

Usikkerheden har skabt frustrationer, og forståelige frustrationer. Som situationen har udviklet sig, vil der også her og der blive et vist vakuum. Det særlige i situationen i Brune Kødby i endnu 2-3 år vil være, at der på samme tid vil være aktiviteter og byggeplads. Det kan give bøvl, men jeg føler mig overbevist om, at ved at have drift og anlæg samlet under samme hat kan der skabes muligheder og udfoldes fantasi.

Derfor, hr. Martin Günter, argumenterer jeg for, at tingene bliver samlet, så der bliver et samspil imellem de aktiviteter, der er, og reelt jo er i en vis form på en byggeplads. Der er jo også tale om aktiviteter, som er under udvikling, fordi alt er ikke bygget op. Det gælder bl.a. beboerhuset.

Jeg håber og tror, at den nye samlede organisation vil kunne medvirke til at skabe en fælles energi mellem de stadig flere institutioner og aktiviteter, som vil komme til, og hele denne proces i dialog med beboerne på Vesterbro.

Nu er jeg sikker på, at vi i løbet af 2002, måske ikke sommeren, men i løbet af 2002, vil opleve Den Brune Kødby som et helt enestående område med en mangfoldighed af kultur og aktivitet for Vesterbro og for hele København.

Så er der det helt særlige problem omkring beboerhuset. Det begyndte i KUC's regi, men der har åbenbart ikke været penge nok til at fortsætte denne ordning. Nu overtages driften af Arbejdssekretariatet. Umiddelbart vil man videreføre beboerhuset i et omfang og bruge det til kursusvirksomhed i dagtimerne, det er udgangspunktet.

Men jeg føler mig overbevist om, at dialogen mellem Arbejdssekretariatet og beboere på Vesterbro kan skabe et spændende miljø, som vel at mærke kan udvikles i takt med at det område også udbygges. Der er i virkeligheden tale om, at det, vi i øjeblikket kalder beboerhuset, er den første bygning, og at der er et stort, spændende område, som inden for den nærmeste tid skal bygges videre. Netop ved at have tingene under samme hat ser jeg muligheden for, at man i dialog kan skabe et overordentlig spændende område.

På den baggrund kan Socialdemokratiet ikke stemme for beslutningsforslaget fra SF.

Jens Kjær Christensen (Ø): Først 2 små citater. Overborgmesteren i 1995:

»Jeg vil også godt sige her, at det i høj grad har været deres, altså repræsentanterne for lokalområdets fortjeneste, at handlingsplanen åbner op for så mange forskelligartede aktiviteter, uden at helheden er gået tab.«

Det var i 1995 angående handlingsplanen.

Hans Thustrup Hansen konstaterer i 1998 i forbindelse med behandlingen af budgettet blot, at forligspartierne er indstillet på at finde pengene til driften af beboerhuset, medborgerhuset.

Her står vi så, og hvad er det så for et forslag, der foreligger? Resultatet af alle disse anstrengelser fra flertalspartiernes side er, at de lokale bliver squeezeet ud fra overhovedet at have nogen indflydelse på udviklingen af Den Brune Kødby. Punkt 2: Der bliver ikke noget beboerhus dernede.

Under normale omstændigheder ville man, hvis man ikke var derinde, kalde det en svinestreg af værste skuffe. Jeg vil godt tillade mig at understrege, at det er det også.

At sagen så samtidig har haft et paradisk forløb til moro for hele befolkningen, også i yderområderne af hovedstadsområdet, ja, det kan man jo kun beklage. Pludselig efter sidste sommer, og det var slet ikke pludselig, for alle vidste det, stod der nogle dejlige lokaler renoveret. Der var bare lige det problem, at der ikke var afsat finansiering til drift af dem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Det endte så heldigt med, at kulturborgmester Thustrup Hansen – desværre kunne overborgmesteren ikke afse tid – lod sig transportere i karet ned til Halmtorvet 11 og nærmest på samme facon som ved en kongeudnævnelse nede ved Christiansborg fik lov til at udråbe et: Leve beboerhuset, og: Jeg har i dag sikret fred i vor tid, på det nærmeste.

Jeg har lidt kvalme, når jeg nu kigger ned på Thustrup Hansen, undskyld, det er såmænd ikke på grund af udseendet, men når jeg tænker tilbage dette trekvarte år. Dette er så tyndt, som noget kan være.

Heldigvis kan man sige, at der er noget, der hedder KUC i København, som gik ind og finansierede en leders lønning i en del måneder, som faktisk gjorde, at der kom gang i aktiviteter nede i medborgerhuset, som der faktisk har været. I har alle sammen fået papirerne om de planer, der ligger om aktiviteterne, der er i gang, så det skal jeg ikke ridse op.

Undervejs i denne behandling af sagen har man også været udsat for mange besynderligheder. Jeg har hørt fra vores repræsentant i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, hvordan denne sag er blevet behandlet. Jeg har selv haft lejlighed til at opleve det i Kultur- og Fritidsudvalget, og det siger sparto til, hvad jeg har oplevet herinde.

Man har brugt forskellige argumenter i de 2 udvalg for, hvorfor denne indstilling var den rigtige. I Kultur- og Fritidsudvalget – jeg tror ikke, jeg refererer noget fra udvalget, som jeg ikke må, men så må jeg jo kritiseres for det efterfølgende – fik vi refereret, at overborgmesteren havde ringet fra Bruxelles og mumlet noget om nogle EU-penge. Tættere på kunne vi ikke komme det. Og det skulle overbevise os om, at vi skulle støtte denne indstilling.

Heldigvis var det sådan, at et stort flertal i Kultur- og Fritidsudvalget sagde nej til det og selvfølgelig fastholdt, at der skulle gang i medborgerhusaktiviteterne og i Øksnehallen, og de andre bygninger skulle over i Kultur- og Fritidsforvaltningen.

I Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, har jeg ladet mig sige, hvor det i øvrigt er på som punkt her den 16. april, som lukket punkt på dagsordenen igen ... (*Afbrydelse af borgmester Winnie Larsen-Jensen*). Det var det i hvert fald i det papir, jeg modtog, Winnie Larsen-Jensen, ved mødets start, står der Måltidets Hus. Se, der har man kørt det en helt anden vej rundt, der er det noget med Måltidets Hus.

Hele sagsbehandlingen osrer af, at man har prøvet at finde og sno sig uden om det, som man faktisk har lovet igennem mange år, og det er noget af en skamplet, vil jeg sige, mest af alt for Socialdemokraterne, af hvem man dog måtte kunne forvente, at der var en smule troværdighed, at de faktisk ønskede at styrke det folkelige engagement, som jeg citerede Kramer Mikkelsen for tilbage i 1995, og som Kramer Mikkelsen gentog her på det nærmeste næsten sætning for sætning.

Men ord følger ikke handling i denne sag. Johannes Nymark er også oppe, og det er en ordflo, der væltes rundt om realiteterne for at forsøge at skjule, at man ikke har holdt ord.

Til sidst – for vi har heldigvis flere ordførere på denne sag – vil jeg lige kommentere SF's forslag. Vi er i substansen fuldkommen enige, og når vi kommer til punktet, vil vi da også støtte det. Men vi har selv fremsat et *ændringsforslag*, som ligger på bordene – og nu er heldet så med mig, at det fik jeg ikke engang med op, så jeg vil godt have, at Mikkelsen, mens jeg snakker, lige kommer op med det.

Jeg vil godt sige, at i forhold til SF's forslag er sagen jo den, at situationen har udviklet sig, og SF's forslag er ikke det rigtige i dag. I dag handler det simpelt hen om at sikre, at der bliver disse beboeraktiviteter på Halmtorvet. Derfor lyder vores forslag som følger:

»Den færdigrenoverede bygning Halmtorvet 11 benyttes som beboerhus. Der afsættes i 1999 midler – 718.000 kr. – til drift, således at beboerhuset kan drives med 3 ansatte.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Bygningen er placeret i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen i overensstemmelse med indstillingen fra Økonomiudvalget.«

Læg vel mærke til, at det er her vi bøjer os i forhold til den del af virkeligheden.

»Beboerhuset drives af en valgt bestyrelse og brugergrupper i fællesskab. Der indkaldes til årsmøde inden for en måned, så en nyvalgt bestyrelse kan starte på en frisk efter det seneste halve års usikkerhed.«

Underskrevet Jens Kjær Christensen og Mikkel Warming, Enhedslisten.

Jeg skal vel næppe nævne, at dette selvfølgelig er i fuldkommen overensstemmelse med lokalområdets ønsker og behov p.t.

Så jeg håber, at Socialdemokraterne vil prøve at kaste sig ud af ordekvilibrismen her i aften og prøve at gå til sagen og dog forklare os andre, hvordan det flertalsforslag faktisk vil medføre disse beboerhusaktiviteter, der er lovet lokalbefolkningen gennem mange år, og som lokalbefolkningen roligt og stille, aktivt og konstruktivt, har været med til at udfolde visioner for.

Louise Frevert (O): Jeg må indrømme, at denne sag faktisk er bedre end en sæbeopera. Det har været meget, meget svært at finde rundt i den, og jeg tror faktisk ikke, jeg er den eneste, der har haft samme problem. Det kan jeg også høre på de ordførere, der har været heroppe.

Før jeg egentlig begynder at argumentere for det her, så vil jeg nok sige, at den første forudsætning for, at vi overhovedet kan stemme for denne indstilling, er, at vi ikke er blevet taget ved næsen. Man kan nogle gange have mistanke om, at man godt kunne blive taget ved næsen.

Jeg synes faktisk, at vi i Dansk Folkeparti er blevet dækket rimeligt ind. Men det skal ikke være nogen hemmelighed, at forudsætningen for, at vi kan sige ja til denne indstilling, vil være, at vi ikke er blevet taget ved næsen, og vi skal være de første, der skal holde vagt, det kan jeg godt love jer for.

Men jeg forstår godt, at folk er blevet forvirret, fordi jeg må indrømme, at det har vi faktisk også været. Fordi ét er, at vi godt ved, at det er et beskæftigelsesprojekt, og at det skal ligge i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, men til gengæld forstår jeg også godt, at det kan være svært for de mennesker, som har benyttet det beboerhus, som er Folkeparken derude, føler sig forulempet på det nærmeste, fordi de lige pludselig ikke vil have kapacitet og plads til at kunne udfolde sig.

Men se, nu er det jo sådan, at KUC ligger jo altså under Kultur- og Fritidsforvaltningen, og det kan vi jo ikke gøre noget ved i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen. Så derfor, lige pludselig havde jeg jo troet, da vi vedtog, at der skulle være udvalgsstyre, at det ville blive lettere for forvaltningerne at tale sammen, og at der ikke ville være de her vandtætte skotter. Men jeg må nok sige, at jeg har været nødt til at revidere min opfattelse af, hvordan forvaltningerne både kan, vil, skal og bør tale sammen.

Men som sagt, KUC, ja, det er jo dem, der bestemmer over medborgerhusene, det er dem, der har ansvaret rettere sagt for medborgerhusene. Der har jeg også været til et bestyrelsesmøde, hvor man blev enige om ikke at ville give flere penge til finansieringen af bestyrelsen, til formanden ned i medborgerhuset.

Nu skal jeg ikke begynde at læse op, som mange af de andre har gjort, fordi man rent faktisk selv kan læse sig til det i denne indstilling, men kan jo også godt se, at formålene med den handlingsplan, der er lavet for Den Brune Kødby, rent faktisk er de formål, som man også har i medborgerhusene.

Så jeg tror, at hvis – jeg siger igen udtrykkelig »hvis« – intentionerne bliver opfyldt på den måde, som Dansk Folkeparti har forvissat sig om, at de vil blive, så må formålene, som er i handlings-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

planen, også blive fuldt udnyttet efter de 3 år, som hele beskæftigelsesprojektet vil køre, så vil det komme til at få en lykkelig udgang, forhåbentlig.

Så det korte af det lange af det her er, at Dansk Folkeparti på nuværende tidspunkt selvfølgelig siger ja til indstillingen, men jeg kan godt love jer for, at vi holder vagt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det lyder godt.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Lad mig indlede med en indrømmelse: Denne sag er fra starten ikke blevet behandlet særlig yndefuldt. Men et godt dansk mundheld siger, at når enden er god, er alting godt.

Overborgmesteren og hans forvaltning mener at kunne bruge Halmtorvet 11 til kursusformål. Det bøjer jeg mig for. Der er med den nye styrelseslov og heraf følgende store omstruktureringer og med vedtagelsen af kommunens værdigrundlag m.m. givet brug for ejendommen til undervisning.

Derfor vil min gruppe hverken kunne stemme for Martin Günters forslag om 600.000 kr. eller Enhedslistens overbud på 718.000 kr. til medborgerhus.

At betragte Den Brune Kødby som helhed, at se hele området som en projektenhed, indtil reoveringen er fuldført, er nok fornuftigt. Det er dog vigtigt, at området ender hos Kultur- og Fritidsforvaltningen, idet udstillings-, teater- og idrætsaktiviteter naturligt må henhøre under denne forvaltning.

Med kulturforvaltningens administrerende direktør i spidsen for det 3-mands-udvalg, der senest om et år skal fremlægge forslag til den fremtidige organisering af Den Brune Kødby, er der givet det nødvendige signal om områdets fremtidige forvaltningsmæssige placering. Der er så vidt jeg kan se nu skabt klarhed, som sagt: Bedre sent end aldrig.

Med hensyn til kareten fra Rådhuset til Brune Kødby havde transporten ikke til hensigt at fragte overborgmesteren og mig til åbning af noget medborgerhus, men til åbning af Vesterbros kulturuge. Som følge af kulturugen var huset åbnet for en kort bemærkning.

At jeg blev udsat for manipulation efterfølgende, idet kareturen blev udlagt som en transport til et medborgerhus' åbning, tager jeg i stiv arm. Uanset hvor meget man larmer fra de bageste billige rækker, så er dette sandheden. Jeg holdt en tale i forbindelse med åbningen af Vesterbros kulturuge. At jeg så blev afæsket, da jeg stod der, at skulle sige noget om medborgerhuset, skulle jeg selvfølgelig have været for erfaren til at lade mig hive ud i.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det hele startede så godt, fordi hvad var mere velegnet som beskæftigelsesprojekt end Den Brune Kødby, den kunne give en masse mennesker uden for arbejdsmarkedet noget kompetence, i og med at de fik lejlighed til at deltage i reovering af Kødbyen. Vi kan jo se i dag, at det har været et projekt, der har haft megen læring indbygget.

Jeg vil da, og Det Radikale Venstre vil håbe, at der kommer lignende projekter på bedding, som i den grad indeholder en kompetenceopbygning. Så langt, så godt.

Siden hen er sagen blevet rigtig mudret, og jeg har en frygt for, at med de beslutninger, der bliver truffet i aften, bliver den yderligere mudret.

Vi mener, ligesom det også er blevet sagt fra flere andre sider, at Øksnehallen er en kulturinstitution, og den skal også behandles som sådan, i takt med at reoveringen tilendebringes.

Vi mener også, at i takt med at der ligger færdigreoverede bygninger, så skal de overføres til Kultur- og Fritidsudvalget. Det er også det, der har været hensigten, og det er også det, Borgerrepræsentationen tidligere har truffet beslutning om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Når vi mener, at de skal overføres som kulturinstitutioner til Kultur- og Fritidsudvalget, i takt med at færdigrenoveringen finder sted, så er det, fordi vi ikke skal have, at drift og anlæg er under samme hat. Det er 2 forskellige kompetencer, der skal til, og Kultur- og Fritidsudvalget er det udvalg, der har kompetencen til at udøve driften af kulturinstitutioner og også har kompetencen til at lave den prioritering, der skal finde sted, også af de midler, der skal tilføres til drift.

Vi har den opfattelse, at det er nødvendigt også at lave den overførsel for ikke at sammenblende tilskudsmidler, der gives fra bl.a. staten og EU, til beskæftigelsesarbejder. Vi er bange for, at når vi ikke laver den adskillelse nu, så kan der være nogle, der siden hen kommer og siger, at vi har haft fingrene for langt nede i klejnekassen. Vi håber virkelig, at der er styr på den side af sagen, men vi er ikke helt overbevist om, at der er det.

Så derfor er vi kede af, at der ikke var flertal for det forslag, som SF fremsatte på Økonomiudvalgets møde, og som er citeret her. Det vil vi fortsat stemme for, men vi kan også godt se, at det vil blive forkastet. Og så ligger der en beslutning om, at Øksnehallen bliver under Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget som beskæftigelsesprojekt, indtil den samlede renovering er tilendebragt, med alle de uheldige følger, jeg allerede har omtalt.

Det er jo også derfor, at vi nu har problemet omkring styringsgruppen, fordi det er jo da ikke særlig fornuftigt, at der skal sidde en styringsgruppe og udføre drift. Men det er jo sådan resultatet bliver i aften. Der vil være en styringsgruppe, der består af forvaltningschefer fra 3 forskellige forvaltninger. Det er da bedre end ingenting, men det er bestemt et meget urent trav, der hermed bliver præsteret fra et flertals side.

Det eneste positive, jeg kan se, er, at det er blevet tilsikret, at den styringsgruppe fortsat vil inddrage lokale kræfter i forbindelse med udvikling af Den Brune Kødby og herunder også den kompetence, den hidtidige styringsgruppe har haft. Det, man der har udøvet i den forløbne tid, vil man så trække på i den nye styringsgruppe, og det vil jeg da gerne have, at vi får en garanti for.

Jeg hørte overborgmesteren sådan, at det faktisk var en garanti, der blev udtrykt, da overborgmesteren indledningsvis lukkede op for denne sagsbehandling. Det er i hvert fald meget vigtigt for Det Radikale Venstre, at man ikke spiller den styringsgruppe ud på en sidelinje, selv om den ikke længere får karakter af egentlig styringsgruppe.

Så vil jeg til sidst sige, at Det Radikale Venstre ikke er indstillet på at bevilge yderligere midler på nuværende tidspunkt til dette projekt. Og var sagen kommet ind under Kultur- og Fritidsudvalget, så ville det have været muligt at finde pengene til driften dér. Jeg kan ikke se, at der ligger nogle frie penge et eller andet sted, som gør det muligt, at vi kan skaffe dem her og nu. Men det er klart, at vi vil se på sagen i forbindelse med budgetforhandlingerne for år 2000.

Lars Hutters (L): Temaet for Borgerrepræsentationen i aften kunne være og er magt, demokrati, folkestyre. Vi har drøftet det under det meget vigtige punkt om Hovedstadens Udviklingsråd. Det er også det, denne sag drejer sig om, og vi vender tilbage til det om lidt på dagsordenen om bydelsråd.

Vi har sikret, at Københavns Kommune fortsat eksisterer, med det lovforslag, der går igennem, om Hovedstadens Udviklingsråd, og overborgmester Jens Kramer får magt fra Borgerrepræsentationen til at lede denne by sammen med Borgerrepræsentationen. Men som jeg formulerede det under et tidligere dagsordenspunkt, er det selvfølgelig en magtposition, som forpligter.

Jeg forstår ikke Socialdemokratiet, og specielt ikke Johannes Nymark i denne sag. Mener Socialdemokratiet og Johannes Nymark, at vi har råd til at være totalt ligeglade med det enorme ildsjælearbejde, der foretages på Vesterbro i Folkeparken? Mener Socialdemokratiet det? Skal man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

bare i aften med en håndbevægelse udøve det, som Socialdemokratiet i årtier er blevet kritiseret for: At anvende sine magtpositioner til at ødelægge græsrodderne, ildsjælene, og ikke mindst i en bydel som Vesterbro, som har så stor brug for det?

Er Socialdemokratiet, Johannes Nymark og overborgmester Jens Kramer overhovedet klar over, at hvis deres magtkampe om et eller andet, og der vil jeg give Inger Marie Bruun-Vierø fra De Radikale ret i, at det er utrolig mudret ... at deres magtkampe kommer til at ødelægge noget, der er så livsvigtigt for, at denne by kan få lov til at udvikle sig.

Jeg forlanger, at Socialdemokratiet kommer op og redegør for, hvorfor vi i aften ikke kan gøre Vesterbro den tjeneste at give tilsagn om, at naturligvis kan alle de aktiviteter, der er i Folkeparken, få lov til at eksistere.

Der er ikke tale om, at det har man ikke råd til. 700.000 kr., jamen herregud, hvad bliver der ikke spist for, som min gode ven Preben Sømand ville have sagt før i andre sammenhænge. Det er jo et knips med fingrene. De penge er der jo. Det er jo politisk vilje, det er et spørgsmål, om man vil bruge denne magt til at sikre, at denne bys mennesker har et sted, hvor der er vækstlag, og hvor de hjælper os herinde til, at folkestyret, som der bliver kæmpet for, værdier, som vi gudhjælpemig går ud i Europa og siger, at vi kæmper for, får lov til at eksistere.

Jeg tror, at der er mange både i Borgerrepræsentationen og blandt tilhørerne, der gerne vil have fuldstændig klar besked fra Socialdemokratiet og Johannes Nymark om dette spørgsmål. Hold op med alle de ting. Kom op og sig ja eller nej til, om Folkeparken skal eksistere. Hvor der er en politisk vilje, skal vi nok finde ud af det.

Jeg synes selvfølgelig, at det er noget underligt noget med de der interne forvaltningskampe der er. Jeg troede rent faktisk, at når vi netop har sikret os, at vi var én kommune, så kunne vi finde ud af den slags ting. Jeg har så tit hørt overborgmester Jens Kramer Mikkelsen sige, at når vi sikrer os det, så er der en enhedsforvaltning, selv om det er delt op med forskellige borgmestre. Hvad skal de der magtkampe til for? Der er meget mere på spil end det der. Det ved Johannes Nymark, som bevæger sig i det pågældende område, faktisk mere om end jeg.

Så hvis vi skal fortsætte, det er faktisk en ret afgørende dag, hvor vi drøfter fremtiden for Københavns folkestyre, så vil det være en utrolig god beslutning, at vi i aften giver tilsagn alle sammen om, at naturligvis skal Folkeparken på Vesterbro eksistere. Alle de der gniderier, der eventuelt skulle være imellem forvaltninger, skal de ikke lide for, det kan vi godt finde ud af. Og håndterer det jo, de 700.000 kr. Det er jo ikke noget, som betyder noget som helst.

Så jeg håber og tror på, at når jeg har kæmpet for, at Københavns Kommune skulle være én samlet kommune og en god kommune at leve i, hvor folkestyret kunne udvikle sig, så får jeg også tilsagn her fra Socialdemokratiet om, at vi mener naturligvis, at Vesterbro trygt kan regne med, at Folkeparken, som er med til at så en masse frø og en masse blomster og en masse aktiviteter omkring folkestyret, ikke mindst skal have godt af det i aften. Det håber jeg.

A. Benhaddou (D): Jeg mener også fra CD's side, at denne sag godt kan få den betegnelse, at vi taler om en mudret sag og om en lang sæbeopera. Det skal der i hvert fald ikke herske nogen tvivl om.

Jeg kan også godt betragte Øksnehallen som en kulturinstitution. Det tror jeg, der er mange mennesker her i denne sal, der vil give mig ret i. Men samtidig anerkender jeg også, at der er masser af beskæftigelsesprojekter i gang der. Så for mig at se er jeg ikke kommet herop for ligesom at fortælle, hvad jeg ønsker med Øksnehallen; det skal vi nok finde en løsning på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Mit problem er beboerhuset. Der er det nok, at man måske kan blive overrasket over, at jeg tager en anden holdning end de borgerlige partier, men det gør jeg altså i dette tilfælde. Jeg færdes til daglig på Vesterbro og har set et enormt engagement hos befolkningen på Vesterbro omkring bevarelsen af det her beboerhus. Det gælder både almindelige borgere og forretningsdrivende. Det skal man altså bare lige tage nogle hundrede meter herfra for at kunne se og opdage.

Derfor vil jeg her bevise over for hr. Jens Kjær, at jeg ikke altid er kapitalens mand. Men det kunne jo også godt være, at jeg var folkets mand og retfærdighedens mand.

Jeg støtter derfor SF's forslag. Jeg mener også, der er tale om et beløb, som vi selvfølgelig kan finde, og det drejer sig om politisk vilje. Nogle af vores politikere her i Borgerrepræsentationen har åbenbart i en tidligere periode lovet vesterbroborgerne noget, og det har de måske ikke opfyldt, og det er der mulighed for.

Så lad os finde de 600.000 kr. Det skal vi kunne finde i det store budget, vi har. Så hvorfor ikke gøre det, når folk vil have det? Det kalder jeg for nærdemokrati og ikke alt det andet sludder, vi har talt om.

Mikkel Warming (Ø): Der var engang, det er ikke særlig længe siden, det er faktisk kun ca. et år siden, der var alle, specielt overborgmesteren, enige om, at selvfølgelig skulle der være medborgerhus i Den Brune Kødby. O.k., det var lidt over et år siden. Statusredegørelsen december 1997, der er det sikkert, nu renoverer man bygningerne, nu sætter man det i gang, og så skal de selvfølgelig bruges til medborgerhusaktiviteter, selvfølgelig skal de det.

Det er de løfter, der er givet fra overborgmesteren, fra Borgerrepræsentationen til Vesterbro, løfter som er kommet ud af et 5-årigt konkret og tæt samarbejde om udviklingen af Brune Kødby mellem forvaltningerne, embedsmændene, politikerne og de lokale folk.

Og helt ærligt, hvordan synes I selv, det går med at opfylde de løfter? Helt ærligt, det er jo et fuldstændig grotesk forløb, vi har været udsat for. Man har brugt millioner på at renovere et hus. Det står færdigt i august 1998, men man havde glemt et eller andet sted at sætte penge af til drift, og de 2 små borgmestre, Thustrup og Kramer, stod i hver sin ende af sandkassen i børnehaven og sagde: Det er ikke mit ansvar, det er ikke min skyld, det er den anden, snak med ham.

Det får så være, hvad det være vil, for man kommer i gang. KUC træder ind, løn til en bestyrer. Det kan lykkes efter den naturlige indkøringsperiode, der må være i et hus, hvor der er meget få ressourcer, efterhånden at få skabt engagement, få fyldt aktiviteter ind i huset, teatergrupper, lokalradio, værksteder, cafeer, møder, foredrag. Det er efterhånden lykkedes at skabe noget, som måske ikke er et medborgerhus af den type, vi normalt kender dem ude i byen, men faktisk er på vej med de meget begrænsede ressourcer, de faktisk har haft.

Og nu lukker man. Vedtages dette i aften, så er det slut, fuldstændig. Det er den melding de folk, der i tillid til kommunens løfter, i tillid til overborgmesterens løfter, i tillid til Thustrup Hansens løfter, har gået ind og været aktive i forhold til beboerhuset på Indre Vesterbro, det er den løn, de får. »Svinestreg« er næsten for svagt et ord.

For det lukker nu, og der vil jeg så sige til Louise Frevert – hvis jeg ellers kunne få øje på hende – at ja, der tror jeg, I bliver taget ved næsen.

Jeg vil sige, og det har simpelt hen været magtens arrogance ud over alt her i aften at høre Ny-mark, Kramer, Thustrup Hansen smile, være glade, det lykkedes, de store linjer, klarheden er kommet nu. Klarhed over hvad? Over de medborgerhusaktiviteter, Vesterbro er blevet lovet? De er om noget skudt ud i en fjern fremtid.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Johannes Nymark siger, jamen tingene skal videreføres, og folk kan da også osv. fortsætte med deres aktiviteter. Ja, for det første er huset ligesom lukket af og låsene er skiftet, og der er ikke nogen nøgler, og man skal hente dem i Øksnehallen mellem kl. 11 og 17.

For det andet vil jeg godt fortælle en lille historie fra det virkelige liv. For et par dage siden snakkede jeg med nogle af de mennesker, som har været aktive, 2 unge mennesker, som af egen kraft, egne midler osv. har sat et teaterstykke op. »True Story« hedder det, der er plakater for det rundt omkring i byen. Det har spillet i denne uge. De var booket ind for en uge i Folkeparken, og de syntes, at hvis det gik godt, så ville de godt være der en uge til. Så det spurgte de lederen af Øksnehallen, om de kunne. Nej, det kunne de ikke. Sådant viderefører man de kulturelle aktiviteter i medborgerhuset på Indre Vesterbro.

Jeg håber, at sagen er kommet i orden siden da, det håber jeg meget, men det var reaktionen, det var udmeldingen, for huset er jo lukket nu, der er ikke adgang for vesterbroerne til Folkeparken nu. Det stoppede lige efter påske. Og en vedtagelse af indstillingen i aften vil cementere det. For alle de ord, alt det ordgas, der er kommet i aften fra overborgmesteren, fra Nymark, om, at det lykkes nok alt sammen, og vi glæder os til medborgerhuset osv., hvorfor kan I så ikke finde den trekvarte million, det handler om, for at videreføre det nu? Selvfølgelig kan I det, hvis I vil, for det er det, det handler om, politisk vilje til at holde sine løfter.

Så siger Thustrup Hansen, at enden er god, at dette er en god slutning. Jeg ved snart ikke rigtig. Vi var nogle, der også hørte Thustrup Hansen ved åbningen af Vesterbros Kulturuge, der hvor han kørte i karet. Velan, o.k., en gammel ræv kan måske også blive narret, og jeg medgiver, at Thustrup Hansen kan have følt sig manipuleret.

Men den måned efter, ved budgetforhandlingerne, ved budgettets vedtagelse i Borgerrepræsentationen, hvor Thustrup Hansen siger, vi finder pengene til driften, det har forligspartierne været enige om, må Thustrup Hansen da have opdaget det, hvis han blev manipuleret.

– Må jeg tage lidt af min 2. runde?

Derfor er det ikke særlig troværdigt, det, der bliver sagt. Løfter skal holdes, også løfter til Vesterbro. Netop Socialdemokrater burde dog i disse tider være en lille smule, jeg var lige ved at sige anstændige, i hvert fald nøjeregnende med at overholde de løfter, de er med til at give.

Medborgerhuset er kommet med et udspil: 3 ansatte, 780.000 kr., start forfra med bestyrelsen, kom i gang, lad os blive i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, hvis det er den samlede forvaltning, der betyder så meget. Det er det forslag, vi har skrevet ned og stillet.

Jeg vil opfordre specielt Socialdemokratiet til at vise ansvarlighed, til at vise troværdighed, ved at stemme for det i aften. Hold jeres løfter, det ville klæde jer.

Jens Johansen (F): Denne sag har også været forelagt Økonomiudvalget og ikke kun fagudvalget, Kultur- og Fritidsudvalget. Af samme grund går jeg op her i aften, ikke for på den måde at markere, at vi har flere ordførere, men fordi aftenens debat faktisk lyder som en krimi. Jeg oplever, at jeg her er vidne til en krimi, fordi der kommer helt nye oplysninger på bordet.

Jeg vil ikke fortabe mig i den kongelige fornemmelse, det må have været at køre i karet og andet pjat, og hvem der tager hvem ved næsen eller har taget hvem ved næsen. Nej, jeg vil prøve at fokusere lidt på, hvad det er der er blevet sagt i hvert fald af to af talerne her i dag. Den ene er overborgmesteren, Jens Kramer Mikkelsen, og den anden er kultur- og fritidsborgmesteren, Thustrup Hansen.

Overborgmesteren meddeler i sin fremlæggelsestale, at bygningen, som nu er lukket som medborgerhus, skal anvendes som kursus ejendom. Det er ikke en oplysning, der er fremgået af sags-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

fremstillingen, det er ikke en oplysning, der er blevet forelagt for Økonomiudvalget. Det er ikke en beslutning, som hverken Kultur- og Fritidsudvalget eller Økonomiudvalget har været involveret i. Jeg spørger mig selv, hvor det er besluttet.

Så siger Thustrup Hansen dertil: Jeg bøjer mig for, at denne bygning nu skal anvendes som kursusejendom. Og det er så nærmere bestemt til medarbejdere, fordi de har brug for at blive dygtigere, når nu vi laver alle de her omstruktureringer i kommunen.

Det var da ligegodt fandens, den sag har vi ikke fået forelagt i Økonomiudvalget, og jeg tvivler på, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har fået denne sag forelagt, for den sag beror her, den har undervejs været på vej mellem Økonomiudvalget og nu Borgerrepræsentationen.

Hvor i alverden er det blevet besluttet, at ejendommen skal anvendes som kursusejendom? Hvor er de politisk ansvarlige udvalg? Vi har dog administrerende udvalg og ikke en selvadministrerende forvaltning eller administrerende borgmestre. Er det en aftale mellem overborgmesteren og kulturborgmesteren, eller er der tale om en sag, som minder om de sager, som nu har fået en påtale i Gentofte Kommune, hvor forvaltningen egenhændigt træffer beslutning om ressourceanvendelse og dispositioner uden at inddrage den ansvarlige kommunalbestyrelse?

Det er et spørgsmål, som jeg synes, det ville være værd at få afdækket, og det vil jeg tage initiativ til, at vi får Revisionsdirektoratet til at kigge på. For det her er sgu da en regulær krimi.

Så vil jeg sige om medborgerhuset, at det har fyldt en funktion i et område, der nu igen er ved at blive befolket, efter at byfornyelsen er blevet gennemført. I begyndelsen af 1990'erne og midten af 1990'erne udfyldte den lokale kirkes menighedssal i mange tilfælde funktionen som mødelokale og forsamlingslokale for beboerne i et område, der faktisk er fattigt på offentlige mødelokaler.

I dag er nøglen drejet om. Beboerne kan ikke, hvis de skal mødes i større forsamlinger, komme sammen. Jeg synes, at det er ynkeligt.

Kaja Jacobsen (F): Der er sagt så meget, og jeg skal egentlig gøre det ret kort.

Jeg vil bare forholde mig til det her med erfaring, fordi jeg er virkelig ikke så erfaren en politiker, som hr. Thustrup Hansen er. Jeg er nemlig ikke erfaren nok til at køre i karet til åbningen af et medborgerhus. Jeg er ikke erfaren nok til at love penge til medborgerhuset under budgetforhandlingerne. Jeg er heller ikke erfaren nok til på 2 kulturudvalgsmøder i træk at have en holdning til en model for Kødbyen for derefter at stille et andet forslag i Økonomiudvalget.

Jeg er kun så erfaren, så jeg kan finde ud af at mene nogenlunde det samme igennem et forløb, nemlig at forholdene i Brune Kødby skal normaliseres, så kulturpolitik føres af kulturpolitikere, og beskæftigelsespolitik føres af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, og at et løfte om et medborgerhus skal indfries.

Det er, kan jeg nok forstå, en noget ufleksibel og uskolet tilgang til tingene, så der er meget for mig at lære endnu. (Uro).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Inden jeg giver ordet til Winnie Larsen-Jensen, hvor det ... uanset om man er enig eller ej, så er det svært, Jens Johansen, at give bifaldsytringer. Det kom der heller ikke over det udtryk, som Jens Johansen fik brugt før. Jeg troede, det var lyv, så derfor fortog chokket sig først efter Kaja Jacobsens indlæg.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Det er ikke sjovt at være så sart.

Jeg vil gerne først sige til Inger Marie Bruun-Vierø, at den arbejdsgruppe, som er nævnt i indstillingen, hvor den administrerende direktør i Kultur- og Fritidsforvaltningen skal sidde, jo skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

forberede den fremtidige organisering. Jeg synes ikke, man helt kan sætte lighedstegn imellem den styregruppe, der har været, og så den arbejdsgruppe, der skal forelægge et beslutningsgrundlag for Borgerrepræsentationen i år 2000.

Så vil jeg gerne sige til Jens Johansen, som selv brugte det ord, at det her er for ynkeligt, og prøvede at så mistillid til det her, at det er for ynkeligt, at man ikke kan finde om til side 4, 2. spalte, hvor der faktisk står:

»Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen oplyser, at såfremt der ikke etableres medborgerfaciliteter i Den Brune Kødby, vil Center for Aktivering og Beskæftigelse drive Halmtorvet 11-13 i overensstemmelse med retningslinierne i handlingsplanen og lokalplanen.

Driften vil blive tilrettelagt under hensyn til Borgerrepræsentationens muligheder for med kort varsel at igangsætte varige aktiviteter i området.«

Længere nede står der så, det er om kursusfaciliteter, Jens Johansen:

»I det omfang lokalerne ikke vil kunne udlejes til kulturelle formål i dagtimerne, vil Center for Aktivering og Beskæftigelse udnytte faciliteterne til kursusaktiviteter i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen.«

Hvad er det, Jens Johansen ikke har fået læst? Altså lad være med at skyde nogen noget i skoene, når det er fordi man ikke selv er nået om til side 4, 2. spalte.

Jeg synes, det her er en fair indstilling. Jeg synes i øvrigt, også til Jens Kjær Christensen – som jo desværre ikke er medlem af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, det kunne måske være rigtig godt – at man kan faktisk se af denne indstilling, at denne indstilling har været behandlet, og at det under behandlingen af denne indstilling i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget er blevet varslet, at der snart kommer en sag, som hedder Måltidets Hus. Den bliver behandlet i morgen efter kl. 12, når udvalgsrådet starter, fordi vi ikke nåede at behandle den onsdag i sidste uge.

Sådan hænger det sammen, og det kan man se på Internettet, det er ganske vist i den sammenhæng. Men lad være med at gøre det her mere odiøst, end det er.

Jeg synes ikke, at det er rimeligt at gøre medborgerhuset til omdrejningspunktet i denne sammenhæng. Omdrejningspunktet i denne sammenhæng er at få Den Brune Kødby til at hænge sammen, at få det finansieret med de midler, der er mulighed for at finansiere, at få det finansieret med bl.a. de EU-tilskud, som er i forbindelse med beskæftigelsen, og få det til at hænge sammen.

Den indstilling, der er forelagt her, at der er andre muligheder omkring netop apropos side 4, 2. spalte, der er muligheder for at bruge det her hus også uden for dagtimerne, der er mulighed for at få det stillet til rådighed. Det er jo så det muliges kunst, når vi står i den situation, som vi står i, og det synes jeg egentlig er fair nok, frem for at det i dag slet ikke bliver benyttet.

Jeg synes, det er en udmærket mulighed for fremtidsaktiviteter og frem for alt for, at vi får gjort Den Brune Kødby færdig, og at vi i år 2000 får en plan for, hvordan vi kommer videre. Jeg må sige, at jeg synes ikke, der er nogen grund til at begynde at kalde det hverken sæbeopera eller noget andet. Det er fair nok at have nogle andre indfaldsvinkler til det, det er fair nok at have nogle andre drømme. Men indimellem er det vel også fair nok at få enderne til at hænge sammen i den store sammenhæng.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi går til 2. runde.

Martin Günter (F): Det kan da godt være, borgmester Winnie Larsen-Jensen lige reddede den i land, men jeg kan altså forstå, at de ledelseskurser, man har her i Københavns Kommune, er sådan en form for beskæftigelsesindsats, idet det nu skal bruges til beskæftigelsesindsats.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Jeg vil godt sige tak til Benhaddou for hans tilsagn om at ville stemme for en bevilling til Folkeparken. Det er et modigt skridt af Benhaddou, fordi det ikke er noget, han bliver populær på hos sine sædvanlige alliancepartnere herinde.

Inger Marie Bruun-Vierø pegede efter min mening glimrende på kernen i denne sag, nemlig at kulturinstitutionerne skal høre under Kultur- og Fritidsudvalget, og derved er der mulighed for at finde en løsning til gavn for Folkeparken.

Hvis Folkeparken kommer under Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, så er Folkeparken efter min mening begravet, og hvad værre er, faktisk ser det for os i SF ud, som om hele hensigten med at lægge den samlede administration af Brune Kødby uden for Kultur- og Fritidsudvalget, er på en eller anden måde at knuse og begrave Folkeparken. Det er det, der virker så skuffende og nedtrykkende i denne sag.

Jeg skal kun sige nogle få ord til ordførerne for de partier, som er dem, der ligesom svinger kniven her.

Socialdemokratiets ordfører, Johannes Nymark, snakkede om, at der kunne være et samspil imellem kultur- og beboeraktiviteterne og aktiveringsindsatsen i Den Brune Kødby. Jeg ved ikke, hvad det er for nogle organiserede aktiviteter, man skulle forestille sig der var mellem folk, der kom til beboeraktiviteter, og så dem, der er til aktivering. Men det er måske lidt ligesom med kursusvirksomheden for lederne, at der også er en eller anden udveksling, erfaring mellem lederne her i kommunen og så dem, der skal aktiveres på bygningerne nede i Den Brune Kødby. Det er simpelt hen bare ord og forsøg på at finde på noget, og dermed kommer man til at sige fuldstændige absurde ting.

Forudsætningen for, at Dansk Folkeparti kunne stemme for indstillingen, er, at man ikke bliver taget ved næsen, siger Louise Frevert. Jamen hvordan? Har Louise Frevert ikke undersøgt, om hun bliver taget ved næsen? Hun vil holde vagt nu. Jeg glæder mig til at se Louise Frevert stå nede ved Brune Kødby og holde vagt og formentlig have hele hånden deroppe hele tiden for ikke at blive taget ved næsen.

Hvad er det egentlig, Louise Frevert er bange for? Hvad er det, der muligvis ligger nedenunder? Det kunne være sjovt at få det op til overfladen. Hvis Louise Frevert så opdager, at hun er blevet taget ved næsen, hvad vil hun så gøre? Hvor lang tid skal der gå, Louise Frevert?

Det er sådan noget, at man siger: Egentlig synes jeg, denne sag lugter, men vi kan ikke rigtig finde ud af, hvad der er i den. Jeg tror i virkeligheden, at vi bliver taget ved næsen, men vi gider altså ikke grave dybere, og derfor lad os stemme for den, og så holder vi i øvrigt vagt for resten.

Borgmester Thustrup Hansen fra De Konservative er enig i, at bygningerne i Brune Kødby skal ligge i Kultur- og Fritidsudvalget, bare ikke lige nu. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad disse bygninger gør i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, hvilken nytte Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget skulle have af dem til ledelseskurser, eller hvad var det nu til, til at tage folk ved næsen i, eller var det aktiveringskurser, eller hvad var det egentlig, de skulle bruges til?

Jeg håber, at Thustrup Hansen, som det også blev sagt af en tidligere taler, endnu en gang ændrer holdning, for Thustrup Hansen har jo ment, at bygningerne allerede nu burde ligge i Kultur- og Fritidsudvalget.

Det er ikke noget hemmeligt, jeg siger her. Det står i et referat på Internettet fra Kultur- og Fritidsudvalget.

Hvis borgmester Thustrup Hansen, da han ændrede holdning til denne sag i Økonomiudvalget, gjorde det, fordi han mente, der var kommet nye oplysninger, så synes jeg, at han havde haft pligt til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

at sørge for, at sagen kom tilbage til Kultur- og Fritidsudvalget, så de også kunne tage stilling til disse nye oplysninger.

Der har formentlig ikke været andre nye oplysninger end disse informationer, som er kommet fra overborgmesteren, som jo har ringet gud og hvermand ned for at få et flertal for, at Kødbyen kunne endeovre hos en socialdemokratisk borgmester og dermed en likvidering af Folkeparken.

Jeg har en enkelt bemærkning til Enhedslistens ændringsforslag. Vi er som bekendt ikke enige i, at den skal placeres i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget som udgangspunkt. Men jeg håber, at det vil være, og tror også, at det bør være sådan, at vores eget forslag om, at bygningerne skal placeres i Kultur- og Fritidsudvalget, vil komme til afstemning før Enhedslistens forslag. Og så kan jeg da give vores tilsagn om, at i så fald vil vi stemme for, undskyld, Enhedslistens forslag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Mikkel Warming, der har 4 minutter i 2. runde på grund af et merforbrug i 1. runde.

Mikkel Warming (Ø): Jeg tror, det var borgmester Winnie Larsen-Jensen, der i virkeligheden sagde noget meget centralt ved at citere fra indstillingen, nemlig at såfremt der ikke etableres medborgerfaciliteter i Den Brune Kødby, kan Arbejdssekretariatet bla-bla-bla.

Det var meget centralt, for det betyder, at valget er nu. Det betyder, at man kan vælge stadig væk at sige, at det ligger i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, hele Brune Kødby, så man kan få klarheden og de store linjer, og så laver vi medborgerhusfaciliteter. Det kan man godt, hvis man vil, det står jo i indstillingen, og det er det, der ligesom er omdrejningspunktet. Det er den politiske vilje til at holde løfterne om medborgerhus til Indre Vesterbro, eller ej. Det er det, man tager stilling til i aften.

Jeg har hørt den socialdemokratiske gruppeformand argumentere over for folk, der gerne vil have beboerhusfaciliteter i deres karreer nede omkring Halmtorvet, jamen der kommer jo et herligt beboerhus lige på den anden side. Egentlig et meget rimeligt argument, skulle man mene, hvis det altså kom, og det er dér, vi står nu.

Vi har et forslag, der hedder, at det ikke for os er strukturen, der skal afgøre, om der bliver et medborgerhus eller ej. Det er en politisk beslutning herinde, om man ønsker at holde de løfter, man har givet. Derfor har vi stillet et ændringsforslag.

Ideelt set måske nok i Kultur- og Fritidsforvaltningen, o.k., så lad os vente til det hele er færdigt. Den køber vi, hvis det er det. Men så skal kraftknusemig denne farce, hvor Vesterbro er blevet holdt for nar, have en ende.

Jeg savner et socialdemokratisk svar på, hvis ikke nu, hvis ikke der skal være medborgerhus nu, hvor grupperne er engagerede, hvor der er folk, hvor man kan bygge videre på noget, der er skabt, hvornår så? Er det næste budget, skal vi høre sangen én gang til fra Thustrup Hansen, eller bliver det fra Winnie Larsen-Jensen denne gang, der hedder: Vi skal nok finde pengene. Bliver det næste budget igen, eller håber man på at trække det til efter næste valg? Så har folk nok glemt det, og så kan man bruge det til et eller andet fancy internationalt.

Hvad er det, man vil? Hvornår kommer de medborgerhusfaciliteter, man har lovet, og som de socialdemokratiske ordførere, alle som en, i aften har sagt, at de gerne vil have? Hvornår?

Lars Hutters (L): Jeg tror nu nok, at alle i Borgerrepræsentationen forstod, at det var et politisk spørgsmål, jeg stillede Socialdemokratiet og Johannes Nymark, og som endnu ikke er besvaret. Det fremgår ikke af embedsmændenes indstilling her til sagen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Det her, borgmester Winnie Larsen-Jensen, drejer sig om politik. Hvorfor ønsker Socialdemokratiet, at Folkeparken, at medborgerhuset skal likvideres? Hvad er det der gør, at Socialdemokratiet ikke synes om det, der foregår i medborgerhuset og i Folkeparken? Det er et enkelt og et simpelt politisk spørgsmål, som bør besvares.

Man skal ikke, fordi man måske har flertallet og magten i aften, undlade at give det politiske svar. Der må være et eller andet, som Socialdemokratiet ikke synes om, der foregår i Folkeparken, i medborgerhuset. Det har vi borgerrepræsentanter krav på at få at vide, inden der skal stemmes. Vesterbroerne har krav på at få at vide, hvorfor Socialdemokratiet vil likvidere en blomstrende del af folkestyret på Vesterbro. Det har faktisk hele København brug for at få at vide.

Det her er egentlig en utrolig principiel sag, og det nytter ikke noget, at Socialdemokraterne bare i øjeblikket sætter sig hen og holder en indbyrdes samtale og lader som om spørgsmålet ikke bliver besvaret, fordi alle ved, at det politiske spørgsmål skal besvares, pressen ved det.

Winnie Larsen-Jensen var for lidt siden oppe og gøre grin med, hvad der stod i indstillingen, og undrede sig over, at beboerhuset var et omdrejningspunkt. Jamen det er Winnie Larsen-Jensen, det er Johannes Nymark, det er Socialdemokratiet, der gør beboerhuset til det politiske omdrejningspunkt. Fordi hvis de bare lod det fortsætte, så var det jo ikke det politiske omdrejningspunkt. De gør det jo specielt, fordi alle spørger: Hvorfor skal det lukke? Hvad er det, der gør, at de socialdemokratiske magtejerere er truet, så de er bange for de græsrodder og de ildsjæle, der er på Vesterbro? Det burde, hvis der overhovedet var politisk omtanke i det, være rimelig nemt at besvare.

Jeg ved godt, at magteliten, som Socialdemokratiet jo indimellem ynder at flirte med og være en del af, sådan pr. definition, pr. rygmarv ikke bryder sig om, at folkestyret er levende, og at der er græsrodder, og at der er ildsjæle. Det ved jeg godt. Jeg kan ikke forstå, hvorfor de har det på den måde, for det er egentlig likvideringen af deres eget parti, de dermed tager fat på. Fordi Socialdemokratiet bliver til intet, hvis det, som de er i færd med i aften, hvor man bydel for bydel lukker og slukker for folkestyret, for græsrodderne, så til sidst er der intet som helst tilbage andet end nogle grå magtmænd, som ryger ved næste borgerrepræsentationsvalg og andre typer af valg.

Winnie Larsen-Jensen var frisk til at gå på talerstolen for lidt siden. Jeg vil gerne bede Winnie Larsen-Jensen, som er den ansvarlige borgmester for det her område, komme op på talerstolen og forklare mig, forklare resten af Borgerrepræsentationen, forklare dem, der sidder her fra Vesterbro: Hvad er den politiske grund til, at Socialdemokratiet ikke ønsker, at beboerhuset skal fortsætte? Hold op med, at der ikke er budget og jeg ved ikke hvad, for Socialdemokraterne ved jo udmærket godt, jeg behøver vist ikke at gentage det, hvad der bliver brugt af forskellige typer af luksus her på Rådhuset. Hvis det skulle være et problem, så kunne vi sagtens finde det der.

Må jeg bede om et ærligt politisk svar. Det bør være enkelt at besvare for Socialdemokratiet.

Jens Johansen (F): Jeg vil gerne sige til borgmester Winnie Larsen-Jensen, at det var da et godt forsøg på at lande dette spørgsmål, som jeg mener er dukket op i dag. Så må jeg sige, at jeg synes ikke, det var et særlig vellykket forsøg. Det lignede mest af alt en mavelanding, fordi det efterlader stadig væk spørgsmålet åbent: Hvor i alverden er det besluttet, at der skal være kursusaktiviteter og kursus ejendom i lokalerne der hvor Folkeparken indtil for få dage siden var?

Det er helt klart, man kan læse indenad, og ja, undskyld, at jeg så bruger det igen, men man kan også læse, som Fanden læser en vis bog, og det synes jeg så, at vi ved anden lejlighed kan skændes om, hvem der gør.

Det fremgår tydeligt her, at bygningen skal anvendes i overensstemmelse med hovedformålet med handlingsplanen. Det er medborgerfaciliteter, det er kultur, det er idræt, det er fælles formål, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

det er børnekultur. Jeg ser ikke, at medarbejderuddannelse i Københavns Kommune, kursusejendom her, står som et særligt område og en særlig opgave i henhold til handlingsplanen.

Derudover er det rigtigt, at Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen så opstiller, at det kan man altså. Når man tænker det i familie- og arbejdsmarkedsregi, kan man tænke aktiviteter i 3 hovedkategorier: Aktivering, kommercielt brug og støttet brug. Det kan man så sige, sådan kan man godt tænke.

Og så opstilles der ligesom en tidsfølge og en prioritering. Den første er, at hvis Kultur- og Fritidsudvalget ønsker at afsætte midler til driften af et medborgerhus, altså hvis Kultur- og Fritidsudvalget ønsker et medborgerhus, må man sige, at det har Kultur- og Fritidsudvalget ønsket. Vi har et høringssvar til indstillingen om organiseringen af Den Brune Kødby, hvoraf det tydeligt fremgår, at et flertal i Kultur- og Fritidsudvalget ønsker et medborgerhus i det pågældende hus. Det er helt klart og tydeligt, at det ønsker Kultur- og Fritidsudvalget.

Derudover siges det, at aktiveringen skal tilrettelægges i overensstemmelse med retningslinjerne i handlingsplanen og lokalplanen for Den Brune Kødby, og at det skal ske under hensyntagen til, at Borgerrepræsentationen skal have mulighed for at igangsætte varige aktiviteter i området. Det synes jeg ikke, der er tale om, når der så er truffet en beslutning om, at der skal være kursusejendom.

Det fremgår også, at lokalerne primært vil søges udlejet til kulturelle aktiviteter ud fra tilsvarende principper som KUC. Det tror jeg er nyt for beboerne, fordi de har oplevet, at de ikke kan komme ind i bygningen, at de ikke kan anvende bygningen, og at de reservationer og de aftaler, der er indgået om benyttelse af bygningen, ikke kan opfyldes.

Derimod er det altså besluttet – om det er gud eller fanden, ved jeg ikke, men nogen må jo vide, hvor det er besluttet – at der nu skal være kursusejendom. Det er den rene krimi.

Louise Frevert (O): Nu skal vi have nogle facts på bordet. Jeg vil gerne have at vide: Hvad er egentlig det her aktivitetsniveau i det her beboerhus, som Folkeparken er? Fordi den ene siger det ene, og den anden siger det andet.

I et almindeligt medborgerhus nede i Lyrskovgade eller Gimle eller et andet sted har man en aktivitetsplan, og det vil sige, at man kan stille op faktisk 24 timer i døgnet, hvad der foregår i madsalen, restauranten, udlejningsstederne, salene osv. Ergo må der også foreligge en aktivitetsplan i denne folkepark.

Den ene siger, at der ikke foregår så mange aktiviteter som først beskrevet rent tidsmæssigt. Jeg har også fået de der papirer i flere ombæringer, både med fax om natten og alle mulige andre steder, det kan jeg godt læse mig til. Men den siger ikke noget om tidsfaktoren, den siger ikke noget om ligesom i et medborgerhus, hvornår aktiviteterne er, fra kl. 8 til kl. 4, fra kl. 4 til klokken et eller andet andet.

Så for at man egentlig sagligt kan gå ind i denne dialog, må man vide, hvad aktivitetsniveauet er. Fordi man skal jo lade sig mærke med en ting, og det er, at huset kan jo stadig væk bruges, huset kan jo stadig væk bruges til aktiviteter, selv om det overgår på en anden måde.

Så hvis der er nogen, der vil være venlige at give mig en tidsfaktorplan, eller hvad man kan kalde det, vil jeg være glad for det.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Meget kort: Værsgo, den ligger. Men den er selvfølgelig ikke længere fremme, end at man med en vis rimelighed kunne gøre det, fordi hvordan kan man dog anstændig-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

vis booke folk ind på arrangementer i juni måned, når man ikke ved, om der er et medborgerhus, hvad der åbenbart ikke er?

Jens Kjær Christensen (Ø): Først til Winnie Larsen-Jensen – der er hun, undskyld.

Der var vist noget, borgmesteren havde misforstået i det, jeg sagde for et stykke tid siden. Jeg sagde, at det, jeg havde fået forståelsen af i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, da man behandlede den indstilling, som vi har på bordet i dag, var argumentet, at den var vigtig at få igennem på grund af noget med Måltidets Hus. Det var det, jeg sagde. Der refererede jeg så til et andet udvalg, Kultur- og Fritidsudvalget, hvor det var et helt andet argument, der skulle bære denne indstilling videre.

Jeg skal jo ikke blande mig i Lars Hutters' apokalyptiske forudsigelser om en kommende socialdemokratisk kollaps ved det næste kommunevalg. Men på den anden side er det selvfølgelig møgirriterende både for os, der er i salen her, og sandsynligvis også for tilskuerne til denne debat, at åbenbart er pludselig Socialdemokratiet slået med sådan grad af tavshed, at vi andre nærmest får ondt i kæbemusklerne.

Så derfor må jeg prøve at vende den om for dog at se, om vi kan få Socialdemokraterne til at berige os med nogle af de store og kærlige tanker, som de jo normalt nærer for denne by og dens indbyggere.

Så derfor vil jeg stille dette spørgsmål: Hvor i kommunens værdigrundlag – det var der nemlig en af Socialdemokraterne, der nævnte – står der, at kommunen skal modarbejde folkelig aktivitet? Hvor i kommunens værdigrundlag står der, at man skal være utroværdig over for borgerne i byen, og hvor i kommunens værdigrundlag står der, at man ikke skal deltage i den politiske debat, så man rigtig kan få fremmet demokratiet?

Det var et forsøg på dog at få jer lidt ud af busken, for i modsætning til borgmester Winnie Larsen-Jensen er dette processen og indstillingen og resultatet. Det er absolut ikke, med et slidt socialdemokratisk udtryk, fair nok. Det er faktisk odiøst det her, det oser af magtbrynde.

I betragtning af, at der ikke er nogen, der gider gå op og kommentere, hvorfor det er så glimrende også for de folkelige aktiviteter på Vesterbro fremover, så har man dermed selvfølgelig givet et svar. Men jeg håber, Johannes Nymark, at vi kan beriges lidt med socialdemokratiske overvejelser desangående.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Den berigelse får Jens Kjær Christensen nu, fornemmer jeg.

Johannes Nymark (A): Med det hav af ordførere, der har været for de enkelte partier, må man jo sætte sig ned og sådan samle lidt sammen.

Jeg vil for det første sige, at beboerne, ildsjælene, ikke skal skubbes ud. Det var derfor, jeg i mit indlæg opfordrede Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen til hurtigst muligt at indbyde vesterbroere til at mødes og drøfte den fremtidige udvikling i Brune Kødbø og ikke mindst beboerhuset.

Jeg føler mig overbevist om, at forvaltningen og beboere vil kunne indgå i et meget givende samarbejde, ikke mindst i den videre proces, hvor tingene jo skal udbygges. Det er et område under udbygning, beboerhuset er også under udbygning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Beboerhuset skal ikke lukke, men vi skal have vedtaget denne sag i aften, før vi kan komme videre, og så er der en ramme for et videre arbejde i et beboerhus. Huset skal i gang, det skal i gang, når sagen er vedtaget i aften.

Louise Frevert (O): Nu har jeg set programmet, og nu kan jeg bedre forstå det, fordi det åbenbart først er kommet her til morgen. Jeg har ikke været hjemme og få faxen; ellers havde jeg nok været forberedt til at kunne læse programmet hjemmefra.

Men det korte af det lange er, at nu har jeg fået konfereret med forskellige, og jeg må nok sige, at på nuværende tidspunkt, som situationen er, må Dansk Folkeparti melde ud, at vi står fast på det standpunkt, vi har haft hele tiden, også med den begrundelse, at beboerne jo stadig væk kan benytte huset. Beboerne bliver ikke smidt ud. Det vil bare være i et andet regi.

Så vi har besluttet os til at stå, hvor vi hele tiden har stået. Vi står fast.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Det giver mest sikker grund, kan man sige.

Mikkel Warming (Ø): Til Johannes Nymark, som kom med endnu en række flotte ord: Jeg savner noget håndfast såsom, jamen der er penge fra 1. maj til at drive et beboerhus. Jeg savner noget håndfast, der betyder, at der er nogle rammer, hvori medborgerhusaktiviteter kan foregå.

Det andet er ord, Johannes Nymark. Det er simpelt hen en gang sludder og vrøvl at sige, at det skal i gang osv., bla-bla-bla. Bevilg de penge, så det kan fungere, fordi som det er nu, og med den beslutning, der vedtages i aften, så lukker det, og så bliver det formentlig lukket.

Hvis man ikke kan finde trekvart million på kommunens budget i det halve år, der har været, hvor det var sat i gang på baggrund af løfterne fra overborgmesteren og Thustrup Hansen, hvorfor skulle man så kunne det det næste halve år?

Preben Møller Hansen (P): Det var i og for sig ikke min mening at tage ordet til dette lille spørgsmål, men der er jo altid nogle, der siger noget, hvor man tænker: Nå ja, det karakteriserer personen.

Der var en sød ung pige, der var heroppe og sig, at hun ikke havde træning til at køre karet. Nå, tænkte jeg, hvad fanden, skal der træning til det. I mit første ægteskab kørte jeg sgu da i karet, og jeg havde sgu ikke øvet mig overhovedet på at køre i sådan en satan der. Men jeg fik lov til at betale regningen, det var så noget andet.

Så er spørgsmålet om det forslag, der ligger, om man skal give dem 600.000 eller 718.000 kr. Det er jo skide ligegyldigt. De kan få et par millioner, hvis det er nødvendigt ... (*Spredt klappen*). Ja, der skal I sgu ikke klappe, for jeg giver dem sgu ikke.

Det, der så står tilbage, er jo, at man skal vide, hvad de penge skal bruges til. Nu har jeg prøvet at forhøre mig omkring og ladet mig fortælle, at de skal gå til lønninger til de 3 personer, det drejer sig om. Så tager jeg mig selv lidt til hovedet og siger: 750.000 til 3 personer. Nu er jeg skrap til at regne, fordi jeg er lidt købmand, og det vil sige 250.000 pr. snude. Hvad skal de have dem for?

Hvis man virkelig mener noget med, at der på Vesterbro er så stort pres på for, at man kan køre dette beboerhus, så må der være noget i vejen med virkeligheden og så det udtalte. Jeg var nemlig i kirke i mandags – jamen det var jeg – i Maria Kirken i Istedgade 20. Jeg har ikke været i kirke i mangfoldige år. I hvert fald da jeg blev døbt var jeg der, men ellers er det ikke et sted, jeg kommer. Jeg er heller ikke medlem af folkekirken.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Men jeg kom gående der og kom ind, og så kom jeg op i en lille sal, og min gode ven, som er præst det pågældende sted, sagde: Der er altså kommet flere, end vi havde regnet med, og vi har ikke lavet kaffe nok, og vi har heller ikke brød nok. Men det klarede de så i løbet af dagen.

Men hvis der virkelig er så stor entusiasme, at man mener, der er et enormt behov for et medborgerhus, så ville der også have været endnu flere den mandag, hvor undertegnede var oppe og forklare, hvor David købte øllet. Det skal der ikke være tvivl om.

Men det er ligesom de, der står bag dette, de, der argumenterer mest, lyder ligesom de her forlæste brevduer, der aldrig har lavet en pind, men altid har fået nogle kæmpehøje lønninger uden at lave noget. Det er den opfattelse, jeg får, når jeg sidder nede og hører på det ævl, der var.

At man skal bevilge penge til et medborgerhus, kan der slet ikke være tvivl om. Men der skal også være en interesse hos de pågældende.

Jeg kan sige, at jeg har været medlem af Danmarks Kommunistiske Parti i mangfoldige år. Vi indsamlede 5 mill. kr. om året for at opretholde Land og Folk. Vi holdt møder og andespil og hvad ved jeg, og vi skaffede penge, fordi entusiasmen var til stede, og vi behøvede ikke at spørge nogen om noget.

Nu her på det sidste, efter at jeg blev strittet ud af DKP, skete der jo det, at vi dannede et nyt parti. Vi havde ikke noget sted at være, og så søgte vi her om at få en ejendom, som vi havde set senere kunne købe, om at få den til et medborgerhus. Nej, nej, den gik ikke. Ingen penge her, vi var for røde, det gik aldrig.

Vi købte sgu huset, og det har nu eksisteret i 4 år. Vi får ingen tilskud, men vi har nogle mennesker, der står omkring det, og som er villige til at deltage i de aktiviteter, vi udfolder. Vi har fast møde hver eneste onsdag, det hedder »Onsdagsklubben«. Da er der fuldt hus, venner. Vi har alt muligt andet, der skaffer vi pengene.

Men når nu de 750.000 kr. skal gå til lønninger, hvad så med de penge, man vil tjene ved at drive dette hus? Man skal ikke bilde mig ind, at de f.eks. ikke som til møderne, de holder, hvor de tager 10 kr. for en sodavand, vil være billigere det pågældende sted.

Nej, venner, vi skal have nogle flere facts på bordet om, hvordan de vil drive dette medborgerhus, før man overhovedet kan tage positiv stilling til, om de skal have $\frac{3}{4}$ mill. kr. Jeg er i hvert fald ikke med på holdet, selv om jeg gerne vil give et par millioner, men der skal altså være mening med galskaben, at man ikke bare bevilger, fordi man synes: Skide være med det, det er jo ikke vores penge, det drejer sig om.

Vi skal altid betragte kommunens penge som vores egne, og vi skal administrere de penge fornuftigt og ikke bare slå et slag i bordet og sige: Skide være med, hvad det koster. Vi tager dem fra skatteborgernes lommer. Den går ikke, venner ... (*Afbrydelse: Giv overborgmesteren en ny bil*) ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der var lige en overskridelse ... (*Preben Møller Hansen*: Det er fordi du ikke har en skid forstand på politik. Jeg stillede det forslag, uden at det var nødvendigt, og så gjorde jeg det. Og ville jeg stille det forslag, så ville jeg være kommet bagefter, når han havde fået 1 million, og sagt, at folkepensionisterne skal have ...). Så så. Jeg kan ikke trække tiden fra Preben Møller Hansen i næste runde, men jeg vil sige, at der var et par udtryk undervejs, som hverken findes i forretningsordenen eller kan høres i kirken.

Kaja Jacobsen (F): Helt kort. Jeg troede jo, jeg skulle op og give den den sidste arm nu. Nu er der blevet sagt så meget om, hvor forvirrende det her er. Jeg føler mig virkelig forvirret lige nu, fordi jeg havde jo siddet og forberedt det, jeg havde skrevet en tale om den rituelle døvhed i Socialde-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

mokratiet, og så viser det sig, at de alligevel har lyttet efter – tror jeg. De siger, der alligevel skal være medborgerhus i Den Brune Kødby.

Det ville lette forvirringen hos os alle, tror jeg, hvis Socialdemokratiet kan give os et tilsagn om, at det bliver taget op i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og der bliver fundet pengene til det her medborgerhus.

Martin Günter (F): Det er Preben Møller Hansen, der provokerer mig en lille smule. Jeg har jo altid kendt og oplevet Preben Møller Hansen som en rød revolutionær folkets mand. Det var det, vi oplevede i 1960'erne og 1970'erne.

Han har aldrig drømt om, at hans sømænd skulle arbejde billigt ude på skibene for arbejdsgiverne. Men nu mener han, at folk skal bruge deres tid, fuld tid eventuelt, til at stå til rådighed for andre mennesker.

Der er jo ingen, der tror, at de penge, der skal bevilges til Folkeparken, alene skal gå til lønninger. De skal jo gå til hele driften af det her hus.

Det havde klædt Preben Møller Hansen meget, meget bedre, at han var kommet herop og havde sagt: Nu skal I høre. I ved, at jeg kender en mand med en papkasse. Ham vil jeg gerne sætte jer i forbindelse med, og så får I et Folkets Hus. I aften vil jeg selvfølgelig også stemme for det her, for hvis det ikke går igennem, så er der brug for manden med papkassen.

Men det er ikke den tone, Preben Møller Hansen anlægger i aften, og det er heller ikke den tone, han efterhånden anlægger herinde. Vi er vant til, skuffet, ustandselig alene at opleve Preben Møller Hansen som et almindeligt betonsocialdemokratisk skvadderhoved herinde ... (*Spredt klappen*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg tror, vi slutter. Jeg ved godt, at Mikkel Warming klapper, men jeg tror også, der er nogle i forsamlingen, der betragter det som en kompliment. Forhandlingerne om denne sag er afsluttet.

Martin Günter (F) stillede følgende ændringsforslag: "For at sikre en klar politisk styring af kulturinstitutionernes drift fra Kultur- og Fritidsudvalget, og for ikke at sammenblande de tilskudsmidler, der gives fra bl. a. staten og EU til beskæftigelsesarbejder i forbindelse med reovering af bygningerne i Den Brune Kødby, med driftstilskud til de færdigtrenoverede bygninger, overføres færdigtrenoverede bygninger til Kultur- og Fritidsudvalget. Udgifterne til driften og aktiviteterne i bygningerne dækkes af tilsvarende rammeløft. Overflytningen af allerede færdiggjorte bygninger sker pr. 1.7.99."

Ændringsforslaget blev forkastet med 33 stemmer imod 19.

For stemte: F, Ø, B, L og D.

Imod stemte: A, O, V, C og P.

Indstillingen fra Økonomiudvalget blev godkendt med 33 stemmer imod 18.

For stemte: A, O, V, C og P.

Imod stemte: F, Ø, B og L.

Undlod at stemme: D.

Jens Kjær Christensen (Ø) og Mikkel Warming (Ø) stillede følgende ændringsforslag til beslutningsforslaget: "Den færdigrenoverede bygning Halmtorvet 11 benyttes som beboerhus.

Der afsættes i 1999 midler – 718.000 kr. – til drift, således at beboerhuset kan drives med 3 ansatte.

Bygningen er placeret i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen i overensstemmelse med indstillingen fra Økonomiudvalget.

Beboerhuset drives af en valgt bestyrelse og brugergrupper i fællesskab. Der indkaldes til årsmøde inden for en måned, så en nyvalgt bestyrelse kan starte på en frisk, efter det seneste halve års usikkerhed."

Beslutningsforslaget blev betragtet som indeholdt i ændringsforslaget.

Ændringsforslaget blev forkastet med 36 stemmer imod 16.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, O, V, C, B, P og D.

15) 99/99

Indstilling om, at det tages til efterretning, at der ikke med udgangspunkt i midtvejs-evalueringen af bydelsforsøget gennemføres ændringer i regulativet, at der som en del af beslutningsgrundlaget for en eventuel bydækkende ordning med bydelsstyre skabes klarhed omkring ansvars- og kompetencefordelingen mellem bydelene og forvaltningerne på de rammebelagte delegerede områder, således at eventuelle styringsproblemer bl.a. i relation til budgettet løses, og at konklusionerne i midtvejsevalueringen indgår i forberedelsen af beslutningsgrundlaget for en eventuel bydækkende ordning.

(Økonomiudvalget - standsningsret)

25) 149/99

Forslag til beslutning (stillet af (stillet af Martin Günter, F, Jens Johansen, F, Jens Kjær Christensen, Ø, Morten Kabell, Ø, Søren Pind, V, Inger Marie Bruun-Vierø, B, og Lars Hutters, L:

"Der udarbejdes et forslag til tidsplan for stillingtagen til bydelsrådsforsøg. Planen skal forelægges Borgerrepræsentationen inden sommerferien 1999 og skal bl.a. fastlægge tidspunkter for:

- evaluering af nuværende bydelsrådsforsøg,*
- beslutning om fremtidige bydelsråd m.h.t. antal og kompetence,*
- stillingtagen til folkeafstemning om bydelsråd,*
- henvendelse til regeringen om nødvendig lovgivning vedr. bydelsråd,*
- valg til fremtidige bydelsråd. "*

Sagerne blev behandlet under eet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Om midtvejsevalueringen vil jeg sige, at Økonomiudvalget den 2. marts 1999 tilsluttede sig den indstilling, der lå fra Økonomiforvaltningen, og det indebærer, at der ikke med udgangspunkt i midtvejsevalueringen gennemføres ændringer i regulativet, men at konklusionerne indgår i Økonomiforvaltningens arbejde med at tilvejebringe beslutningsgrundlaget for en eventuel bydækkende ordning.

Der var i udvalget enighed om, at der samtidig med en eventuel beslutning om en bydækkende ordning skal skabes klarhed omkring ansvars- og kompetenceforhold imellem bydelene og forvaltningerne på de rammebelagte delegerede områder, således at eventuelle styringsproblemer, bl.a. i relation til budgettet, løses.

Jeg tilkendegav i forbindelse med sagens behandling i Økonomiudvalget, at Økonomiforvaltningen snarest bør forelægge en tidsplan for det videre arbejde med at tilvejebringe beslutningsgrundlaget for Økonomiudvalget.

I aften foreligger der et forslag, der kommer til behandling samtidig med denne sag, om at pålægge forvaltningen at komme med en indstilling om tidsplan. Det er der sådan set allerede taget stilling til i Økonomiudvalgets behandling i begyndelsen af marts måned.

3 af bydelsrådene har med deres henvendelse, som er omdelt her på pladserne, tilkendegivet, at de ønsker en forlængelse og også gerne en udvidelse af forsøget, eventuelt med en større spredning i bydelenes opgaver.

I forbindelse med og i overensstemmelse med PLS-evalueringen, som alle jo husker, og i forbindelse med arbejdsplanen for 1999, som er udsendt til forsamlingens medlemmer, afslutter PLS sit arbejde med evalueringen først i år 2000.

Bydelene og bydelsrådene peger på, at det da er klart, at man i sit arbejde i bydelene er optaget af og også opmærksom på, naturligvis, denne sag, så derfor forstår jeg godt det store fremmøde fra de mange mennesker, som bruger ganske mange kræfter på det her. Men der peger man på, at evalueringen kun omfatter 3 år, 1997, 1998 og 2/3 af 1999, og at de første år har været præget af forsøgets start og de store forandringer, også herinde, og det siger man bør tale for en forlængelse af forsøgsperioden.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi gør os klart, at PLS-processen, PLS-evalueringen, kun er ét element i den samlede evaluering af forsøget. Jeg tror, alle partier med forskelligt udgangspunkt har en vurdering af på nuværende tidspunkt, om forsøget er vellykket, eller forsøget ikke er vellykket, om noget er vellykket, andet mindre vellykket.

Ikke for at det skal være, Lars Hutters, sådan matematiklæreren, der kommer op i mig, men jeg ser for mig, at det teoretiske udfaldsrum, hvis jeg må bruge det udtryk i denne sammenhæng, og som vi alle sammen jo kommer til at forholde os til i forbindelse med forsøgene, er 1) om forsøgene skal afvikles, 2) om der skal videreføres forsøg med 4 bydele, om der skal ske en videreførelse af forsøget med flere bydele, om der skal ske en permanentgørelse, men ikke en bydækkende ordning, eller om der skal være en permanent bydækkende ordning, hvis vi holder os til rammerne af det. Det er sådan jeg ser udfaldsrummet teoretisk set for mig.

Jeg vil godt sige, det gælder også i forhold til tilhørerne, at jeg har personligt ikke lagt mig fast på, hvor jeg mener, at vi bør lande inden for det udfaldsrum, bl.a. fordi det er en meget kompleks problemstilling, hvor en række andre forhold og ydre forhold også spiller ind.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Jeg tror bl.a., det er vigtigt, at vi også med etableringen af Hovedstadens Udviklingsråd er opmærksomme på, at en etablering af en permanent ordning med bydelsråd naturligt må føre til overvejelser om ændringer i kommunens egen styreform. Skal medlemstallet i Borgerrepræsentationen fastholdes? Giver det mening at have delt administrativ ledelse fortsat? for bare at nævne et par af de spørgsmål, som naturligt parallelt med den anden diskussion melder sig.

Jeg er meget opmærksom på, at man i de 4 forsøgsbydele og for så vidt også i forvaltningerne herinde i huset har et helt legitimt behov for at få klarhed over fremtiden. Det er af stor betydning i forhold til personalet, det har det også herinde.

Imidlertid synes jeg, det er en beslutning, der er så afgørende for byens fremtid, at der skal være den nødvendige tid, før vi lægger os fast, før vi låser os fast. Det er i den her sammenhæng ikke helt forenelige behov, hvor forsamlingen herinde skal finde den rigtige balance, når tiden til det kommer.

Så mange var ordene fra mig i første omgang. Jeg giver nu Martin Günter som ordfører for forslagsstillerne i den anden sag ordet..

Martin Günter (F): Bydelsforsøgene i København har nu løbet i godt og vel 2 år. I sig selv er bydelsforsøget, hvor en lang række opgaver er lagt ud til forvaltningerne i de 4 forsøgsbydele, et element i den fornyelsesproces, der kendetegner Københavns Kommune i disse år.

Der er 3 hovedtanker bag bydelsforsøget: Øget demokrati med kortere afstand mellem borgere og politikere, bedre serviceydelser til borgerne og øget effektivitet i den kommunale forvaltning.

Der er i disse år en skarp fokus på den service, det offentlige yder borgerne. Det er derfor spændende at følge udviklingen i de kommunale servicetilbud og borgernes reaktion på disse tilbud. De københavnske bydelsforsøg har helt særlige muligheder for at udvikle deres servicetilbud tæt på og i dialog med borgerne.

O.k., jeg skal lade være med i yderligere blomstrende vendinger at udbrede mig om bydelsforsøgenes fortrinligheder. En del her vil blot sige, at det er det sædvanlige ukritiske SF-pladder om bydelsforsøgets velsignelser. Men det er det slet ikke. Faktisk har jeg her i disse indledende bemærkninger udelukkende bragt citater fra overborgmester Jens Kramer Mikkelsen, som enhver kan læse i overborgmesterens forord til pjecen »11 historier om service«. Det var den, jeg citerede fra.

Jeg skal ikke gå videre med indholdet i denne udmærkede publikation, enhver kan læse selv, men jeg kan da røbe, at SF er helt enig i det, som overborgmesteren skriver i forordet.

Derudover tager SF også konklusionerne i PLS' midtvejsevaluering til efterretning, og vi kan tilslutte os de indstillinger fra Økonomiudvalget, som ligger her i dag.

Vi har også bemærket os afsnittet om, at »Økonomiforvaltningen fremkommer snarest muligt med en tidsplan for det videre arbejde med en eventuelt bydækkende ordning med henblik på videre drøftelse i Økonomiudvalget.« Men vi opfatter mere dette som en hensigtserklæring end som en beslutning.

Der savnes i formuleringen en tidsfrist for fremkomsten af sådan en plan, og der mangler ikke mindst en præcisering af, hvad en tidsplan skal omfatte.

Derfor har SF sammen med Venstre og Radikale og Enhedslisten stillet et specifikt og klart forslag til indholdet i en tidsplan for stillingtagen til bydelsforsøg.

En sådan tidsplan er vigtig, fordi der allerede nu er stor usikkerhed ude i bydelene både blandt politikere og hos personalet om, hvornår deres situation vil blive afklaret: Skal vi fortsætte eller afvikle, er vi købt eller solgt, hvornår bliver der klarhed?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Vi har i aften alle sammen fået et brev fra bydelsrådene, og netop denne usikkerhed kommer klart til udtryk her på side 1. Der står: Vi kan allerede nu konstatere, at det på enkelte områder er vanskeligt at rekruttere nye medarbejdere, når der er usikkerhed om, hvad der vil ske efter udgangen af år 2001, et problem, der må forventes forstærket i den kommende periode, hvis der ikke træffes beslutning om bydelens fremtid.

Med en tidsplan vil vi ganske vist ikke kunne fortælle bydelsrådene og deres medarbejdere, om de skal fortsætte deres arbejde. Det må vi indrømme, og det vil jeg gerne sige i dag. Det, som vi lægger op til, er ikke et beslutningsforslag om videreførelse af bydelsrådene. Det er et beslutningsforslag om en procedure for stillingtagen til det. Vi kan altså ikke med en tidsplan garantere medarbejderne, at de vil fortsætte deres arbejde, men vi vil kunne understrege, vi vil kunne fortælle dem, hvornår der bliver klarhed om bydelsrådenes fortsættelse.

Gør vi slet ikke noget fra Borgerrepræsentationens side, så udløber den nuværende tilladelse til at have bydelsråd af sig selv den 31. december år 2001. Lovens bogstav er helt klart: Forsøgene løber til og med den 31. december år 2001. Vi ved fra sidste valgperiode, at det er en lang og sej proces at nå alle de ting, der skal til, hvis der skal ske ændringer på dette område. Får vi ikke en tidsplan, kan tingene let glide fra os.

Som sagt tages der ikke med det beslutningsforslag, som SF, Venstre, De Radikale og Enhedslisten sammen har fremsat, stilling til bydelsrådenes fremtid, og derfor skulle alle partierne i virkeligheden jo kunne stemme for det. Alle partier må kunne se, at det mest ansvarlige er, at Borgerrepræsentationen fortæller såvel bydelsrådene, deres personale som københavnernes, hvornår de kan forvente at få svar på, hvad der fremover skal ske på dette for København ualmindelig vigtige område.

Jeg vil håbe, at der vil blive taget godt imod vores forslag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er så ikke Lars Engberg, som der står på tavlen, men jeg har skønnet, at det var rigtigst at give borgmester Thustrup Hansen, som udøvede sin standsningsret i Økonomiudvalget, ordet nu som den tredje.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Når jeg begærede redegørelsen om midtvejsevalueringen af bydelsforsøget indbragt for BR efter Økonomiudvalgets behandling af redegørelsen, så skyldtes det et ønske om at få en tidsplan for Borgerrepræsentationens behandling af bydelsforsøgets fremtid.

Mit ønske om en drøftelse af bydelsråd har så nu fremkaldt et beslutningsforslag, som jeg kan være ganske godt tilfreds med. Det vil jeg vende tilbage til.

Der er mange opfattelser af bydelsforsøget og dets fremtid, men de fleste i BR er, tror jeg, enige om, at bydelsforsøgets start for 2½ år siden var forhastet. Hvis vi ikke hurtigt får besluttet, om der om 2½ år skal oprettes 8-15 bydelsråd, eller om bydelsforsøget med 4 bydelsråd skal fortsættes, eller om vi ophører med forsøget, så vil vi atter blive beskyldt for hastværksarbejde.

Skal der oprettes yderligere en halv snes bydelsråd, vil der ikke blot skulle etableres lokaliteter og administration til disse råd. Det vil også få betydning for vort, altså Københavns bystyre. Hvem vil f.eks. stille op for at blive valgt til en Borgerrepræsentation, hvor alle opgaver er udlagt til bydelsråd og til Hovedstadens Udviklingsråd, og hvor den eneste opgave er at opkræve skatter og slås med bydelsrådene om disse skattepenges fordeling?

De sidste 2½ år har været en ulidelig slåskamp imellem Økonomiudvalget og de 4 bydelsråd om pengenes fordeling. Nye fordelingsnøgler er blevet fabrikeret i hastigt tempo, og her til sidst er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Økonomiforvaltningen begyndt at operere med et gennemsnit af fordelingsnøgler som den nye fordelingsnøgle.

Jeg har uddraget en lære af 2½ års bydelsforsøg: Det er umuligt at lade en folkevalgt forsamling skaffe indtægter til andre folkevalgte forsamlingers forbrug. De råd, der kan bruge penge uden selv at skulle skaffe dem, vil være tilbøjelige til at tækkes vælgerne ved at stille goder til rådighed for når kassen er tom at skælde ud på fordelingsnøgler og fordelingsprincipper. Har et bydelsråd brugt for mange penge, så stopper man blot hjemmehjælpen og giver den skatteopkrævende instans skylden for hele miseren.

Det bliver svært at skaffe folkevalgte med den hovedopgave at fordele penge til bydelsrådene. Derfor bliver den fulde opdeling af byen i bydelsråd Københavns endeligt. De pengeforbrugende enheder må også skaffe sig skatteindtægter, og så er København uden opgaver og må likvideres. Det vil nogle, især i provinsen, antagelig græde tørre tårer over. Jeg har svært ved at medvirke til Københavns ophør.

For god ordens skyld til slut: Jeg kan godt støtte, at der inden sommerferien tages stilling til en tidsplan for stillingtagen til bydelsråd, blot tidsplanen bliver meget stram, jævnfør hvad jeg sagde i starten.

Lars Engberg (A): Jeg skal ikke komme helt så langt omkring, som Thustrup har været. Vi har en sag, der drejer sig om, hvorvidt den midtvejsrapport, vi fik i september 1998, skal medføre ændringer i regulativet for bydelsrådene i perioden.

Vi fik rapporten som sagt på det tidspunkt, og vi holdt jo også i oktober måned en, synes jeg, i øvrigt udmærket og stor og god konference, som jo belyste problemstillingerne meget grundigt og også de ønsker og forslag, der måtte være til ændringer. Det betød jo så, at vi i Økonomiudvalget bad forvaltningen om at undersøge og vurdere, om der er behov for ændringer i regulativet allerede i den nuværende periode.

Konklusionen, som vi er enige i i Socialdemokratiet, er, at vi ikke har behov for at lave ændringer i det nuværende regulativ. Dels fordi, og det synes jeg egentlig der er grund til at understrege i den debat, der i øvrigt foregår omkring bydelsrådene, der faktisk ikke er gået særlig lang tid. Altså nok kaldte man rapporten en midtvejsrapport, men den kom jo absolut i begyndelsen af 5-årsperioden, må man sige, og vi er faktisk ikke engang nået midtvejs endnu. Dels er der ændringer, som ville kræve lovændringer, og dels var der en del ændringer, som man godt kunne rumme inden for de eksisterende samarbejdsformer.

Så alt i alt er konklusionen, som vi er enige i i Socialdemokratiet, at der ikke er grund til at ændre i regulativet for bydelsrådene.

Vi besluttede så også, som det blev nævnt i Økonomiudvalget, at bede Økonomiforvaltningen om snarest muligt at komme med et forslag til en tidsplan for de videre drøftelser om bydelsrådene. Det er jo i sit indhold, i sin essens, stort set det samme forslag, som er stillet af Martin Günter m.fl., hvis man læser det nøje, og hvis man udsætter Martin Günter m.fl.s beslutningsforslag for en meget nøje semantisk analyse.

Men problemet er bare, at beslutningsforslaget opfattes anderledes. Man kan f.eks. læse i dagens aviser, Berlingereren, Politiken, JP København osv., at det bliver opfattet anderledes. Det bliver opfattet som stillingtagen for eller imod og ikke kun som et forslag om en tidsplan for, hvornår stillingtagen skal finde sted.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Det er nok hagen ved det, og derfor er vi i Socialdemokratiet ikke indstillet på at stemme for beslutningsforslaget fra Martin Günter m.fl. Men vi vil gerne, hvad skal vi sige, følge op på ånden i det og stramme op på Økonomiudvalgets beslutning med henstillingen til Økonomiforvaltningen.

Vi synes faktisk også, at vi hurtigt skal have den tidsplan udarbejdet, så vi kan drøfte det. Så vi vil faktisk foreslå, at tidsfristen bliver sat til medio maj måned.

Så vil jeg sige, at vi ønsker selvfølgelig også, at tidsplanen skal drøftes ikke kun i Økonomiudvalget, men også i Økonomiudvalget, men drøftes i Borgerrepræsentationen.

Derfor vil jeg gerne stille følgende *ændringsforslag*, som skal erstatte Økonomiudvalgets beslutning, det står på side 1, venstre spalte fornedet, der hvor der står »Økonomiforvaltningen fremkommer snarest muligt med en tidsplan ...«. Mit ændringsforslag skal erstatte det, og det lyder således:

»Økonomiforvaltningen udarbejder et forslag til tidsplan for de væsentligste beslutninger omkring bydelsforsøget, der forelægges Økonomiudvalget medio maj 1999 med henblik på, at Økonomiudvalget kan forelægge en sag for Borgerrepræsentationen inden sommerferien.«

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Dette forslag indgår i forhandlingerne.

Morten Kabell (Ø): Debatten om bydelsstyre bliver og er i øjeblikket også en af de vigtigste debatter i de kommende år omkring Københavns bystyre. Det ser vi tydeligt af den interesse fra medier, vælgere, politikere ikke mindst og mange andre præger både aviser og andre steder i øjeblikket.

Vi ser det også af den måske meget naturlige interesse, der er kommet fra de 4 bydelsråd omkring aftenens debatter, og som jo gør, at vi herinde bliver nødt til at tænke meget nøje over, hvad det er for noget, vi vedtager, når vi skal til at evaluere, og når vi skal til at træffe beslutning om, hvordan fremtiden for bydelsrådene skal være.

Bydelsforsøget har nu kørt i snart et par år, det er i næste måned 3 år siden vælgerne gik til valg i de 3 første bydele, der fik lov til at stemme i første omgang til bydelsrådene.

Som Martin Günter redegjorde for det, er det nødvendigt, at vi snart kommer i gang med en beslutning om, hvad det er vi gør om et par år, når bydelsforsøget helt automatisk udløber. For i modsætning til, hvad nok mange har forventet og måske også har læst ud af beslutningerne, så er det jo sådan, at gør vi ingenting, så slutter bydelsforsøget bare. Derfor er det nødvendigt for os herinde, at vi aktivt får truffet nogle beslutninger om, hvordan vi kommer videre.

På det plan er jeg selvfølgelig også enig med De Konservatives borgmester i, at vi skal have en afklaring af, hvad vi gør.

Jeg er derimod måske ikke helt enig i, at vi allerede nu kan drage sådan den fulde lære af bydelsforsøget, og at vi allerede nu kan træffe de konklusioner, som man i virkeligheden også burde overlade til Københavns borgere at træffe. Dertil mangler vi stadig en evaluering, vi mangler stadig en grundig folkelig debat, og vi mangler også stadig den folkeafstemning, som det er vores opfattelse, at Borgerrepræsentationen i sidste periode også lovede borgerne.

Vi kan tilslutte os den indstilling, der ligger i forhold til midtvejsevalueringen af bydelsforsøget, hvad angår, at der ikke bliver ændringer i regulativet. Det er der ingen grund til i øjeblikket, og vi er helt enige i den sagsbeskrivelse og resumé, der er blevet lavet fra forvaltningernes side, og som gør, at vi fortsætter indtil videre de næste par år med det, vi er i gang med.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Men det er vigtigt, at vi kommer i gang med at få lagt skinner ud til de beslutninger, der skal træffes. Det er det forslag, som SF, Enhedslisten, Venstre, Radikale – og Solidarisk Alternativ, skal jeg huske at nævne, glemt i første omgang – har stillet.

Det er vigtigt, at vi får lagt skinner ud til, hvordan vi får ført denne debat, hvordan vi får truffet de beslutninger, der er nødvendige at træffe. Derfor har vi stillet forslaget om, at vi får fastlagt tidspunkterne, således at vi måske allerede fra næste valgperiode kan komme i gang. Enten, som vi meget gerne ser det, med et bydækkende bydelsforsøg, hvad enten det så handler om de nuværende kompetencer, handler om at udvide dem, eller det handler om at lave nogle andre forsøg. Mulighederne er mange, boldene bliver kastet op i høj grad i de her måneder om, hvordan bydelsforsøget skal se ud.

Men det er vigtigt, at vi får noget i gang, det er vigtigt, at vi derfor inden sommerferien får fastlagt et forslag til forskellige datoer, så vi kan få diskuteret og få fastlagt og så ikke mindst, og det er nok det vigtigste, Københavns borgere og de ansatte, der er ude i de forskellige bydelsråd, også ved, hvad det er, man har at forholde sig til, hvornår det er, man kan forvente en afklaring på de forskellige områder.

Derfor er jeg glad for at høre, at også De Konservative kan støtte det forslag, som F, Ø, V, B og L har stillet her i aften, og jeg håber også, at det vil kunne samle et bredt flertal.

Peter Skaarup (O): Selve det at lade borgerne komme lidt tættere på de beslutninger, der bliver taget, og lave en demokratisk udvikling i København, støtter Dansk Folkeparti helt sikkert.

Vi kan bare se, at den måde, det er gjort på ved hjælp af bydelsrådene, desværre ikke har været nogen succes. Det har vist sig, at den opbakning, der har været fra vælgerne og fra de mennesker, det angår, har været utrolig dårlig, utroligt lille. Stemmeprocenten ved det valg, der blev afholdt til bydelsrådene, viser det med al ønskelig tydelighed.

Derfor er det altså efter vores opfattelse forkert, hvis man vil til at fortsætte de her forsøg igen mange år, nye områder, nye steder, hvor det skal afprøves. Der er efter vores opfattelse ikke ret meget andet at gøre end at erkende, at det var nok ikke den helt store succes, og derfor sige, lad os så hellere lægge nogle flere afgørelser ud til borgerne, holde nogle folkeafstemninger, der interesserer borgerne, der gør, at borgerne kommer til at vide mere om de emner, der bliver taget op, end at lave det her bydelsforsøg, der desværre har vist sig ikke at fungere efter hensigten. Den rapport fra PLS Consult viser jo med stor tydelighed, at tingene ikke har fungeret, som man gerne ville.

Situationen i Indre Østerbro Bydelsråd behøver jeg nok ikke at repetere for jer, men måske bare lige nævne et par enkelte ting. Altså farcen omkring at nedskære hjemmehjælpen gudhjælpemig ulovligt i Indre Østerbro Bydelsråd er jo, som Thustrup Hansen sagde, grotesk.

Nye nedskæringer på vigtige områder som følge af, at man ikke havde forudset, at der var nogle svampeskader, viser jo også, at man ikke har haft styr over situationen.

Og sådan kunne man sådan set blive ved med farceagtige tilstande, altså borgmesteren, der ikke ville gå af, selv om et stort flertal ønskede det, osv., osv.

Så derfor er det altså vores opfattelse i Dansk Folkeparti, at man lige så godt kan tage tyren ved hornene og prøve på at opnå noget bedre demokrati ved hjælp af folkeafstemninger og aktivering af de mennesker, der er i området, og at man skal lade være at tro, at fordi man laver nogle bydelsråd, så bliver det nødvendigvis en succes. Altså stemmeprocenterne har jo vist, at de ikke var det.

Derudover kan man så sige, man også har begået nogle meget, meget alvorlige fejl fra start af. F.eks. på Østerbro gjorde man det, at man delte tingene op i Indre og Ydre Østerbro, fuldstændig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

tåbeligt, i og med at Østerbro er et hele, og hvis det skulle have nogen mening at lave et forsøg, så skulle det være hele Østerbro.

Det samme gælder i og for sig Nørrebro. Hvis det skulle have nogen mening at udråbe et område som noget selvstændigt eller noget naturligt, så skulle man jo ikke tage og dele det område op i 2. Altså det var fuldstændig bagvendt, at man gjorde det.

Det har så også været medvirkende til, at succesen ikke har været der, den er ikke kommet. Det, man havde håbet på, er ikke kommet, og derfor kan vi lige så godt sige i dag, at vi kan lige så godt nedlægge de bydelsforsøg og erstatte det med noget bedre.

Så er der jo så partier herinde, og det har vi fuld forståelse for i Dansk Folkeparti, der selvfølgelig endnu ikke har gjort deres stilling helt op, men er ude i nogle forskellige undersøgelser og noget arbejde, der skal føre frem til en holdning.

Der må vi så bare sige i Dansk Folkeparti, at vi ikke vil kræve via vores afstemning her i dag, at vi partout skal nedlægge bydelsrådene her og nu, i dag. Men vi vil prøve at være konstruktive og sige, lad os så prøve at få en evaluering frem i tillæg til, at de partier, der er ret afgørende for, hvordan fremtiden bliver for bydelsrådene, får lov til at tænke tingene godt igennem, hvad de nu vil.

Derfor har vi besluttet os for at støtte det forslag, som Lars Engberg er kommet med på Socialdemokratiets vegne. Vi håber selvfølgelig, at der så kan skabes et stort flertal for, at det er den måde, som det i øvrigt også har været tilrettelagt på fra Økonomiforvaltningens side, man gør det på, og at man så efter det kan få en evaluering, der gør, at vi kan komme omkring ved de her problemer, så vi ikke i fremtiden ser, at man laver ulovligheder, når det gælder hjemmehjælp, at man fortsætter med at have borgmestre, der ikke har opbakning, at man fortsætter med at have uholdbare forhold, som konsulentfirmaer kan kritisere i tide og utide.

Borgmester Søren Pind: Det her kunne jo have været aftenen, hvor man kastede sig ud i en stor debat omhandlende fordele og ulemper ved bydelsforsøgene, havde diskuteret i meget, havde jeg nær sagt, intime detaljer, de partimæssige forskelle på, hvor meget eller hvor lidt kompetence, hvor mange bydelsråd der skulle være, osv., osv., osv.

Og så dog, dog er det pludselig ikke tidspunktet. Det er det ikke, fordi Socialdemokratiet øjensynlig pludselig vælger, bl.a. sammen med Konservative og Dansk Folkeparti, en konstruktivisme, som vi vel sidst så, da Socialdemokratiet var sat under hårdt pres i de forhandlinger, der medførte, at vi fik bydelsrådene.

Det synes jeg, man skylder en kvittering for, og det tror jeg egentlig, at en bred kreds af partier herinde gerne vil kvittere for.

Derfor skal jeg også undlade at kaste mig ud i en større diskussion om fordele og ulemper, for selvfølgelig er der nuancemæssige forskelle i de partier, som har stillet det forslag til beslutning, som er betegnet BR 149/99, det er klart.

Men det, som jeg finder interessant at afdække i løbet af den kommende debat, er, når borgmester Hans Thustrup Hansen udtrykker sympati, når en Lars Engberg siger, nu vil man godt have en tidsplan medio maj. Så er det interessant for Borgerrepræsentationens partier, det er interessant for de tilhørere, som har valgt at indfinde sig her i aften, at få at vide, hvor Socialdemokratiet og øvrige partier ikke kan tilslutte sig det forslag, som er stillet. På hvilke punkter er det, at man er modstander?

Jeg kan da på forhånd varsle, at hvis problemet er, at der i forslaget står »inden sommerferien 1999«, så vil jeg godt love, at det ikke skal skille os. Så vil vi godt i stedet for skrive »medio maj 1999«.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Det her er en for vigtig debat til, at den skal ende i halve løsninger, uklare meldinger. Det er faktisk sådan, at det her er en debat, som alle i København har en forpligtelse til at melde rent ud på.

Derfor synes jeg, at særlig den socialdemokratiske ordfører skylder svar på, hvilke af de 5 pinde, der er i forslaget fra SF, Enhedslisten, Venstre, Det Radikale Venstre og Solidarisk Alternativ, man ikke kan leve med. Det synes jeg, vi må have en melding på, for det kan faktisk ende med, at Borgerrepræsentationen kan vedtage dette i enighed, hvis man ellers kommer med nogle klare meldinger, som alle parter kan forholde sig til.

Så derfor et udtryk for kvittering for de signaler, der sendes, men lad os få nogle helt klare signaler, så vi alle kan være fælles om at tage en endelig stilling til sagen.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det her bliver en af de vigtigste sager, Borgerrepræsentationen skal tage stilling til i den periode, vi sidder her. Det handler om det lokale demokrati, det handler om at udvikle det lokale demokrati, det handler om magtens fordeling, det handler om at tro på, at andre end Borgerrepræsentationen kan løse de her opgaver, og også tro på, at det nytter at have et demokrati, der er tættere på den lokale befolkning.

Det gør helt ondt at høre den debat, der har været nu. Jeg oplever også, at det er et forsøg på at tale uden om virkeligheden. Jeg er faktisk utrolig skuffet. Jeg synes, at bydelsrådene har gjort det utrolig flot. Nu vil jeg prøve at citere lidt fra de erfaringer, der har været indtil nu. Bydelsforsøgets første år må betragtes som en succes, står der i midtvejsevalueringen. Bydelenes initiativer har en positiv effekt på nærdemokratiet. Det er nogle af de konklusioner, der foreløbig er kommet.

Selvfølgelig har alt ikke fungeret perfekt. Og jeg vil lige bede jer om at høre efter, alle I, der har talt om tingene på en anden måde end det, der er fakta. Evalueringen peger på nogle rent praktiske problemer som at administrationen ikke var på plads fra starten af, og at de styringsmæssige rammer ikke var på plads, før forsøget gik i gang. Men overordnet er evalueringen positiv.

Hvem var skyld i, at der var de startvanskeligheder? Det var ikke bydelsrådene, det var Borgerrepræsentationen. Det er slående, at de problemer, evalueringen peger på, er rent praktiske problemer omkring samarbejdet mellem Borgerrepræsentationen og bydelene samt administrationsopbygningen i bydelene.

Med de erfaringer, man har fra forsøgene, kan den slags problemer løses, hvis viljen er der, og kan altså ikke stå i vejen for en udbredelse af bydelsrådene til hele København.

Succesen for bydelsrådene har netop været på områder, som det var tiltænkt. Evalueringen peger på, at udviklingen har været, at Borgerrepræsentationskommunen, det, vi kaldte magistratskommunen i gamle dage, bliver mere specialiseret, samtidig med at bydelene tager sig mere af de servicefunktioner, som er rettet direkte mod borgerne.

Hensynet til nærheden har fået bydelene til at gå nye veje, og det drejer sig om de serviceydelser, som har størst borgerberøring. Det er lykkedes, det er lykkedes flot. De nye veje gælder både ydelsernes indhold og leverancerne, og samtidig er det PLS' opfattelse, at en række af disse initiativer enten ikke var blevet gennemført eller ville være blevet gennemført med forsinkelse, hvis ikke bydelsforsøgene var blevet sat i værk.

Så overordnet set må man sige, at bydelsforsøgene har været en succes. Bydelsrådene har været opgaven voksen. De har turdet prioritere mellem ældreomsorg og børn og unge-området.

Jeg synes virkelig, det er langt ude, når man siger, at de bare bruger vildt af en pengekasse, og så vender de tilbage her og siger, de skal have flere penge. De har faktisk fået en helt begrænset pengesum, og inden for den har de skullet løse nogle opgaver. De har været nødt til at lave en benhård prioritering, som vi aldrig har turdet lave herinde i Borgerrepræsentationen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Det, vi gør, når vi mangler penge, er, at vi siger: Vi skal til regeringen, vi skal ud og låne, vi skal udskrive større skatter, vi skal sælge ejendomme. De muligheder har de ikke i bydelsrådene.

Det, de har gjort derude, er, at de faktisk har ageret ligesom en lang række andre kommuner her i Danmark, som også har været uden de fornødne midler. Hvad søren skulle de ellers have gjort? Jeg synes virkelig, det er sådan ansvarsfraskrivning at stå og lade som om de bare kunne have gjort det meget anderledes.

De har været nødt til, f.eks. på Østerbro, at prioritere mellem unge og gamle, og når vi samtidig ved, at Danmark er det eneste land, hvor hver 4. ældre over 65 år får hjemmehjælp, så bliver det en prioritering, vi under alle omstændigheder også her i Borgerrepræsentationen bliver nødt til at gå ind i på et eller andet tidspunkt, hvis vi vil have skoler nok.

Så jeg kan kun tage hatten af for det mod, man har udvist.

Jeg synes da også, at man har, hvis jeg skal nævne noget andet, vendt en kedelig udvikling på skoleområdet på Nørrebro. Jeg kunne nævne mange, mange flere ting. Og så står man her totalt arrogant og lader som om det er noget mislykket noget, der har fundet sted. Der sidder dybt engagerede folkevalgte mennesker, der sidder nogle administrationer, der brænder for deres sager.

I hvert fald er Det Radikale Venstres konklusion, at selv om bydelsforsøgene har haft nogle startvanskeligheder, som skyldes os, så har de dokumenteret allerede nu, at de er en succes, de løser deres opgaver, og at det er vigtigt for lokalbefolkningen, at demokratiet er kommet tættere på. Det er vi nødt til at skrive os bag øret. Vi kan ikke snakke os fra det og prøve at tale om tingene på en anden måde end det, der rent faktisk har fundet sted. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt.

Det er den radikale holdning, at bydelsforsøgene skal gøres permanente. Men kan man ikke blive enig om det, når vi når til år 2002, så ønsker vi, at bydelsforsøgene fortsætter, og at de udbredes, sådan at der kommer flere forsøgsbydele med. Vi taler også gerne om nye grænser, vi taler også gerne om der er nogle bydelsforsøg, der måske skal udvides i dybden.

Men vi er faktisk indstillet på at forhandle næsten hvad som helst, bare det sikrer, at det her meget, meget vigtige initiativ ikke bliver stoppet, men fortsat udvikles ... (*Spredt klappen*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg tror heller ikke, man må klappe på Indre Østerbro.

Lars Hutters (L): Allerførst tak til Inger Marie Bruun-Vierø fra Det Radikale Venstre, som jo beskrev, hvordan virkeligheden er her uden for Rådhusets mure, og hvor nødvendige bydelsrådene er.

Som jeg tidligere har været inde på, så drejer det her tema i aften sig om magt, demokrati og folkestyre. Nu skal man altså passe en lille bitte smule på, at blot fordi man har fået held til at få bevaret Københavns Kommune, fået afværget, at vi skal sammenlægges og komme ind under Københavns Amt, så skal man vende tilbage til den samme magtarrogance, som har præget Københavns Kommune. Fordi alle og ikke mindst overborgmester Jens Kramer ved, at i politik er det lige så flygtigt, som var det alkohol eller kviksølv.

Hvis man går tilbage til den gamle magtarrogance, så tror jeg altså også, at det kommer på dagsordenen igen, at Københavns Kommune skal sammenlægges i et storamt, og at man så inddeler områderne, bydelene i kommuner.

Så derfor er man nødt til at se, at bevarer man Københavns Kommune, så skal man også sikre, at den demokratiske dimension for befolkningen i lokalområderne kommer til at fungere. Fordi det politiske spørgsmål, som beklageligvis det store parti herinde, Socialdemokratiet, altid går uden om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

når det drejer sig om problemer, det politiske spørgsmål er: Kan vi undvære bydelsrådene, som jo helt anderledes end her i Borgerrepræsentationen har været i stand til at inddrage borgerne, som har været i stand til at vitalisere folkestyret? Det er jo dem, som ude i bydelene virkelig på ny gør folkestyret til noget levende, til noget, som det er værd at forholde sig til.

Jeg ved udmærket godt, at man kan finde et argument om, at der ikke er så mange, der har deltaget ved valgene. Men demokratiet er ikke en maskine, hvor man bare gør sådan her (*Taleren laver et fingerknips*), det er en proces. Hvis ikke man forbereder, og befolkningen på forhånd ved, hvad det er det drejer sig om, så er det da klart, at der ikke er så mange, der opdager det. Man kan måske også være forvirret over, hvad det egentlig betyder.

Men altså 42 pct. til bydelsrådene. Hvor mange var det egentlig, der stemte til Borgerrepræsentationen, som har eksisteret længere, end grundloven har eksisteret? Hvordan var det? Var det 52 pct.? Det var noget i den stil.

Jeg vil godt bede Lars Engberg, fordi det er jo rigtigt, hvad Inger Marie Bruun-Vierø siger, at det her er en fantastisk vigtig diskussion, og vi kan ikke have, at Socialdemokratiet og Lars Engberg forholder os, hvorfor der er pinde i det forslag, som jeg og Venstre, Radikale Venstre, SF og Enhedslisten har lagt frem, som Socialdemokratiet ikke kan være med til. Så kom op og fortæl det. Det vil jo være fantastisk vigtigt politisk, hvis vi her i aften i Borgerrepræsentationen i hvert fald kan være enige om, at vi forbereder en politisk stillingtagen, hvor der kommer det, som Søren Pind så gerne vil have, virkelig en politisk debat om, hvordan og hvorledes folkestyret i København skal fungere.

Jeg er meget spændt på at høre Socialdemokratiets svar på det politiske spørgsmål: Kan vi undvære bydelsrådene? Er Socialdemokratiet ikke enig med mig og andre i, at det trods alt er en fantastisk vigtig demokratisk dimension, som har åbnet sig her ved tærsklen til det 21. århundrede?

Det moderne menneske finder sig ikke bare i magt og bykonger og borgmesterklubber og den slags ting. Det moderne menneske er veludviklet og ved utrolig meget, betaler en høj skat og vil også have noget for det og vil også gerne have indflydelse. De vil gerne have borgerinddragelse. Alle ved jo udmærket godt, at det kan Borgerrepræsentationen ikke gøre. Borgerrepræsentationen i så stor en by som den her kan ikke inddrage borgerne, vi er nødt til at have bydelsrådene, som vitaliserer de politiske spørgsmål, som gør folkestyret levende.

Det er derfor, at jeg i dag, det vil jeg godt bekende, har været med til, at det blev valget på Hovedstadens Udviklingsråd og ikke i en stor amtskommune, fordi det gav plads til, at Borgerrepræsentationen og Københavns Kommune kan forblive samlet under en eneste klar betingelse: At den demokratiske dimension, at folkestyret ude i lokalområdet fik lov til at fungere videre, at vi naturligvis fik bydelsrådene.

Jeg vil godt have, at alle de, der åbenbart måske i aften vil mene, at vi ikke skal have bydelsråd, kommer op og forklarer både mig og andre, hvordan inddrager vi så borgerne, hvordan styrker vi så det lokale folkestyre? Har man et bedre svar end bydelsråd? Jeg har ikke hørt det, og jeg tror ikke på det.

I øvrigt er det jo sådan, at Stockholm og Oslo, Gøteborg, Malmø og andre går den samme vej, som vi gør her i København, at de opretter og udvikler bydelsrådene.

Jeg er glad for trods alt, at Socialdemokratiet er med på, at vi inden for en måned tager den store politiske drøftelse om bydelsrådenes eksistens, men jeg ser meget gerne, at vi kan gøre det i fællesskab, hvordan den plan skal være.

A. Benhaddou (D): Lars Hutters efterlyste spørgsmålet, hvordan vi i København kan klare os uden bydelsrådene. Det er der et meget klart svar på: Vi behøver bare at gå nogle år tilbage. Da klarede Københavns Kommune sig udmærket uden bydelsforsøgene eller -rådene.

CD har en klar holdning til bydelene, det gik vi til valg på. Vi var imod bydelsforsøgene, og det har bestemt ikke været med til at ændre vores holdning, tværtimod.

Fra tilhængerensiden har vi hørt den ene dans på roser efter den anden, men vi ved, at kendsgeringerne er noget helt andet, hvis man diskuterer med den menige borger i København. Hvis det virkelig er den menige borger i Københavns holdning, man vil diskutere, så tror jeg nok, at man vil nå frem til en anden løsning.

Fordi den debat, der foregår omkring bydelene, er som regel koncentreret om embedsmænd, politikere og journalister. Den menige københavner er sådan set ligeglad med bydelsdebatten. Det er kendsgerningen. Så det hele drejer sig udelukkende om politisk magt, og det er ærligt, og det synes jeg, alle politiske partier skal komme op og fortælle, i stedet for sådan noget sludder som nærdemokrati.

Vi har jo set den ene kamp, som det blev forklaret, efter den anden mellem Økonomiforvaltningen og bydelsrådene. Vi har set den ene kamp mellem kommunen og bydelsrådene efter den anden, og det kalder man så nærdemokrati. Jeg vil hellere kalde det for »nærbureaukrati«.

På CD's vegne er jeg helt enig i Dansk Folkepartis og De Konservatives negative indstilling til bydelsforsøgene. Jeg kan ærlig talt ikke se noget som helst demokrati i det, som har været forsøget værd, og slet ikke hvad Det Radikale Venstre står frem og fortæller om bydelsforsøgene.

Oven i købet fortæller Inger Marie Bruun-Vierø, at det er Borgerrepræsentationens skyld, at bydelsforsøgene ikke har kørt så fint, som de skulle. Jeg kan ikke forestille mig, at det var Borgerrepræsentationens skyld, at der var den ravage i Østerbro Bydelsråd.

Men jeg er også helt enig med Dansk Folkeparti i, at hvis man egentlig skulle lave et forsøg, ja, så er det noget mærkeligt noget, at man møder folk fra Nørrebro, der fortæller: Jeg tilhører bydelsrådet, men det gør den anden ikke, min nabo. Det kan man da ikke lave et forsøg på. Selv nørrebroborgere, østerbroborgere bliver delt op i to båse, og det laver vi så et forsøg med her og bruger penge på, skatteborgernes penge. Og så kommer vi bagefter og kalder det for nærdemokrati. Nej, det er nærbureaukrati og ikke andet.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal ikke mobilisere en sådan grad af vrede som den forrige taler, det er der næppe grund til under denne debat, vi har nu, men blot konstatere, at i det her jubilæumsår for grundloven synes jeg egentlig ikke, at det er så tosset endda, at vi har sat et projekt på skinner, der faktisk handler om mere demokrati og en anden styring af byen.

Jeg vil kort sige, det er bare i forlængelse af vores ordfører, Morten Kabell, der tidligere har været oppe, at der næppe er nogen tvivl om, at bydelsforsøgene har været en succes på trods af alle de problemer, som er kendt af os alle sammen og også er kendt ude i bydelene.

Jeg er helt sikker på, at også de medlemmer, der er her nu, og som sad i den gamle Borgerrepræsentation, er fuldt ud klar over, at mange af de initiativer, som bliver taget ude i de bydele, der er med i forsøget, ikke var blevet taget, hvis man ikke havde fået bydelsforsøgene. Man havde ikke fået et faktisk ret stort engagement ude i bydelene, hvis der ikke havde været noget at have engagementet i, og det har man i dag.

Nogle opfatter så, at der er en stor modsætning mellem Borgerrepræsentationen og bydelsrådene, at man slås jo bare om økonomien. Der har været mange bemærkninger desangående.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Man kunne faktisk godt vælge at betragte det på en helt anden måde og sige, at den indbyggede modsætning, der er mellem Borgerrepræsentation og bydelsråd, faktisk fungerer som en motor for udviklingen, altså såvel af byen og af indholdet, servicen som også af demokratiet. Sådan vil jeg i hvert fald vælge at opfatte det, for resultaterne er ikke skræmmende, de er faktisk positive.

Så vil jeg også lige påpege endnu en gang, at det, der var det gamle flertal i den forrige Borgerrepræsentation, men som nu er et mindretal, formelt set, i denne Borgerrepræsentation, trods alt har slået til igen. For uanset hvad denne afstemning ender med i aften, så er det vigtigste, at vi nu får en plan for, hvordan vi skal afklare spørgsmålene om fremtiden efter den 31. december 2001. Så det er også tak til den nye opposition, der findes her i salen, angående bydelsforsøg.

Til sidst vil jeg sige, at overborgmesteren havde jo nogle indledende betragtninger sådan lidt frem, lidt tilbage. Der var også nogle nyheder, kunne jeg høre, når man lyttede godt efter. Der var selvfølgelig også et udviklingsråd pludselig at forholde sig til. Faktisk var der mange ting, der skred i forhold til overborgmesterens tidligere betragtninger desangående.

Overborgmesteren er måske ikke klar over det, man han har lært ét ord af mig én gang. Han tror sikkert, han selv har fundet på det, men jeg ved, at det ikke forholder sig således. Det er et ord, han med glæde i dag vil bruge om mange ting og også om bydelsråd, og det er, at det er udtryk for en »irreversibel« proces.

Det er jo nok noget af det vigtige ved denne debat i dag, at der også er et signal til bydelsrådene og til bydelene, der er med i et forsøg, at det her altså bliver taget seriøst, der kommer overvejelser og diskussioner snart. Det er også et signal selvfølgelig for dem, der har talt positivt og negativt. Der må man jo i hvert fald i udgangspunktet glæde sig over, at Socialdemokratiet tilsyneladende er meget positivt over for en videreudvikling omkring bydelsråd.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er der ikke flere i 1. runde, vi går til 2. runde.

Martin Günter (F): Jeg sagde i 1. runde, at SF kunne tiltræde indstillingen om evalueringen af bydelsforsøgene. Dermed har vi også bemærket os de positive ting, der siges om bydelsforsøgene, som Inger Marie Bruun-Vierø nævnte, men har selvfølgelig også bemærket de mere problematiske ting, der siges.

Det er rigtigt, at det nævnes, at forvaltningen ikke var på plads. Det nævnes også, at bydelspolitikkerne heller ikke var rigtig på plads, om jeg så må sige, de var måske ikke tilstrækkeligt informeret eller uddannet, inden de gik i gang med deres hvern.

Det er jo rigtigt, som Inger Marie Bruun-Vierø siger, og som Benhaddou så forsøger at gå imod her, at det jo er Borgerrepræsentationens ansvar. Det er jo lige præcis derfor disse 5 partier nu har stillet forslaget om, at vi kommer i gang nu, vi ser en tidsplan. For netop fordi vi gennem evalueringen har fået at vide, at 7-8 måneder var for lidt til at starte bydelsforsøgene op, så er vi faktisk i den situation, at hvis vi har ønske om, og der er jo ingen, jo, De Konservative, Dansk Folkeparti og Benhaddou har sagt, at de ønsker ikke, at der skal være flere bydelsråd, men Socialdemokraterne ønsker det formentlig, de har ikke sagt noget andet, de kan kun dementere det på én måde, nemlig ved ikke at ville ønske at deltage i en planlægning, nemlig ved på den måde ikke at være med til at tidsfæste, hvornår man, dersom man ønsker at starte flere bydelsforsøg, egentlig skal i gang med det og eventuelt have valg til dem. Der viser midtvejsevalueringen, at fra maj til januar, som vi havde sidste gang, er i underkanten, og derfor er vi ved at være sådan lidt i tidnød.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Jeg ved ikke, om Socialdemokraternes afværgeforslag i aften er en demonstration af, at man i bydelsrådspørgsmål herinde i Borgerrepræsentationen agter at knytte sig specielt til De Konservative og Dansk Folkeparti. Jeg kunne godt være bange for, at det er det signal, Socialdemokraterne i aften ønsker at udsende, at de har valgt alliancepartner i denne sag. Hvis det er tilfældet, så ved vi også, hvad klokken er slået, så det bør man lægge mærke til.

Hvis afstemningen altså ikke skal brænde sig negativt fast i vores erindring, så synes jeg, at Lars Engberg kan komme ud af det ved at komme herop og forklare os alle, ikke mindst tilhørerne, hvad det er for et punkt i de 5 partiers, i SF's, i Enhedslistens, i De Radikales, i Venstres og Solidarisk Alternativs forslag, som man ikke ønsker belyst og beskrevet og fastsat i tidsplanen. Hvad er det for et punkt?

Det mener jeg, at Lars Engberg skylder os en forklaring på, for at vi ikke skal komme ud af afstemningen i aften med en skygge over fremtiden for bydelsrådene.

Lars Engberg (A): Jeg synes egentlig, det er lovlig stærkt, når Martin Günter står heroppe, og andre i øvrigt også, og siger, at ved at stille beslutningsforslaget her har man presset Socialdemokratiet til at gå med til en tidsplan.

Jeg vil så bare erindre om, at det faktisk den 2. marts 1999 blev vedtaget at lave en tidsplan for de videre beslutninger omkring bydelsrådene. Det blev vedtaget den 2. marts, i øvrigt i fuld enighed i Økonomiudvalget. Det er meget svært at forestille sig, at Martin Günter m.fl.s beslutningsforslag har noget med vores stillingtagen at gøre. Den lagde vi fast allerede den 2. marts.

Det kunne måske dække over, at Martin Günter m.fl., da vi stillede forslaget, ikke har været opmærksom på, at Økonomiudvalget havde stillet dette forslag. Det er selvfølgelig fair nok, men man kunne måske forestille sig, at han så i hvert fald ikke forsøgte at forsvare sig ved at angribe andre.

Så er jeg blevet spurgt efterhånden nogle gange om, hvad det er for nogle pinde, vi ikke vil have, at forvaltningen skal undersøge. Jeg bliver nødt til at gentage fra mit første indlæg, at det er nok så meget den måde, pindene bliver læst på og opfattet på, der er problemet. Jeg vil gerne komme med et eksempel.

Hvis vi tager den første pind, at man skal fastlægge tidspunkter for evaluering af de nuværende bydelsrådsforsøg. Det er der ingen problemer i.

I 2. pind kommer vi allerede over i nogle problemer. Der står, at man skal fastlægge tidspunkter for beslutning om fremtidige bydelsråd med hensyn til antal og kompetence. Hvis det skulle være pinlig nøjagtigt og korrekt sprogligt, så skulle der tilføjes: Hvis vi beslutter os for at fortsætte bydelsrådsforsøget eller brede det ud til hele byen. Og sådan skulle der i øvrigt også være på de øvrige pinde.

Så er det, vi siger, at det er faktisk lidt for besværligt at stille alle de ændringsforslag, og derfor har vi stillet et forslag, som dels tidsmæssigt strammer beslutningsforslagets frist op, dels er så bredt, så det rummer det hele, fordi der er jo også andre pinde end de 5 her, som falder ind under det, som forvaltningen skal undersøge. Det ved jeg også godt er dækket af det lille ord »bl.a.« i beslutningsforslaget, osv., osv.

Men vi kan jo blive ved. Det, jeg bare siger i al stilfærdighed, og uden at Martin Günter eller andre derved kan drage den slutning, at nu har Socialdemokratiet allieret sig med Dansk Folkeparti og Konservative i denne sag, det vil jeg meget have mig frabedt, er, at vi synes faktisk, at vores beslutningsforslag er bedre, og den erkendelse kunne man måske godt komme til. Jeg vil også godt tilbyde, at Martin Günter og Søren Pind m.fl. er medforslagsstillere til vores forslag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Vores forslag kan ikke misforstås, og det omfatter alle elementer, som forvaltningen skal undersøge. Derfor er det et udmærket forslag, hvor jeg vil anbefale, at hele forsamlingen, det synes jeg kunne være flot, var enig om at opfordre forvaltningen til det.

Lars Hutters efterlyser Socialdemokratiets stilling til bydelsrådene. Vi vil godt fastholde, at vi vil ikke nu, førend halvdelen af forsøgsperioden er udløbet, tage stilling til bydelsrådenes fremtid. Vi vil gerne være med til at fastlægge proceduren. Det er også derfor vi stiller det forslag, vi gør og gjorde 2. marts. Men vi vil gerne holde fast i, at det er for tidligt, og der er tid nok.

Det, vi tager stilling til nu, er faktisk lige før, synes vi, at det ikke er anstændigt i forhold til bydelsrådene at vurdere dem på et tidspunkt, hvor, jeg havde nær sagt naturlige begynderproblemer måske får lov til at dominere opfattelsen af bydelsrådene for meget. Det kunne faktisk godt være, at det tjente til en mere saglig, nøgtern vurdering af bydelsrådene, at man ventede.

Derfor får Lars Hutters og andre ikke noget svar i aften på, hvad Socialdemokratiet mener om bydelsrådenes fremtid. Vi vil gerne have fastlagt denne procedure naturligvis sådan, at det er forsvareligt i forhold til de endelige frister. Vi er udmærket klar over, at loven udløber automatisk, og det skal vi selvfølgelig tage højde for, men på det tidspunkt, hvor det er nødvendigt og rimeligt, vil vi naturligvis også tage en stilling.

I øvrigt synes vi også, det er lidt vigtigt, at der er en debat både i partierne og i offentligheden om bydelsrådene. Den har faktisk ikke været der endnu, og den skal der også være tid til.

Så Lars Hutters og andre får ikke noget svar på det i aften.

Borgmester Søren Pind: Lars Engberg må tilgive mig, jeg må bede om forladelse, ligeså min gode ven Johannes Nymark. Men jeg tror nu alligevel, når jeg nu har bedt om forladelse, at man må have en anelse forståelse for, at de partier, der har stillet et beslutningsforslag, er en anelse granskende i deres søgen efter Socialdemokratiets holdninger efter de seneste dages debat, også de udtalelser, der har været offentligt. Jeg tror ikke, det bliver misforstået, når jeg siger, at i sagens natur må Lars Engberg leve med, at vi selvfølgelig er interesseret i at få en afklaring.

Derfor bliver min tvivl sådan set ikke større, når jeg hører, at Lars Engberg griber fat i den 2. pind, hvori han bruger, at der står »beslutning om fremtidige bydelsråd«, og så gør han det terminologisk til: Jamen der står ikke, om der skal være nogen. Jo, det gør der jo faktisk, for da vi forhandlede disse spørgsmål, stillede jeg det samme spørgsmål i forligskredsen, og det gjorde jeg netop fordi det skulle være så åben en beslutning som muligt. Og der står netop »beslutning om«, det er en åben dagsorden.

Derfor ville det klæde Socialdemokratiet at træde i karakter. Hvis man allerede nu vil være med til at lægge en tidsplan for, om der skal være, så er der ikke nogen problemer. Så derfor synes jeg, at det, med al tænkelig respekt for Lars Engberg, er dårlig argumentation.

Vi er i øvrigt bærede, både Martin Günter og jeg. Vi er bærede over, at vi må få lov til at være medforslagsstillere til Lars Engbergs forslag. Det er vi taknemmelige for. Det viser jo en åbenhed fra Socialdemokratiet, som vi ikke umiddelbart er vant med.

Men jeg tror alligevel, jeg kommer til at bede Lars Engberg om at vende tilbage på talerstolen og forklare mig nu, hvor det i hvert fald ikke kan være spørgsmålet, om der skal træffes en beslutning om fremtidige bydelsråd med hensyn til antal og kompetence eller ej, da det ikke er det, der kan være problemet, så vil jeg gerne fortsat, og Lars Engberg har naturligvis ikke pligt til at gå op og svare på spørgsmålet, sådan er den politiske debat jo ikke – heldigvis i hvert fald for mig en gang imellem – men jeg vil ikke desto mindre gerne have svar.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Der er én ting, der optager os lidt, og den er af formel karakter, og det vil jeg godt bede overborgmesteren om at svare på, og det mener jeg til forskel fra den politiske debat, at jeg har krav på at få svar på. Det er, hvilken rækkefølge de pågældende forslag vil komme til afstemning i, for det kan jo, tror jeg, have betydning. Vores opfattelse er, at det forslag til beslutning, som de 5 partier har stillet, bør komme til afstemning først, men for god ordens skyld vil jeg godt bede om at få det bekræftet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil sige, inden jeg svarer på Søren Pinds meget procedurmæssige diskussion, at det bliver nemt sådan noget ævle-bævle noget ... (*Tilråb fra tilhørerpladserne*: Det har det været længe). Og fru Gunna Starck er jo et trænet tidligere medlem af forsamlingen.

Må jeg sige, at det her er sådan lidt, og jeg tror, man kender det også i visse sammenhænge i bydelsrådene, sådan en diskussion om det her. Men jeg vil godt sige, at vi har truffet beslutning i Økonomiudvalget den 2. marts om, at vi i udvalget inden sommerferien skulle behandle en tidsplan for evaluering af bydelsforsøget.

De temaer, der indgår i Martin Günter m.fl.s beslutningsforslag, er meningsfulde i en hvilken som helst tidsplan om det her og en fremtidig debat. Men jeg vil godt sige, og det må man respektere, det tror jeg også gælder i befolkningen, jeg sagde, at jeg ikke havde taget stilling. Vi har i mit parti ikke taget stilling til det her, og jeg tror, det er nødvendigt med så væsentlige beslutninger, det her kommer til at indeholde, at vi giver os tid i partierne, at vi giver os tid til også at få rejst debatten med københavnerne om, hvordan den fremtidige struktur skal se ud i København.

Vi siger åbent, at vi ikke er enige i vores gruppe, at vi ikke, hvis vi skulle træffe beslutningen i dag, er enige i Socialdemokratiet, og derfor har vi behov for at tage en diskussion. Det synes jeg, man må respektere, frem for at gøre det her til sådan lidt en ævle-bævle-diskussion.

Må jeg sige om selve rækkefølgen af stillingtagen til forslagene, at medmindre der når at blive stillet endnu flere forslag, vil jeg foreslå, at vi først vil tage stilling til det af Martin Günter og Søren Pind stillede forslag, så vil vi tage stilling til Lars Engbergs ændringsforslag, og så vil vi tage stilling til Økonomiudvalgets indstilling.

Lars Hutters (L): Må jeg kvittere for den åbenhed, som den politiske debat på det her punkt i aften føres med. Jeg synes, det er dejligt, at man erkender sine problemer i denne sag. Jeg tænker naturligvis på det svar, som Lars Engberg gav. Jeg respekterer fuldt ud, at man skal igennem en proces i Socialdemokratiet.

Jeg er glad for, at man har noteret sig vigtigheden af det politiske spørgsmål, som vi har stillet, og jeg har forstået, at det vil man drøfte i Den Socialdemokratiske Gruppe og det socialdemokratiske parti i København.

Selve den åbenhed, hvormed det sker, tillægger jeg betydning, at man i allerhøjeste grad vil have for øje, at det, der er sat i gang med borgerengagement, forstærkning og vitalisering af folkestyret, vil ligge Socialdemokratiet meget på sinde.

Det er klart, at jeg kan jo gøre mig mine forhåbninger, sådan som jeg tror, en lang række medlemmer af bydelsrådene ude omkring også vil gøre det, omkring Socialdemokratiets stillingtagen.

Jeg noterede mig, som andre har noteret sig, at under alle omstændigheder bliver det her en sag for Borgerrepræsentationen, inden vi tager på sommerferie. Hvor meget kryptisk, semantisk analyse, der skal ligge imellem det forslag, jeg er medforslagsstiller til, og det forslag, som Lars Engberg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

stiller, skal jeg ikke kunne svare på. Jeg er rimelig tilfreds med, at der er sat en politisk proces i gang, at tingene og problemernes omfang bliver grundigt debatteret.

Jeg tror, at den fornyelsesproces, der har været i gang i nogle år i København, ikke stopper. Tværtimod, den kommer ud med et endnu bedre kvalitativt resultat. Jeg tror, at overborgmester Jens Kramer Mikkelsens sejr i dag over regeringen giver fornyet kraft og dynamik i Socialdemokratiet, og det er jeg i hvert fald glad for.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke flere, der har bedt om ordet, forhandlingerne om sagen er afsluttet.

Der er et par forslag, der skal tages stilling til. Jeg beder om, at ... at vi alle sammen rejser os og siger velkommen til Manja Sand og siger til lykke til Jette Bautrup.

(Forsamlingen rejste sig)

Beslutningsforslaget blev forkastet med 29 stemmer imod 24.

For stemte: F, Ø, V, B og L.

Imod stemte: A, O, C, P og D.

Lars Engberg (A) stillede følgende ændringsforslag. "Økonomiforvaltningen udarbejder et forslag til tidsplan for de væsentligste beslutninger omkring bydelsforsøget, der forelægges for Økonomiudvalget medio maj 1999 med henblik på, at Økonomiudvalget kan forelægge en sag for Borgerrepræsentationen inden sommerferien."

Ændringsforslaget blev godkendt med 53 stemmer. Ingen stemte imod.

For stemte: A, F, Ø, O, V, C, B, P, L og D.

Indstillingen blev herefter godkendt med 41 stemmer. Ingen stemte imod. 12 undlod at stemme.

For stemte: A, F, Ø, V, B, P og L.

Undlod at stemme: O, C og D.

Tillægsdagsorden I

1) 151/99

Forslag til beslutning (stillet af Hellen Hedemann, F):

"De københavnske medlemmer af H:S's bestyrelse pålægges at stille forslag i bestyrelsen om, at Kommunehospitalet kan benyttes til indkvartering af Kosovo-flygtninge."

Hellen Hedemann (F): Sagen her om et flygtningehospital på Kommunehospitalet var en sag, som jeg troede skulle gå meget hurtigt, og derfor fik jeg ikke talt med nogen andre partier om at være medforslagsstillere. Men jeg har jo svært ved at forestille mig, at der er nogen, der ikke vil være med til det her.

Jeg ved godt, at det ikke er en sag, vi i Københavns Kommune helt alene kan bestemme over ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

2. næstformand (**Bente Frost**): Undskyld, Hellen Hedemann, kan vi lige få lidt ro i salen, værsgo.

Hellen Hedemann (F): Jeg ved godt, at det ikke er en sag, vi her i København er alene om at bestemme, men vi har jo dog 7 pladser i HS' bestyrelse.

Der er vel ikke nogen herinde, ja overhovedet nogen i hele landet, der kan være uvidende om de uhyrligheder, der foregår i øjeblikket i det tidligere Jugoslavien. Vi ser hver dag i fjernsynet hor-der af mennesker drevet fra hus og hjem på flugt, og de medbringer kun ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Kan vi så få ro i salen – nu ... (*Afbrydelse*). Jeg tror ikke, man siger formanden imod, fru Henius. (*Grete Henius*: Nej, det var heller ikke for at sige formanden imod ...).

Hellen Hedemann (F): Jeg sagde jo, at vi hver dag ser i fjernsynet, hvordan folk drives fra hus og hjem, og de er på flugt, og de medbringer nærmest ikke andet, end hvad de kan bære i hænderne eller have på traktoren. Og vi ser børn og unge og gamle, syge og elendige mennesker, der flygter fra krigens rædsler.

Vi mener i SF, at det vil være et godt signal at sende her fra København at sige, at vi gerne vil tage imod nogle flygtninge fra Kosova. Vi vil ikke skynde os at sælge bygningerne, som vi har set det andre steder i landet, fordi vi ikke vil have flygtninge.

På Kommunehospitalet er der allerede her fra maj måned plads til ca. 150 personer i 2 af bygningerne. Det vil faktisk være en ideel placering for folk, som er syge. 150 personer er jo ikke ret mange, når man tænker på, hvor mange der er på flugt, og hvor mange vi også herhjemme har forpligtet os til og sagt, vi gerne vil modtage.

Så jeg mener selvfølgelig, at de personer, som vi skal tage ind på Kommunehospitalet, skal være de syge, men det skal jo også være folk, som har mulighed for at tage deres familie med sig, og netop på den måde er Kommunehospitalet ideelt. Til hver afdeling er der bad og toilet knyttet til hver enkelt stue, og stuerne varierer i størrelse, således at man både kan have en enkelt syg person liggende, og man kan have personer og familie i de forskellige stuer. Der er både et stort og et mindre køkken, og der er en stor spisestue til hver eneste afdeling. Der er lokaler til vaskemaskiner og tørretumblere. Der er stort set det, der hører sig til.

På den måde er det faktisk muligt at skabe nogle trygge forhold for de familier, der har aller-mest behov for det.

Man må heller ikke glemme, at der på Kommunehospitalet er nogle pragtfulde fællesarealer, som vi kan stille til rådighed. Der er også gode udendørsarealer med både små og større haver, og den smukke aula, som også kan bruges til flere forskellige fælles arrangementer. Fra den 1. juni, hvor Kommunehospitalet jo lukker helt ned, er der så plads til 360 personer.

Så alt i alt synes vi i SF, at det er en rigtig god løsning, og som jeg sagde før, kan jeg ikke forestille mig, at folk herinde i Borgerrepræsentationen ikke vil være med til det. Jeg synes også, det har været fantastisk positivt at se, hvor stor en opbakning der rent faktisk er i befolkningen til at vise gæstfrihed over for flygtninge fra Kosova.

Bente Møller (Ø): Nu er det her forslag jo oprindeligt slet ikke Hellen Hedemanns forslag, men det er jo ligegyldigt. Der er jo ingen grund til, at nogen skal have patent på at yde hjælp. Det er jo et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

forslag, der er kommet fra Tillidsmandskollegiet på Kommunehospitalet, der var vågne og tænkte: Vi har jo nogle forhold, der er meget bedre her, i det, vi flytter ud af nu, end Sandholmlejren og Randers Kaserne og hvad der ellers har været på tale.

Enhedslisten vil også gerne støtte, at vi herfra giver et signal om, at vi synes, at Kommunehospitalet kunne være et godt sted at indkvartere flygtninge, at HS-bestyrelsen accepterer, at det er så det, det skal bruges til i en periode, hvis ellers de, der har magt til i sidste ende at træffe sådan nogle beslutninger, også synes, det er en god idé.

Det betyder jo, at salget af Kommunehospitalet så ikke vil ske umiddelbart, men det kunne man jo finde flere forskellige modeller for. F.eks. kunne staten lade være med at nedtrappe sit tilskud de næste par år, indtil de så har betalt det til HS, det ville koste for andre.

Og for Benhaddou – jeg ved ikke, om han er i salen – ville det jo give nogle muligheder for CD for at få noget tid til at lobbye lidt for deres udmærkede forslag om Center for Folkesundhed, for så er hospitalet nemlig på offentlige hænder i en længere periode. Det vil sige, at så er det ikke lige pludselig solgt til sommer, inden Benhaddous partifæller har fået skaffet det flertal, der skal være til Center for Folkesundhed, eller før man har fundet pengene.

Vi vil så til gengæld ikke tage stilling til, om det skal være syge eller ikke syge borgere fra Kosovo, der skal bo på Kommunehospitalet. Vi ved ikke endeligt, hvad der skal ske med de flygtninge, der kommer til Danmark. Men meget tyder på, at det er Røde Kors, der skal fordele, og så må det også være Røde Kors, der vurderer, hvilke af de flygtninge, der i særlig grad kan drage nytte af at blive placeret på Kommunehospitalet.

Men vi synes, det er en rigtig god idé.

Peter Skaarup (O): I Dansk Folkeparti har vi selvfølgelig også bemærket os den debat, som Tillidsmandskollegiet, eller i hvert fald nogle i Tillidsmandskollegiet, har rejst på Kommunehospitalet.

Vi synes også, det er godt og fint, at der er tillidsmænd på Kommunehospitalet, der interesserer sig for de her ting, fordi det er et alvorligt problem, at man har den alvorlige flygtningesituation i Kosovo i øjeblikket, og der er behov for, at man gør alt for at afhjælpe den.

Men det, der så kan komme en lille smule bag på os, er selvfølgelig, at man har valgt lige Kommunehospitalet, hvilket vi ser som lidt af en provokation mod de mennesker, der jo har arbejdet på at bevare det her hospital og gerne nu også vil bruge det til noget fornuftigt i fremtiden, og der er nogle planer for, at bygningerne skal sælges til fornuftige initiativer.

Vi har f.eks. foreslået, at man kunne lave et plejehjem på området, fordi vi synes, at de lokaler, der er i dag, er meget anvendelige til sådan noget. Der er en række faciliteter, som er klar til at kunne blive brugt som plejehjem.

Derfor mener vi ikke, at Kommunehospitalet bør bruges til flygtninge. Der må man kunne finde andre faciliteter til den korte periode, hvor det vel formentlig er tanken, at der skulle være flygtninge her i området.

Må jeg så ikke godt tilføje, at det har også vist sig, at det, man troede skulle være et stort kontingent af flygtninge til Danmark, jo faktisk har kunnet afhjælpes lokalt, heldigvis også med Danmarks hjælp. Vi har ydet over 200 mill. kr. til området både til nødhjælp og til flygtningelejre.

Det betyder, at man måske kan være heldig og afhjælpe den frygtelige situation lokalt, i nærområdet. Derfor er der altså ikke nogen grund til, at vi her i Borgerrepræsentationen begynder at afsætte et område som Kommunehospitalet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Det må være op til forvaltningen at vurdere, hvis vi skal have flere flygtninge til området, hvilket vi er modstandere af, idet vi jo har taget vores part, mener vi, vi har mange udenlandske statsborgere i Københavns Kommune, at finde ud af, hvor man eventuelt kunne tage nogle få flygtninge til området.

Så vores opfattelse er, at Kommunehospitalet, dette gode, gamle hospital, allerhelst skulle bruges til et plejehjem for ældre mennesker. Kan det ikke lade sig gøre, så er vi selvfølgelig kede af det. Vi mener ikke, at man skal begynde at bruge det til flygtningeophold, som det er nu.

Grete Henrius (C): Europa befinder sig i en meget alvorlig situation. Navnlig befinder det tidligere Jugoslavien sig i en meget alvorlig situation.

Den er alt for alvorlig til, at man kan bruge den til at slå mønt af. Den er alt for alvorlig til at bruge til SF's og i dette tilfælde Hellen Hedemanns opportunisme og udtryk af populisme for at få lidt omtale i pressen.

Navnlig har det været ualmindelig ubehageligt at læse Hellen Hedemanns motivering for forslaget. Jo, fordi det skyldes jo nærmest NATO's offensiv på Balkan, at der er opstået en flygtningesituation. Nej, det korrekte er, hvis man ikke vil indlade sig på historieforfalskning, at NATO's tilstedeværelse har forhindret ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Grete Henrius, det her drejer sig altså ikke om at diskutere krigen i Kosovo. Det her drejer sig om et spørgsmål, om Kommunehospitalet skal bruges til indkvartering af Kosovoflygtninge. Så vær venlig at holde debatten på det spor.

Grete Henrius (C): På trods af NATO's offensiv på Balkan er det ikke lykkedes at stoppe flygtningestrømmen. Derfor skal Danmark naturligvis også tage sin del af de flygtninge, vi må blive bedt om at tage, og som der er behov for, at vi tager.

Det skal naturligvis også besluttes, hvor vi skal indkvartere de flygtninge, som er her i kortere tid, forhåbentlig for dem selv kun i kortere tid. At benytte Kommunehospitalet til det formål er ikke nogen god idé. Det er der flere grunde til.

For det første er det jo ikke Københavns Kommune som sådan, der ejer Kommunehospitalet. Det gør HS. Nu foreslår Hellen Hedemann ganske vist, at vi 7 borgerrepræsentanter skal pålægge HS' bestyrelse at lade hospitalet anvende til flygtninge. Men det egner hospitalet sig ikke til. Det er den ene grund.

Den anden og nok så vigtige grund er, at hospitalet er udbudt til salg, og der er allerede indkommet tilbud, så man kan ikke lige pludselig sige til dem, der har afgivet tilbud: Nå, men vi har fortrudt, at vi har sat det til salg. Nu vil vi bruge det til noget helt andet, som det nu trods alt ikke er særlig velegnet til. Men der er altså opstået en situation. Til trods for NATO's offensiv på Balkan er der altså et voldsomt flygtningeproblem, som vi naturligvis også her i Danmark skal være med til at løse.

Men jeg kan fortælle Hellen Hedemann, at jeg ikke vil være med til i HS at anmode om, at salget af Kommunehospitalet bliver annulleret og Kommunehospitalet bliver tilbudt til flygtninge, som jeg i øvrigt mener, det slet ikke er egnet til.

A. Benhaddou (D): CD blev kritiseret nogle gange her fra talerstolen af Bente Møller vedrørende Center for Folkesundhed i Kommunehospitalets bygninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Nu har vi altså den holdning i partiet, at når vi har et forslag liggende og har stemt for det og oven i købet fået Borgerrepræsentationens flertal til at stemme for, at der tages kontakt til sundhedsministeren med henblik på at fortælle, at vi ser positivt på, at der bliver oprettet sådan et center, så er det altså selvmodsigende bagefter at komme og sige, at bare fordi vi nu ser nogle ulykkelige og tragiske hændelser i Kosovo, så skal vi spille for galleriet og så komme frem og sige, at vi gerne vil have et flygtningehospital på området.

Jeg vil gerne have nogle klare udtalelser fra Hellen Hedemann: Hvor længe skal det her flygtningehospital være der? Er det et varigt flygtningehospital, eller er det kun 6 måneder, eller er det kun 3 måneder? Det synes jeg, vi bør vide.

Nu var fru Henius i gang med at omtale NATO-angreb osv., men det er da højst betænkeligt, at forslaget kommer fra et parti, der sådan set støttede det socialistiske parti i Serbien som deres broderparti ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Det er også til hr. Benhaddou. Det er ikke forholdene i Jugoslavien, der skal diskuteres ... (*A. Benhaddou*: Det er kendsgerningerne omkring ...). Det skal ikke diskuteres her ... (*Afbrydelse af A. Benhaddou*). Nej, vi diskuterer ikke internationale forhold her. Vi diskuterer Københavns Kommune.

A. Benhaddou (D): Vi nærmer os snart grundlovsdag. Man må gerne sige fra talerstolen, hvad man vil ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Nej, det må man ikke, man må holde sig til sagen ... (*A. Benhaddou*: Er det fordi de socialistiske partier ikke tør ...). Jeg er ikke socialist. (*Spredt klappen*).

A. Benhaddou (D): Endelig vågnede de socialistiske partier op. Der var en borgerlig partikandidat, der hjalp mig. Nej, jeg holder mig til kendsgerningerne.

Nej, men helt ærligt, jeg ser det sådan, at det er rent og skært spil for galleriet, rent ud sagt. Jeg tror, alle i denne sal udmærket godt ved, hvilken medlidenhed vi har med den befolkningsgruppe af albanere, der lider. Det skal der ikke herske nogen tvivl om. Det er sådan, at man faktisk havde det dårligt med at spise og sidde foran skærmen og se på deres ulykkelige hændelser.

Men jeg vil ikke bruge deres ulykkelige hændelser til at sidde og komme med sådan et populistisk forslag, som jeg mener, det her er. For vi ved udmærket godt, at Randers Kaserne har været langt fremme med, at de har stillet alt til rådighed. Borgerne var vildt indstillet, der var en tom kaserne osv., og så kommer vi her, visse politikere fra Borgerrepræsentationen, og siger: Hu hej hastværk, vi lukker Kommunehospitalet, værsgo, det bliver brugt til flygtningehospital.

Og det gør man, til trods for at man ved, at der er 100.000 københavnere, der har været imod lukningen af Kommunehospitalet, og man ved udmærket godt, hvilken følelsesladet debat der har været omkring lukningen af Kommunehospitalet. Man ved også udmærket godt, at Dansk Folkeparti meget gerne ser det brugt senere hen til at fortælle, at nu har vi taget hospitalet fra vores ældre danskere og givet til flygtninge.

Jeg tænker ikke kun på i dag, for jeg er lidt smart, jeg tænker også 6 måneder frem. Jeg ved godt, at mange borgere i København i dag har medlidenhed med kosovoalbanerne, men har de det om 6 måneder, når krigen er slut? Det er jeg i tvivl om. Og så begynder problemerne, og så skal vi bruge en masse ressourcer. De partier, der stiller dette forslag, er måske rede til at finde penge til, hvordan vi kan løse de efterfølgende problemer, og hvor vi skal huse dem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Husk endelig, at vi har stadig nogle flygtninge, som vi akut stadig ikke kan finde boliger til i dag i Københavns Kommune, fordi andre kommuner i Danmark ikke vil være med til at tage deres del af ansvaret og få de flygtninge anbragt i deres kommuner.

Lars Hutters (L): Der er da ingen som helst tvivl om, at ligegyldigt hvordan man betragter denne sag, så er den da fyldt med følelser.

Nu nævnte den sidste taler, at Kommunehospitalet er lukket. Det er det ikke. Kommunehospitalet er ikke lukket. Vi har kæmpet i 4 år. Den 11. maj, om mindre end en måned, begynder Højesteret at behandle sagen, om det har været ulovligt at lukke Kommunehospitalet.

Så uden at jeg skal forsøge at svinge mig op i for kraftige følelsesmæssige højder, så vil jeg bare sige, at Kommunehospitalet altså ikke er lukket, og så længe Kommunehospitalet ikke er lukket, kan jeg naturligvis hverken stemme for, som Benhaddou gerne vil, at det skal indrettes til et sundhedscenter, eller stemme for, når Kommunehospitalet ikke er lukket, at det kan blive til et flygtningecenter.

Jeg vil sige, at alle, der har behov for at blive indlagt på Kommunehospitalet, så længe det fungerer som et hospital, vil jeg selvfølgelig fuldt ud som læge kæmpe for skal få den bedst mulige behandling.

Men den 11. maj går Højesteret i gang med at behandle denne sag, og Højesteret har altså tidligere ændret beslutninger, ting, som Folketinget ellers har besluttet. Så det skal bare være min begrundelse for, at jeg stemmer imod forslaget.

Jeg vil sige, at i den sag, der er på dagsordenen, med den motivering, der er – formanden har selvfølgelig læst, hvad motiveringen er – så er jeg dybt bedrøvet over, hvad der sker, og jeg skal gøre alt, hvad jeg overhovedet kan, for, at Danmark som det fædreland, jeg er stolt af at leve i, behandler de mennesker, som bliver drevet ud i en flygtningesituation, på en anstændig måde.

Så når jeg ikke stemmer for forslaget, så har jeg sympati for, at vi behandler disse mennesker, som min familie blev behandlet i et andet land, dengang Danmark blev overfaldet, og min familie blev flygtninge.

Marie Jeppesen (Ø): Jeg mener ikke, at der her er tale om, at Kommunehospitalet eller planerne herfor skal ændres lige nu, tværtimod.

Vi står i en situation, hvor vi må skaffe tag over hovedet for at hjælpe nogle mennesker, der er i en meget akut nød. Dertil kommer, at jeg mener, det kun er en midlertidig løsning, og derfor mener jeg ikke, at det kommer til at betyde ændringer for de planer, der er med Kommunehospitalet.

Jeg mener, at der nødvendigvis må fremskaffes nogle løsninger for de her mennesker, der står uden tag over hovedet. Uanset om de skal tilbage til Kosova, eller om de er så forfulgte, at de må blive her, så skal de have et sted at være, i hvert fald i den periode, de er her.

Vi er også nødt til at have nogle boforhold, som vi kan være bekendt at give de her mennesker. Jeg mener ikke, at Kommunehospitalet er velegnet som en varig bolig, men som en midlertidig løsning på problemet mener jeg godt, at vi kan bruge det.

Så vidt jeg er orienteret, så står der nu afsnit derinde, der er tomme. De fredede bygninger udtil har jeg hørt skulle være tomme nu, og vi kan bruge dem hurtigt, og det er vel det, det handler om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Wallait Khan (F): Med formandens tilladelse vil jeg bare sige én sætning: Det er ikke NATO, der er skyld i alle de her lidelser, det er serbiske nationalister, som er skyldige i det her. Men så vil jeg komme til det problem ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Du har ikke formandens tilladelse til at komme med ...

Wallait Khan (F): Jeg vil sige, at når flygtninge kommer til Danmark eller til et andet land, så de har et hjemland, så kommer de ud, og så får de asyl, så kæmper de for at komme tilbage, på et eller andet tidspunkt kan de også finde på at komme tilbage. Men de her mennesker er blevet drevet ud af deres hjem og deres hjemland.

Så er spørgsmålet: Kan Europa være med til at hente dem alle sammen til Europa? Det kan man jo ikke. Så derfor er det vigtigt, at man skal slå for at hjælpe dem i nærheden af deres hjemland. Så har de også mulighed for at komme tilbage. Ellers hjælper vi jo de nationalister, som driver dem ud, og de vil ikke have, at de kommer tilbage.

Så jeg vil bare sige, at det kun er de syge og svage, f.eks. mennesker, som har mistet deres arme eller ben, de er blevet skudt ned. De kan selvfølgelig ikke bare bo derude, hvor de ikke kan hjælpes. Det er kun de mennesker, vi snakker om. Hvis de mennesker bliver hentet for at blive hjulpet midlertidigt, så er der ikke noget i vejen for at hjælpe dem også med det her hospital.

Så vil jeg sige til jer alle sammen, at jeg synes, vi skal være åbne for, at hvis det er et begrænset antal mennesker, som er i den situation, som skal hjælpes, så kan vi også bruge de faciliteter, som vi har på hospitalet, midlertidigt.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det 2. runde.

A. Benhaddou (D): Jeg vil bare beklage fra talerstolen over for Bente Møller, at jeg kom til at opfatte hendes omtale af CD's forslag, hendes udtalelse om det, jeg vil beklage fra talerstolen, at jeg var lidt for langt ude med det.

Jeg vil også sige, jeg tror, jeg vil gentage det igen, at selvfølgelig har vi alle sammen medlidenhed med de mennesker. Når vi stemmer imod det forslag – jeg ved ikke, hvad hensigten er hos Dansk Folkeparti – så er det ikke, fordi vi ikke vil have de mennesker, men fordi jeg er sikker på, at der findes andre egnede pladser i Danmark, for så lille er Danmark heller ikke, hvor disse mennesker måske kan have nemmere ved at være end f.eks. midt i København på et hospital, der lige har været brugt til ældre københavnere.

Det vil jeg ikke være med til, fordi så vil jeg ligesom være med til at piske en stemning op måske om 3 eller 4 måneder, og så skal jeg stå som politiker og forsvare mig. Det synes jeg er fuldstændig unødvendigt. Så derfor stemmer jeg imod det forslag.

Hellen Hedemann (F): Ja, man tror næsten ikke sine egne ører. Alle har så ondt af flygtningene, som Benhaddou siger, men skaffe dem tag over hovedet vil man ikke være med til. Der er aldrig plads til sådan noget i vores egen baghave. Fy, hvor skulle I skamme jer!

Jeg sagde før, at det var fantastisk at se, hvilken gæstfrihed befolkningen havde udvist. Jeg har læst nogle steder, at indtil 90 pct. af Danmarks befolkning siger, at vi skal være med til at skaffe flygtningene tag over hovedet. Her i Borgerrepræsentationen er det under 30 pct., der vil være med til at skaffe Kosovaflygtningene tag over hovedet ved at benytte Kommunehospitalet i den midlertidige periode, der er tale om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Puha, jeg har en dårlig smag i munden.

2. næstformand (**Bente Frost**): 3. runde.

A. Benhaddou (D): Den skal have et ord med, den der med, at vi skulle skamme os. Det synes jeg er lige lovlig groft. Nu har jeg siddet og fortalt helhjertet om mine følelser over for disse mennesker, og så bliver jeg sådan bare lige hængt ud, som om jeg ikke har nogen følelser. Det synes jeg er nærmest uforskammet af Hellen Hedemann.

Det fortæller også lidt om hendes forslag faktisk. Hun fokuserer på, at 99 pct. af danskerne gerne vil gøre noget for det, og det er derudfra dette forslag faktisk er lagt frem. Det er ikke ud fra det følelsesmæssige måske.

Jeg ville hellere have sagt, at vi skulle hellere slås med alle de problemer, vi har omkring integrationen af vores borgere. Vi sidder faktisk og har ikke engang løst de problemer, vi har på Nørrebro, Vesterbro og rundt omkring os, og så sidder man i SF og vil skabe endnu større problemer.

Vi ved også udmærket godt fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, fru Hellen Hedemann, hvor mange tillægsbevillinger vi har ydet herfra, fordi vi ikke har kunnet placere nogle flygtninge. Der er ingen andre, der vil tage imod dem.

Og så sidder man så med det her forslag og fokuserer på 99 pct.s holdninger. Jeg siger bare, at de 99 pct. vil ikke være der om 6 måneder, tro mig.

Hellen Hedemann (F): Nu er det jo sådan, at når man hører en sag første gang, det kan jeg i hvert fald forstå på folk her i salen, så synes man ikke så godt om forslaget. Men nogle gange sker der jo det, at man, når man tænker nærmere over det, måske kan ændre mening. Så derfor vil jeg faktisk foreslå, at forslaget henvises til udvalg.

2. næstformand (**Bente Frost**): Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og jeg kan forstå, at der skal være afstemning.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi skal stemme i sagen på tillægsgagsorden I, punkt 1, forslaget fra Hellen Hedemann om henvisning til udvalg ... (*Afbrydelser*). Jeg vil på konstruktiv opfordring fra Martin Günter nok sige, at hvis det handlede om flygtningeintegration, så ville det jo være Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis det handlede om eksterne relationer, så ville jeg nok foreslå, at det var Økonomiudvalget. Men jeg forstår, at det er integrationsspørgsmålet, og derfor vil jeg nok sige, at så bør det være Familie- og Arbejds ... (*Afbrydelser*). Nå, på baggrund af Martin Günters opfordring vil formanden stille det forslag nu, at det er Økonomiudvalget, vi tager stilling til, hvorvidt sagen skal henvises til.

Hellen Hedemann (F) stillede forslag om, at beslutningsforslaget blev henvist til Økonomiudvalget.

Forslaget blev forkastet med 34 stemmer imod 16.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, O, V, C, B og D.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

Beslutningsforslaget blev herefter forkastet med 35 stemmer imod 15.

Før stemte: F og Ø.

Imod stemte: A, O, V, C, B, L og D.

Tillægsdagsorden II

2) 162/99

Meddelelse fra Den Socialdemokratiske Gruppe om, at Sif Holst Pedersen udtræder som medlem af Lynettefællesskabets bestyrelse, samt meddelelse om at suppleanten Winnie Berndtson indtræder som nyt medlem af bestyrelsen, samt at Sif Holst Pedersen indtræder som ny suppleant i Lynettefællesskabets bestyrelse.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

Udenfor dagsordenen

1) 166/99

Godkendelse i henhold til Lov om Kommunernes Styrelse § 15, stk. 2, af forlængelse af Marlene Kroghs orlov fra den 19. april 1999 og indtil videre. Else Iversen er indkaldt og fortsætter som stedfortræder under Marlene Kroghs orlov.

Forlængelsen blev godkendt.

Udenfor dagsordenen

2) 167/99

Meddelelse fra Socialistisk Folkepartis Gruppe om, at Else Iversen fortsætter som midlertidigt medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget, H:S's bestyrelse, Klagerådet vedrørende hjemmehjælp, Beredskabskommissionen for Københavns Kommune, samt af bestyrelsen for Brønshøj sogns Plejehjem under Marlene Kroghs fortsatte orlov.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

Udenfor dagsordenen

3) 168/99

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 15. april 1999**

Anmodning fra Kaja Jacobsen om tilladelse til at udtræde som medlem af Miljø- og Forsyningsudvalget, samt meddelelse fra Socialistisk Folkepartis Gruppe om, at Charlotte Wieth-Klitgaard indtræder som nyt medlem af udvalget.

Anmodningen blev imødekommet og meddelelsen taget til efterretning.

Udenfor dagsordenen

4) 169/99

Anmodning fra Charlotte Wieth-Klitgaard om tilladelse til at udtræde af Folkeoplysningsudvalget, samt meddelelse fra Socialistisk Folkepartis Gruppe om, at Kaja Jacobsen indtræder som nyt medlem af udvalget.

Anmodningen blev imødekommet og meddelelsen taget til efterretning.

Mødet sluttede kl. 23.53

Indholdsfortegnelse for mødet den 15. april 1999.

Forskellige forslag vedrørende dagsordenen

- 134/99. Indkaldelse af en stedfortræder for Vagn Hindkjær Pedersen, O, fra den 8. april og til 8. maj 1999
- 133/99. Tillægsbevilling til tidligere givne kapitalbevillinger vedrørende Lykkebovej 7 som følge af forurening
- 138/99. Tillægsbevilling til Budgetområde 5, Personlige tillæg og boligstøtte, konto 5 67.1 og 2, personlige tillæg m.v.
- 129/99. Offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Fanøgade, Nygårdsvej, Romsøgade og Musholmgade
- 130/99. Offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Stefansgade, Borups Plads, Lundtoftegade og Humlebækgade
- 131/99. Offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Lundtoftegade, Høsterkøbgade, Sandbjerggade og Nærumgade
- 143/99. Offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Zinnsgade, Øster Søgade og Øster Farimagsgade

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. april 1999

-
- 144/99. Offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg i karreen Lundtoftegade, Ørholmgade, Sandbjerggade og Høsterkøbgade
- 145/99. Endelig vedtagelse af tillæg til byfornyelsesbeslutning for "Viktoriagade-karreen" (karré nr. 9)
- 146/99. Kapitalbevilling til videre udbygning og forbedring af trafiksignalsystemet
- 147/99. Kapitalbevilling til gennemførelse af renovering af Gefionspringvandets øverste bassin
- 140/99. Forslag til lokalplan for "Sundby Station Øst" med tilhørende tillæg til kommuneplan 1997
- 117/99. Orientering om bortfald af lokalplanforslaget "Ved Hørgården"
- 132/99. Godkendelse af skitseforslag til renovering af Skydebanegade (sydlige del) mellem Sønder Boulevard og Istedgade
- 135/99. Godkendelse af ændringer i Vedtægt for Københavns Kommunes tjenestemænd, Pensionsvedtægten og Vedtægten for budgetmæssigt lønnede personer i Københavns Kommunes tjeneste (tjenestemandslignende ansatte)
- 118/99. Beretning for 1998 om Københavns Kommunes tilbagekøbsrettigheder
- 137/99. Inkassoplan for København for perioden 1. januar - 31. december 1999
- 150/99. Københavns Kommunes høringssvar vedrørende forslag til lov om Hovedstadens Udviklingsråd
- 161/99. Københavns Kommunes høringssvar vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige love som følge af oprettelsen af Hovedstadens Udviklingsråd
- 139/99. Aftale om et mageskifte med TK Projektudvikling A/S, der ejer ejendommene matr.nr.ne 74, 75, 76 a Udenbys Vester Kvarter, København, Vesterbrogade 23-29 (Sagakarreen, Vesterbrogade og Maria Kirkeplads)
- 141/99. Indstilling om, at det anbefales Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, at der meddeles Københavns City Center dispensation fra Lov om butikstid til at holde butikkerne åbne Grundlovsdag 1999
- 119/99. Kapitalbevilling til projektering og byggeri af 1. etape af en ny specialskole på Øresundshospitalet inkl. indretning af midlertidige lokaler
- 120/99. Kapitalbevilling til indretning m.v. af 4. og 7. sal i ejendommen Artillerivej 126 til brug for Center for Informatik og Voksen Pædagogisk Center
- 142/99. Forslag til beslutning (stillet af Lars Hutter, L) m forhandlingerne med regeringen om Københavns Kommunes økonomi, herunder størrelsen af udligningsbeløbet og statstilskud til Københavns Kommune
- 136/99. Indstilling om organisering af Den Brune Kødby, herunder at Øksnehallen forbliver under Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget indtil renoveringen er tilendebragt
- 148/99. Forslag til beslutning (stillet af Martin Günter, F) om, at der bevilges kr. 600.000 til drift af beboerhuset "Folkeparken" i Den Brune Kødby i resten af 1999. Driftsbevillingen for "Folkeparken" i de kommende år indarbejdes i de enkelte års budgetter